CĂRȚI ROMANTICE

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR OF *SIZZLE*

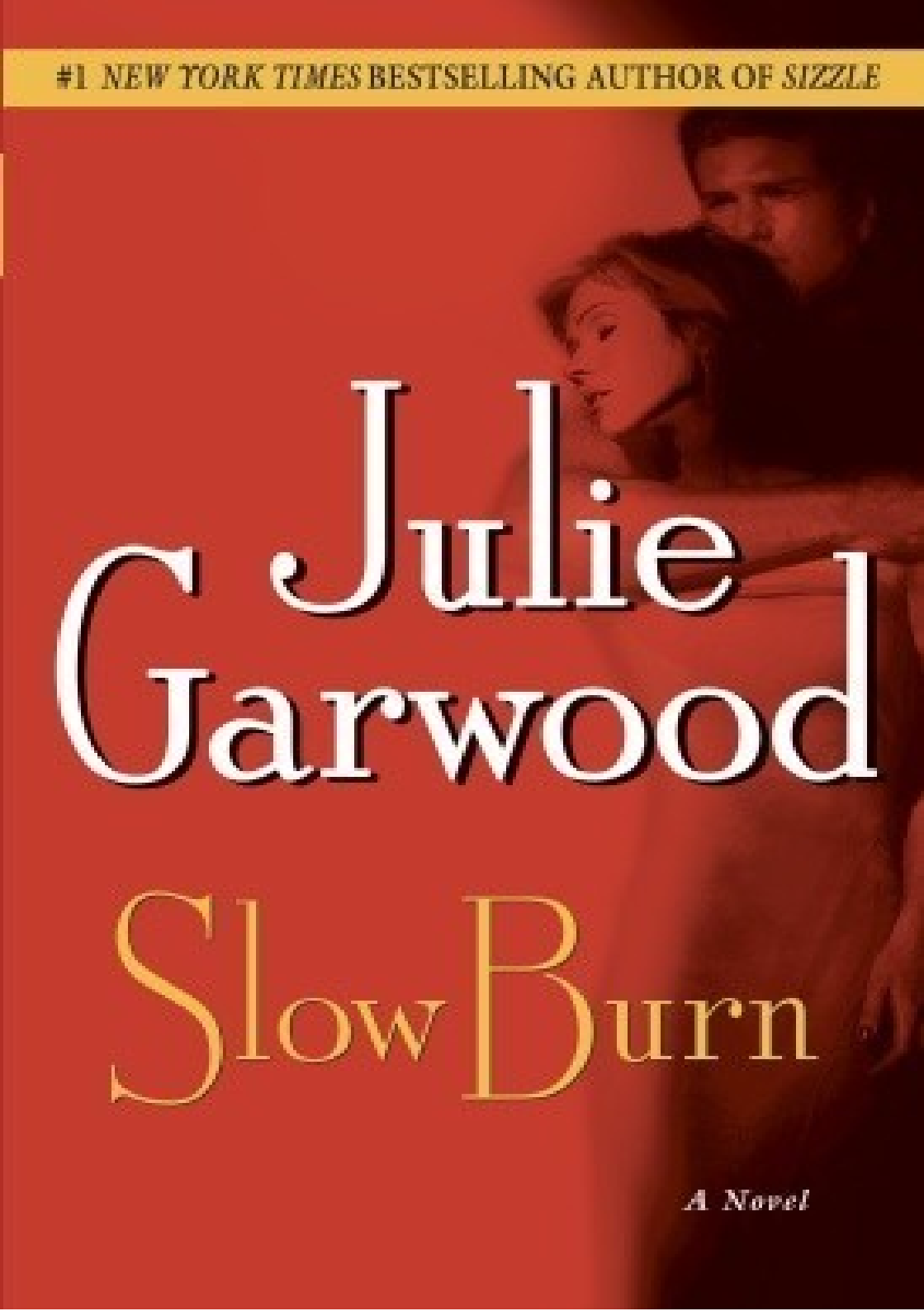

Julie Garwood

Slow Burn

A Novel

Slow Burn
Julie Garwood
Copyright © 2005 Julie Garwood

Lira şi *Cărţi romantice* sunt mărci înregistrate ale
Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzilitera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks. Ro

Pasiuni mocnite
Julie Garwood

Copyright © 2015 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Lavinia Şerban
Corector: Păuniţă Ana
Copertă: Florentina Tlidor
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
GARWOOD, JULIE
Pasiuni mocnite / Julie Garwood;
trad.: Graal Soft. - Bucureşti: Litera, 2015
ISBN 978-606-33-0198-8
I. Soft, Graal (trad.)
821.111(73)-31 135. 1

JULIE GARWOOD

Pasiuni mocnite

Traducere din limba engleză

Florina Dima

Lira

capitolul 1

Bătrânul ursuz intenţiona să provoace un scandal şi îi părea rău doar că nu avea să mai fie prin preajmă ca să-l urmărească.

Avea de gând să taie craca de sub picioarele rudelor sale inutile, şi vai, cum aveau să se mai prăbuşească. Dar venise timpul ca un om din familia asta nenorocită să îndrepte o greşeală teribilă. Într-adevăr, venise timpul.

Cât aşteptă să fie instalat echipamentul, îşi aranjă lucrurile de pe birou. Degetele lui noduroase mângâiară lemnul neted cu aceeaşi tandreţe şi grijă pe care o arătase odinioară amantelor sale, când le atingea. Biroul era vechi, plin de tăieturi şi la fel de prăpădit ca şi el. Îşi făcuse averea chiar în camera asta. Cu telefonul lipit de ureche, încheiase o afacere profitabilă după alta. Câte companii cumpărase în ultimii treizeci de ani? Şi câte altele fuseseră distruse de el?

Încetă să mai viseze cu ochii deschişi la numeroasele sale victorii. Acum nu era momentul potrivit. Traversă camera până ajunse la bar şi îşi turnă un pahar de apă din carafa de cristal pe care o primise în dar, cu mulţi ani în urmă, de la unul dintre asociaţii lui de afaceri. După ce sorbi o dată, luă paharul cu el şi îl puse pe un suport, pe colţul biroului. Se uită în jur la biblioteca din lemn masiv şi îşi dădu seama că era prea întuneric pentru camerele de luat

vederi, aşa că se grăbi să aprindă toate lămpile de birou.

— Eşti gata? întrebă el, cu nerăbdare în glas. Îşi trase scaunul, se aşeză, îşi netezi părul şi îşi aranjă sacoul, astfel încât gulerul să nu stea ridicat. Trase de nodul de la cravată, de parcă gestul l-ar fi ajutat să scape de nodul din gât. Îmi voi pregăti gândurile acum, spuse el, cu vocea răguşită după atâţia ani de dat ordine şi de fumat preţioasele lui trabucuri cubaneze.

Îşi dorea un trabuc. Însă nu avea niciunul în casă. Renunţase la obiceiul ăsta cu zece ani în urmă, dar uneori; când era nervos, îl apuca brusc pofta de fumat.

În momentul de faţă nu era numai nervos, ci şi un pic speriat, ceea ce era un sentiment ciudat şi aproape necunoscut pentru el. Îşi dorea cu disperare să facă tot ceea ce trebuie înainte de a muri, lucru care avea să se întâmple curând, foarte curând. Îi era dator măcar cu atât numelui MacKenna.

Camera video de modă veche, cu o casetă VHS, era aşezată pe un trepied şi îndreptată spre faţa bătrânului. Aparatul de fotografiat digital era aşezat direct în spatele camerei video, iar obiectivul era focalizat tot pe el.

Privi dincolo de camere.

— Ştiu că, în opinia ta, aparatul digital este de ajuns, şi probabil că ai dreptate, dar eu încă prefer stilul vechi, cu casetă video. N-am

încredere în discurile astea, aşa că această casetă video va fi copia mea de rezervă. Să dai din cap când totul este pregătit şi voi începe, rosti el instrucţiunile.

Ridică paharul, luă o gură şi-l puse jos. Pastilele pe care medicii aceia exasperanţi îl forţaseră să le ia îi uscau gura.

Câteva secunde mai târziu, totul era gata şi începu:

— Numele meu este Thomas Compton MacKenna. Acesta nu este ultimul meu testament, pentru că deja m-am îngrijit de toate astea. Mi-am schimbat testamentul cu ceva timp în urmă. Originalul se află în caseta mea de valori; o copie se află în dosarul de la firma de avocatură pe care am angajat-o şi mai există încă un exemplar. Vă pot asigura că acesta îşi va face apariţia de-ndată în cazul în care, din orice motiv, originalul şi copia avocatului vor fi pierdute sau distruse.

N-am spus nici unuia dintre voi nimic despre noul testament sau despre modificările pe care le-am făcut pentru că n-am vrut să fiu hărţuit în ultimele luni pe care le mai am de trăit, dar acum, când medicii m-au asigurat că sfârşitul mi-este aproape şi că nu mai pot face nimic altceva, vreau… Nu, am nevoie, se corectă el, să explic de ce am făcut ceea ce-am făcut. Deşi nu sunt sigur că vreunul dintre voi va înţelege sau că îi va păsa.

Îmi voi începe explicaţia cu o scurtă istorie a familiei MacKenna. Părinţii mei s-au născut, au crescut şi au fost îngropaţi în Highlands, Scoţia. Tatăl meu a avut o bucată de teren... o bucată destul de măricică, repetă el. Se opri să-şi dreagă glasul şi să mai ia o gură de apă înainte de a continua: Când a murit, terenul ne-a revenit în mod egal mie şi fratelui meu mai mare, Robert Duncan Junior. Eu şi Robert am plecat în Statele Unite ca să ne terminăm studiile şi amândoi am decis să rămânem acolo. Peste mulţi ani, Robert mi-a vândut partea lui din teren. Moştenirea asta l-a făcut pe el un om foarte bogat, iar pe mine, unicul moştenitor al proprietăţii numite Glen MacKenna.

Nu m-am căsătorit niciodată. Nu am avut nici timpul necesar, nici dorinţa de-a face lucrul ăsta. Robert s-a căsătorit cu o femeie pe care nu o agream, dar, spre deosebire de fratele meu, nu am adresat ameninţări şi nu m-am dat în spectacol pentru că a ales pe cineva de care nu-mi plăcea. Numele ei era Caroline, o oportunistă. Evident, s-a căsătorit cu Robert pentru banii lui. Oricum, nu l-a iubit niciodată. Şi-a făcut însă datoria şi i-a dăruit doi fii, Robert Duncan al III-lea şi Conal Thomas.

Şi acum ajungem în miezul acestei lecţii de istorie. Când nepotul meu, Conal, a ales să se însoare cu o femeie fără avere, tatăl lui l-a renegat. Robert avusese pe altcineva în gând – o

femeie dintr-o familie influentă – şi era indignat că dorinţele îi fuseseră ignorate. Leah, soţia lui Conal, nu era cu nimic mai bună decât o cerşetoare de stradă, dar se părea că lui Conal nu-i păsa de banii pe care avea să-i piardă. Schiţă un gest de dezgust şi zise: Lui Robert nu-i mai rămăsese decât întâiul său născut, un linguşitor în adevăratul sens al cuvântului, care făcea tot ceea ce i se spunea.

De-a lungul anilor, am pierdut legătura cu Conal, continuă el. Eram prea ocupat, adăugă el, ca o scuză. Ştiam doar că se mutase în Silver Springs, chiar în afara oraşului Charleston. Dar apoi am aflat că murise într-un accident de maşină. Ştiam că fratele meu nu va merge la înmormântare. Dar eu m-am dus. Nu neapărat dintr-un sentiment de obligaţie, recunosc. Cred că eram curios să văd cum se descurcase Conal. Nu i-am spus nici lui Leah, nici altcuiva că am fost acolo. Am păstrat distanţa. Biserica era plină de îndoliaţi. M-am dus chiar şi la cimitir şi am văzut-o pe Leah cu cele trei fetiţe ale ei, cea mai mică fiind doar un prunc. Se opri de parcă rememora scena. Pentru că nu dorea să trădeze vreo emoţie care i s-ar fi putut vedea în ochii stinşi, îşi întoarse privirea de la cameră pentru o secundă. Se îndreptă în scaun şi continuă: Am văzut ceea ce mă dusesem să văd. Descendenţa MacKenna avea să continue prin copiii lui

Conal… deşi era păcat că nu exista niciun băiat printre ei.

În ceea ce-l priveşte pe celălalt fiu al fratelui meu… Robert al III-lea… a fost un răsfăţat, a fost învăţat să fie inutil. Tatăl lui nu i-a permis să aibă vreo ambiţie şi, drept răsplată, fratele meu a trăit suficient de mult timp ca să-şi vadă întâiul născut ajungând un beţiv notoriu, viciu care l-a făcut să intre mult prea repede în mormânt.

Păcatul excesului a fost transmis generaţiei următoare. I-am urmărit pe nepoţii lui Robert risipindu-şi moştenirea şi, chiar mai rău, pângărind numele MacKenna. Bryce, cel mai mare dintre ei, calcă pe urmele tatălui său. S-a căsătorit cu o femeie bună, Vanessa, dar ea n-a putut să-l salveze din ghearele viciilor sale. Ca şi tatăl său, e un beţiv. Şi-a vândut toate acţiunile, şi-a încasat toate obligaţiunile şi a cheltuit până şi ultimul dolar. A cheltuit o bună parte pe alcool şi pe femei şi numai Dumnezeu ştie ce a făcut cu restul.

Şi apoi mai e Roger. El a fost cel mai lunecos – dispărea cu săptămânile –, dar cu resursele mele nu mi-a luat mult până să-l găsesc şi să aflu cu ce se ocupa. Se pare că Roger se distra la jocurile de noroc. Conform rapoartelor, doar anul trecut a pierdut peste patru sute de mii de dolari. Patru sute de mii. Bătrânul clătină din cap şi continuă de parcă vorbele astea îi lăsaseră un gust amar. Ceea ce e şi mai rău e că s-a încurcat

cu mafioţi ca Johnny Jackman. Mi se face greaţă când mă gândesc la faptul că numele MacKenna a fost asociat cu un asasin ca Jackman.

Ewan, cel mai mic, nu poate sau nu vrea să-şi controleze temperamentul. Dacă n-ar fi fost avocaţii lui scumpi şi foarte inteligenţi, ar fi în închisoare acum. În urmă cu doi ani, aproape c-a omorât din bătaie un bărbat.

Sunt dezgustat de toţi. Sunt oameni inutili, care nu au contribuit cu nimic la lumea asta. Bătrânul scoase o batistă din buzunar şi îşi tamponă fruntea.

Când doctorii ăia de nimic mi-au spus că mai am doar câteva luni de trăit, m-am hotărât să fac bilanţul. Se întoarse, deschise sertarul lateral şi scoase de acolo un dosar gros şi negru. Îl deschise pe mijlocul biroului şi îşi aşează mâinile deasupra lui. Am angajat un detectiv ca să verifice un lucru pentru mine. Am vrut să aflu ce s-a întâmplat cu copiii lui Conal. Recunosc, nu aveam prea multe aşteptări. Am presupus că, după moartea lui Conal, Leah şi fetele ei au trăit de pe o zi pe alta. Am presupus, de asemenea, că niciuna dintre ele nu a terminat o formă de educaţie în afară de liceu… dacă l-au terminat şi pe ăla. M-am înşelat în ambele privinţe. Suma plătită de compania de asigurări după accidentul lui Conal i-a permis lui Leah să rămână în casa lor cu copiii. S-a angajat ca secretară la o şcoală privată de fete. Salariul era mic – nu cred că

Leah era capabilă de mai mult –, dar a fost şi un avantaj. Toate cele trei fiice ale ei au făcut gimnaziul şi liceul la şcoala aia privată şi au fost scutite de taxa de şcolarizare. Dădu din cap în semn de aprobare şi spuse: În mod evident, Conal o învăţase despre valoarea unei educaţii adecvate.

Aruncă o privire peste raportul din dosar.

— Se pare că toate trei muncesc din greu. Nu au ajuns nişte pierde-vară, adăugă el, accentuând acele cuvinte.

Cea mai mare, Kiera, a primit o bursă completă la o universitate bună şi a absolvit cu onoruri. A primit o altă bursă la Facultatea de Medicină şi se descurcă excepţional de bine. Fata mijlocie, Kate, este antreprenorul din familie. Şi ea a primit o bursă completă la una dintre cele mai bune universităţi din est şi a absolvit cu onoruri. A început o afacere când încă era în şcoală, iar astăzi compania ei se dezvoltă şi este pe cale de a deveni foarte profitabilă. Se uită înapoi la cameră. Se pare că ea seamănă cel mai mult cu mine.

Isabel, cea mai mică, este cu siguranţă şi ea inteligentă, dar adevăratul ei har este vocea pe care o are. Am înţeles că este destul de talentată. Bătu în raport cu degetul arătător. Isabel intenţionează să studieze muzica şi istoria la universitate şi-şi doreşte ca într-o zi să meargă

în Scoţia să-şi întâlnească rudele îndepărtate. Vestea asta mă bucură foarte mult.

Şi acum, să revenim la modificările din testament. Colţurile gurii i se arcuiră uşor într-un zâmbet aproape nepăsător, fals. Zâmbetul îi dispăru când continuă. Bryce, Roger şi Ewan vor primi fiecare câte o sută de mii de dolari în numerar, imediat. Sper ca banii să fie cheltuiţi pe un program de reabilitare, dar mă îndoiesc că se va întâmpla asta. Vanessa va primi şi ea o sută de mii şi îi va rămâne casa asta. Merită cel puţin atâta pentru cât a trebuit să-l suporte pe Bryce în aceşti ultimi ani. A adus respect numelui MacKenna prin munca ei la diverse organizaţii caritabile şi în comunitate, aşa că nu are niciun rost s-o pedepsesc, pentru soţul pe care şi l-a ales.

Acum, să trecem la ceilalţi MacKenna. I-am cedat Kierei toate certificatele de trezorerie. Scadenţele sunt trecute în testament. Isabel, care e pasionată de istorie ca şi mine, va primi Glen MacKenna. Sunt anumite prevederi care merg mână în mână, desigur, şi ea va fi informată despre toate astea în timp util. Asta este tot ce vor primi de la mine, dar cred că am fost mai mult decât generos.

Respiraţia îi deveni greoaie şi se opri să mai bea o gură de apă, golind paharul înainte de a termina de vorbit.

— În cele din urmă, ajungem la cea mai mare parte a averii mele, bunurile fiind estimate la o valoare de optzeci de milioane de dolari. Atât am adunat într-o viaţă întreagă de muncă şi totul va fi moştenit de rudele mele de sânge, dar să fiu al naibii dacă le voi oferi ceva pe tavă nepoţilor mei depravaţi, aşa că totul va fi moştenit de Kate MacKenna. Ea este cea mai hotărâtă dintre toţi şi, ca şi mine, cunoaşte valoarea banilor. Dacă ea alege această moştenire, totul e al ei.

Am încredere că n-o va risipi.

capitolul 2

Sutienul-minune îi salvă viaţa lui Kate MacKenna. La doar cinci minute după ce şi-l pusese, îşi dori să-l dea jos. N-ar fi trebuit s-o lase pe sora ei, Kiera, s-o convingă să-l poarte. Într-adevăr, o făcea să arate voluptoasă şi sexy, dar chiar ăsta era mesajul pe care voia să-l transmită în seara asta? Era o femeie de afaceri, pentru numele lui Dumnezeu, nu un star porno. În plus, chiar şi fără acel sutien cu efect de push-up, era oricum suficient de dotată.

Şi de ce era Kiera atât de hotărâtă „s-o facă să arate sexy” – după cum se exprimase ea atât de convingător? Viaţa socială a lui Kate era chiar un eşec total? Se pare că asta credeau surorile ei.

Dintre toate trei, Kiera era cea mai mare şi mai autoritară. Jurase c-o va convinge pe Kate să poarte o rochie de cocktail minusculă, neagră şi mult prea mulată, sau că va muri încercând. Isabel, cea mai mică dintre ele, îi luase partea Kierei, ca de obicei. În cele din urmă, Kate renunţase şi se îmbrăcase cu rochia de mătase, doar ca să n-o mai sâcâie amândouă. Când se raliau împotriva ei, erau o forţă de care trebuia să ţii seama – o forţă zgomotoasă, neobosită.

Kate stătea în faţa oglinzii din hol, trăgând de sutien şi încercând să-l aranjeze în aşa fel încât să nu-i mai intre în coaste, dar eforturile sale fură inutile. Se uită la ceas şi se gândi că, dacă s-ar grăbi, s-ar putea schimba. Tocmai când dădu să se întoarcă în camera ei, apăru şi Kiera pe scări.

— Arăţi minunat, spuse ea după ce-şi examină sora din cap până-n picioare.

— Tu arăţi obosită, zise Kate.

Sub ochii ei se vedeau cercuri întunecate. Tocmai ieşise de la duş, iar părul blond îi cădea pe umeri. Kate ştia că nici măcar nu se sinchisise să-l usuce cu prosopul. Chiar şi nemachiată, Kiera tot era frumoasă.

Avea o frumuseţe naturală, la fel ca mama lor.

— Sunt studentă la Medicină. Şi aşa trebuie să par, lipsită de somn. Este o cerinţă. Aş fi dată afară dacă aş arăta odihnită.

În ciuda faptului că o sâcâiau, Kate era fericită să fie din nou împreună cu surorile ei, chiar şi pentru câteva săptămâni. După moartea mamei lor, petrecuseră foarte puţin timp împreună. Kate se întorsese la Boston să-şi termine studiile, Kiera plecase înapoi la Facultatea de Medicină din Duke, în timp ce Isabel rămăsese acasă cu mătuşa lor, Nora.

Acum, Kate se întorsese acasă pentru totdeauna. După vacanţa aceasta de două săptămâni, Kiera avea să se întoarcă din nou la Duke, iar Isabel urma să înceapă primul an de facultate. Schimbările erau inevitabile, conchise ea. Viaţa trebuia să meargă mai departe.

— Cât timp eşti acasă, ar trebui să-ţi rezervi o zi şi să mergi la plajă… Ştii, să te relaxezi. Ia-o şi pe Isabel cu tine, o rugă Kate.

Kiera râse.

— Bună încercare! Nu vei scăpa de ea lăsându-mi-o mie pe cap, chiar dacă e vorba de o singură zi. Mi-aş petrece tot timpul alungând băieţii care se ţin după ea. Nu, mulţumesc! E destul de rău aici, cu telefonul ăsta care sună întruna. E un tip Reece, în special. Are impresia că e prietenul lui Isabel. Ea a spus că au lucrat împreună la o serie de concerte şi că au ieşit de câteva ori, dar că n-a fost nimic serios. N-au mai

ieşit de când el şi-a exprimat dorinţa de a deveni mai mult decât prieteni. Acum o sună aici non-stop, cerând să discute cu ea şi, pentru că Isabel refuză să-i răspundă la telefon, devine din ce în ce mai insistent. O iubesc foarte mult pe Isabel, dar uneori cred că-şi complică un pic prea mult viaţa. Prin urmare, îţi mulţumesc pentru sugestia cu mersul la plajă, dar nu, mulţumesc.

Kate trase încă o dată de sutien.

— O, arată minunat, spuse Kiera.

— Drăcia asta mă omoară. Nu pot să respir.

— Arăţi superb şi asta e mai important decât respiratul, nu-i aşa? o tachină ea. Suportă şi taci din gură. E pentru o cauză bună.

— Care este cauza?

— Tu. Tu eşti „cauza” mea zilele astea. Şi a lui Isabel. Suntem hotărâte să te facem să te relaxezi. Eşti mult prea serioasă pentru binele tău. Eu, personal, cred că suferi de sindromul copilului mijlociu. Ştii, eşti plină de îndoieli şi de fobii şi ai nevoia asta constantă de a demonstra de ce eşti în stare.

Kate se hotărî s-o ignore. Îşi puse poşeta pe masă şi se îndreptă spre dulap.

— Eşti material didactic, continuă Kiera.

— Asta-i drăguţ.

— Tu nu mă asculţi, nu-i aşa?

Kate nu mai fu nevoită să dea socoteală, pentru că începu să sune telefonul. În timp ce Kiera se repezi afară din cameră ca să răspundă,

ea deschise uşa dulapului şi începu să-şi caute impermeabilul. Televizorul răsuna tare din bucătărie. Un meteorolog exagerat de vesel amintea cu bucurie publicului că Charleston încă se mai afla în toiul unui val de căldură cum nu mai văzuse niciun alt oraş, de treizeci de ani. Dacă temperatura mai rămânea la aproape 40 de grade pentru încă două zile, avea să fie stabilit un nou record. Meteorologul părea ameţit de entuziasm.

Umiditatea era însă problema cea mai mare. Aerul era greu, stătut şi gros ca lipiciul. Aburul ce se ridica de pe trotuare şi străzi se amesteca cu aerul poluat ce plutea ca un miraj tulbure peste oraşul fără aer. O rafală puternică de vânt ar fi ajutat la limpezirea cerului, dar nu se anunţase prea curând nici vânt, nici ploaie. Dacă nu erai obişnuit, trebuia să depui un efort considerabil doar ca să respiri adânc. Aerul umed şi cald îi secătuia de puteri atât pe tineri, cât şi pe bătrâni, şi îi aducea într-o stare de letargie. Ca să fugăreşti un ţânţar îţi trebuia mult mai multă energie decât erau dispuşi să depună cei mai mulţi oameni.

Totuşi, oricât de groaznic de cald era, petrecerea la care Kate promisese să participe era organizată în aer liber, la o galerie de artă privată. Evenimentul fusese planificat cu săptămâni în urmă şi cortul alb fusese ridicat înainte ca vremea să devină atât de

înăbuşitoare. Din galeria nouă era finisată doar o singură aripă, şi Kate ştia că nu era suficient de mare să găzduiască mulţimea de oameni care erau aşteptaţi să sosească.

Însă nu putea să se eschiveze. Proprietarul, Carl Bertolli, era un prieten de-al lui Kate. Ştia că-i va răni sentimentele dacă nu avea să apară. Din cauza traficului, drumul cu maşina de la Silver Springs, unde locuia, până în cealaltă parte a oraşului Charleston, avea să dureze mai mult de o oră, dar nu intenţiona să stea mult. Va ajuta cu toate detaliile de ultim moment şi apoi, când petrecerea va fi în toi, avea s-o şteargă. Carl va fi mult prea ocupat ca să observe că pleacă.

Erau expuse lucrările unei artiste controversate din Houston, şi deja avuseseră loc proteste şi primiseră telefoane de ameninţare. Carl nu putea fi mai fericit. Credea că orice reclamă, bună sau rea, era propice pentru galeria lui. Artista, o femeie care îşi spunea Cinnamon, avea destul de mulţi fani, deşi Kate nu putea înţelege nici în ruptul capului motivul. Ca artistă, Cinnamon era, în cel mai bun caz, mediocră. Avea însă un talent formidabil de-a atrage atenţia asupra ei. Apărea în mod constant la ştiri şi ar fi făcut orice ca să fie observată. În prezent, era împotriva tuturor lucrurilor care presupun o minimă organizare. Când nu arunca vopsea pe pânzele ei, încerca, fără tragere de

inimă, să răstoarne guvernul. Cinnamon credea în dragostea liberă, exprimarea liberă şi o viaţă uşoară. Cu toate astea, picturile ei nu erau gratuite. Din contră, erau exagerat de scumpe.

Kiera se întoarse în hol, spunând:

— Iar a sunat Reece. Începe să-mi dea fiori. Se opri când o văzu pe Kate. Nu s-a anunţat ploaie în seara asta. De ce eşti înfofolită în pelerina de ploaie? Sunt aproape cincizeci de grade afară.

— Niciodată nu poţi fi prea precaut. N-aş vrea să-mi ud rochia.

Kiera râse.

— Ştiu ce faci! Nu vrei ca mătuşa Nora să te vadă în rochia aia. Recunoaşte, Katie. Ţi-e frică de ea.

— Nu mi-e frică de ea. Încerc doar să evit o lungă prelegere.

— Rochia nu este indecentă.

— Ea va crede că este, spuse Kate, lăsând haina să-i alunece peste umeri.

— Va fi ciudat când nu va mai fi aici să facă pe şefa cu noi. Îmi va fi dor de ea.

— Şi mie, şopti Kate.

Nora se muta înapoi la St. Louis. Venise în Silver Springs când sora ei se îmbolnăvise şi rămăsese ca să aibă grijă de casă până când Isabel avea să termine liceul. Acum, când Kate se întorsese şi Isabel pleca la facultate, Nora era gata să se întoarcă acasă. Îi era dor să fie aproape de fiica şi de nepoţii ei.

Nora fusese o mană cerească şi avusese grijă de ele atunci când fusese cel mai mult nevoie. Cu toate acestea, era rigidă în păreri şi obiceiuri şi, după părerea surorilor, era obsedată de sex. Kiera o numise o fecioară renăscută. După ce mama lor murise, preluase din oficiu rolul de gardian moral al fetelor. După Nora, fiecare bărbat umbla după „ştii tu ce” şi era datoria ei să se asigure că nu va obţine lucrul acela de la fetele ei.

Kate trase cu ochiul după colţ. Din fericire, Nora nu era în bucătărie, aşa că închise televizorul, îşi dădu jos impermeabilul şi îl aşeză pe un scaun. Apoi îşi luă cheile şi porni în grabă spre garaj. Dacă norocul era de partea ei, avea să fie plecată înainte ca Nora să se întoarcă. Nu-i era chiar frică de mătuşa ei, dar când Nora era iritată, prelegerile ei puteau dura la nesfârşit. Unele durau chiar şi o oră.

Kiera o urmă pe Kate prin bucătărie.

— Să ai grijă în seara asta. Sunt mulţi nebuni cărora nu le pasă ce părere are Cinnamon despre guvern sau religie. Nu cumva propovăduieşte anarhia?

— Luna asta cred că da. Nu ţin evidenţa lucrurilor pe care le spune sau le face şi nu-mi fac griji pentru seara asta. Măsurile de siguranţă vor fi stricte.

— Carl trebuie să fie îngrijorat.

— Nu, totul e de ochii lumii. Am impresia că nici Cinnamon nu crede cu adevărat în prostiile pe care le debitează. Vânează doar reclama, asta-i tot.

— Grupurile pe care le-a jignit nu ştiu că totul e de ochii lumii, iar unele dintre ele au adepţi cu vederi foarte radicale.

— Nu-ţi mai face griji. Voi fi bine.

Kate deschise uşa şi intră în garaj. Căldura îi tăie răsuflarea.

— De ce trebuie să pleci atât de devreme? În invitaţie se preciza „de la opt, la miezul nopţii”.

— Asistentul lui Carl a sunat şi mi-a lăsat mesaj să fiu acolo până la şase.

Se urcă în maşina ce părea să fie mai degrabă un cuptor şi apăsă pe telecomandă ca să deschidă uşa garajului. Kiera strigă după ea:

— Vor fi şi coşuri de cadouri de la Kate MacKenna?

— Bine-nţeles! Carl a insistat. Cred că am devenit unul dintre proiectele sale. Mi-a spus că, atunci când voi fi faimoasă, vrea să poată spune că mă cunoştea de la începuturi, răspunse ea. Acum, închide uşa! Laşi tot aerul condiţionat să iasă afară.

— Deja devii un nume cunoscut. Destul de drăguţ, nu-i aşa?

Era limpede că sora ei nu mai avea nevoie de niciun răspuns, pentru că închise uşa imediat după ce făcuse acel comentariu.

Viaţa era destul de dulce acum. Kate avu timp berechet să se gândească la asta în timp ce înainta, centimetru cu centimetru, de-a lungul autostrăzii, prin traficul intens. Deşi nu era încă un nume de referinţă, cu siguranţă se îndrepta în direcţia asta. Era nostim cum un simplu hobby se putea transforma într-o carieră plină de satisfacţii.

Compania ei luase naştere într-o perioadă în care ea încerca să-şi dea seama ce profesie să-şi aleagă. Era în ultimul an de liceu şi se chinuia să facă rost de bani, ca să le poată cumpăra cadouri familiei şi prietenilor ei. În perioada aceea, frecventa şi un curs de chimie. Intrase într-o zi în biroul profesorului şi acesta avea aprinsă o lumânare pe masa de lucru. Kate fusese întotdeauna sensibilă la diverse mirosuri şi izul de mosc pe care îl emana lumânarea i se păru respingător. Mirosul oribil îi dăduse ideea să-şi facă propriile lumânări. Dar nu lumânări în genul celor care se găseau deja pe piaţă. Avea de gând să facă ceva unic. Cât de greu putea fi?

La început, folosise bucătăria pe post de laborator. Până la sfârşitul vacanţei de iarnă, făcuse primul ei lot de lumânări parfumate. Erau un dezastru. Amestecase mai multe condimente şi ierburi, iar bucătăria ajunsese să miroasă ca un canal.

Mama ei o alungase la subsol. Cu toate astea, Kate nu renunţase la experimentele ei.

Petrecuse fiecare minut liber din vacanţa de vară lucrând la proiectul ei. Colindase prin biblioteci şi laboratoare şi, până la sfârşitul primului an de facultate, crease cele mai minunate lumânări parfumate cu busuioc şi grapefruit.

Kate intenţionase să le dăruiască, dar colega ei de cameră de la facultate şi cea mai bună prietenă a ei, Jordan Buchanan, văzuse potenţialul uriaş al afacerii. Jordan luase zece lumânări, le fixase un preţ şi le vânduse pe toate într-o singură seară. O convinse pe Kate să-şi pună numele complet pe toate produsele ei. Apoi, o ajutase să creeze un logo şi câteva cutii neobişnuite.

Aromele naturale şi proaspete, împreună cu recipientele de sticlă octogonale pe care le găsise Kate, transformaseră lumânările în nişte obiecte irezistibile, cu succes imediat. Comenzile începuseră să curgă. Kate şi doi angajaţi cu jumătate de normă încercaseră să fabrice cât mai mult şi să facă stocuri în timpul vacanţei de vară, dar afacerea devenise prea mare pentru a mai încăpea în subsol, aşa că se mutase într-un spaţiu închiriat, aflat în cealaltă parte a oraşului. Era într-o zonă oribilă şi, din cauza asta, chiria era un curat chilipir.

Până când absolvise facultatea, începuseră să vină comenzi din toate colţurile ţării. Kate îşi dăduse seama de punctul ei slab: nu se pricepea deloc să-şi administreze afacerea, aşa că se

hotărî să se întoarcă la şcoală, în Boston, ca să-şi finalizeze masterul. Ca să nu-şi piardă compania cât timp era plecată, o făcuse pe mama ei partener, astfel încât să poată semna cecuri şi să depună bani la bancă. Nu prea avea câştiguri, deoarece Kate reinvestea profiturile înapoi în companie. Locuia împreună cu Jordan în apartamentul ei din Boston şi, de multe ori, îşi petrecea sfârşitul de săptămână în Nathan’s Bay, cu familia numeroasă a acesteia.

Fusese dificil, dar Kate reuşise să-şi dezvolte afacerea chiar şi de la distanţă. Apoi, când mama ei se îmbolnăvise foarte grav, ambiţia lui Kate trecuse pe plan secundar, pentru ca ea să se poată întoarce acasă. Trecuse un an lung şi trist de la moartea mamei lor, dar, tot în acest an, Kate absolvise masterul şi făcuse planuri de extindere a afacerii.

Acum că se întorsese definitiv în Silver Springs, era gata să-şi ducă firma la nivelul următor. Îşi lărgise gama de produse cu loţiuni de corp şi trei parfumuri proprii: Leah, Kiera şi Isabel, după numele mamei şi al surorilor ei. Spaţiul pe care-l închiriase devenise prea înghesuit, aşa că negocia un nou contract de închiriere cu un depozit mult mai spaţios şi aflat mai aproape de casă. Se gândea şi să angajeze mai multe persoane. Anton’s, un lanţ de magazine de lux, dorea să-i vândă produsele şi,

în curând, urma să semneze un contract de exclusivitate extrem de profitabil.

Şi toate grijile în privinţa banilor aveau să dispară.

Zâmbi, gândindu-se la asta. Primul lucru pe care intenţiona să-l cumpere, când va avea ceva bani în plus, era o maşină cu un sistem adecvat de aer condiţionat. Continuă să regleze orificiile de ventilaţie, dar asta nu o ajută cu nimic. Aerul care ieşea prin ele era călduţ.

Când ajunse la proprietatea scandalos de pompoasă a lui Carl, se simţea deja vlăguită de puteri. Carl moştenise Liongate de la tatăl său şi îşi construia galeria în curte. Porţile de fier electrice erau împodobite cu două capete masive de leu.

Un agent de pază îi verifică numele pe o listă şi o lăsă să intre. Casa cu două etaje a lui Carl se găsea la capătul unei alei sinuoase, dar galeria care avea să prezinte lucrările lui Cinnamon se afla la jumătatea drumului care ducea spre vârful dealului, pe partea de sud. Lângă clădirea din piatră albă a galeriei era ridicat un cort alb, masiv.

Un alt agent de pază îi arătă unde să parcheze. Dacă te luai după numărul agenţilor de pază şi al chelnerilor care se perindau încoace şi-ncolo dintr-o aripă a clădirii în cortul alb, era limpede că prietenul ei se aştepta să vină destul de multă lume.

Kate scurtă drumul şi o luă peste gazonul bine tuns. Tocurile ei i se afundau în pământul irigat. Aproape ajunsese la aleea de piatră, când îi sună telefonul mobil.

— Bună, Kate dragă. Unde eşti? se auzi din receptor vocea melodioasă a lui Carl.

— Sunt chiar aici, pe gazonul tău, Carl.

— Ah, minunat!

— Tu unde eşti? îl întrebă ea.

— Sunt în dulap, încercând să aleg între un costum de in alb şi sacoul dungat, cu pantaloni de culoare crem. Indiferent ce aş alege, ştiu că mă voi topi de căldură, dar trebuie să arăt elegant pentru toţi criticii care vor fi aici în seara asta, nu-i aşa?

— Sunt sigură că vei arăta foarte bine.

— Voiam doar să-ţi spun că nu voi coborî imediat. Trebuie să mă îmbrac degrabă şi apoi s-o iau pe Cinnamon de la hotel. Mă aşteaptă limuzina. Îmi faci o favoare, te rog? Vrei să verifici cum e amenajat cortul? Nu am timp să ajung acolo înainte de sosirea oaspeţilor şi vreau să mă asigur că totul e perfect. Cu gusturile tale impecabile, sunt sigur că te vei îngriji să arate splendid.

— Te ajut cu plăcere, îi răspunse Kate, zâmbind la înclinaţia prietenului ei pentru dramatism.

— Eşti o scumpă! Îţi rămân dator, îi spuse Carl şi închise.

Kate găsi intrarea cortului şi pătrunse înăuntru. De jur împrejur erau aparate de aer condiţionat care funcţionau la capacitate maximă, dar nu se simţea o mare diferenţă de temperatură din cauza chelnerilor care tot veneau şi plecau. Bufetele uriaşe erau aşezate în linie, într-un capăt. Erau acoperite cu aranjamente florale colorate, aşezate în boluri de cristal, şi cu platouri strălucitoare de argint. În restul spaţului erau împrăştiate mese mici, acoperite cu pânză albă, şi scaune pliante albe. Totul părea să meargă bine.

Pe o masă din spate observă şi coşuri cadou cu lumânările ei. Pânza albă acoperea masa până la pământ, iar emblema produselor ei atârna în faţă. Se grăbi s-o îndrepte şi să aşeze coşurile într-un semicerc.

Când termină, făcu un pas înapoi ca să admire cât de frumos arătau.

Ocoli masa şi întinse mâna după un scaun, dar se răzgândi. Sutienul-minune o scotea din sărite. Obiectul acela de lenjerie îi strângea pieptul ca o menghină. Era în agonie. Încercă să nu şi-l smulgă de pe ea în timp ce intră grăbită în galeria de artă, ca să găsească o toaletă şi să-l arunce la gunoi.

Din păcate, toaleta femeilor era blocată; la fel şi a bărbaţilor. Servitorii le curăţau pe amândouă. Kate ar fi ignorat semnele şi ar fi

intrat, dar era sigură că agenţii de pază postaţi lângă uşi nu ar fi lăsat-o să intre.

Ce era de făcut? Kate se uită împrejur după o cameră liberă, cu o uşă pe care s-o poată închide. Nu văzu niciuna. Se întoarse în cort simţindu-se absolut îngrozitor. Se înveseli puţin când observă un coş mare de flori ce fusese aşezat pe podea, chiar sub emblema produselor ei, scoţând-o în evidenţă. Trebuia să nu uite să-i mulţumească lui Carl, pentru că fusese atât de grijuliu.

Căldura era sufocantă. Luă un pliant şi începu să-şi facă vânt cu el. Mulţimea avea să sosească în mai puţin de două ore, iar chelnerii se grăbeau să instaleze şi mai multe aparate de aer condiţionat portabile. Kate se duse în partea din spate a cortului, ca să nu le stea în cale.

Ridică un colţ al cortului de pânză, ca să ia o gură de aer proaspăt, şi zări la doar câţiva metri distanţă un grup de copaci înconjuraţi de o lizieră de arbuşti denşi. Bingo! Ştia exact ce trebuia să facă. Tufişurile i-ar oferi un pic de intimitate şi, oricum, n-ar avea nevoie decât de câteva secunde ca să-şi desprindă sutienul fără bretele şi să-l dea jos. Se uită în toate direcţiile, ca să se asigure că nu o privea sau nu avea de gând s-o urmărească nimeni, şi se îndreptă spre copaci.

Un minut mai târziu, misiunea fusese îndeplinită.

— În sfârşit! oftă ea cu uşurare. Acum putea respira.

Acela fu ultimul ei gând, înainte de explozie.

capitolul 3

Poliţia o găsi ghemuită pe o parte, la poalele unui nuc vechi de sute de ani. Îi găsiră sutienul atârnând de o magnolie smulsă din rădăcini, la aproape cinci metri distanţă.

Nimeni nu înţelegea pe deplin cum reuşise forţa exploziei să-i smulgă lenjeria neagră de dantelă, dar să-i lase rochia întreagă. În afară faptului că era acoperită de frunze şi de pământ, rochia era încă într-o singură bucată.

Explozia smulsese o bucată mare din coama dealului şi lăsase o gaură de mărimea unui crater mic în locul unde fusese cortul înainte. Focul izbucnit după explozie se scursese ca lava în jos pe deal şi arsese totul în cale.

Nucul splendid şi falnic fusese despicat în două, exact la mijloc. O ramură grea se rupsese şi aterizase ca un arc peste Kate, acoperind-o complet. Ramura acţionase ca o barieră împotriva fragmentelor de sticlă, metal, pânză şi lemn ce zburaseră prin aer ca gloanţele unei arme automate.

Până şi casele aflate la aproape un kilometru distanţă vibraseră din cauza exploziei, sau cel puţin aşa juraseră unii locuitori. Alţii crezuseră că mişcarea simţită fusese provocată de un cutremur şi fugiseră la tocul uşilor, ca să se ferească.

Era un miracol că nimeni nu fusese ucis sau rănit grav. Dacă vreun membru al personalului sau vreun invitat s-ar fi aflat în interiorul cortului, în momentul exploziei, paramedicilor le-ar fi fost foarte greu să-i identifice.

Kate ar fi fost moartă şi, dacă n-ar fi fost sutienul acela care o incomoda, cu siguranţă s-ar fi aflat chiar în mijlocul exploziei. Alt miracol era faptul că nu avea nicio mână sau un picior rupt. În explozie, unul dintre stâlpii de metal ai cortului zburase ca o rachetă teleghidată şi se înfipse direct prin trunchiul de copac de lângă Kate. Vârful se oprise doar la câţiva centimetri de inima ei.

Primul care o văzuse fusese Nate Hallinger, un detectiv de curând repartizat la Departamentul de Poliţie din Charleston. Îşi croia drum în sus pe deal, încercând să nu stea în calea echipei care cerceta locul exploziei şi verifica perimetrul, când auzi un telefon mobil sunând în apropiere. Sunetul îi amintea de filmul lui Harry Potter, pe care îl văzuse la cinematograf, împreună cu nepoţii lui. Soneria se opri până ajunse el la nucul smuls din rădăcini. Îşi zise că telefonul era

pe pământ undeva şi când se lăsă într-un genunchi să dea o ramură la o parte, zări o pereche de picioare frumoase.

Încercă să ajungă mai aproape de femeie, să vadă dacă era vie sau nu. O parte a trunchiului de copac începu să se clatine şi dacă s-ar fi mişcat un pic mai mult, ar fi zdrobit-o. Nate se dădu înapoi când o auzi gemând.

Doi paramedici se îndreptau în direcţia lui.

— Dumnezeule, George! Uită-te la asta! remarcă unul dintre ei.

— Să mă uit la ce? spuse partenerul lui, cu un accent specific celor din Bronx, în timp ce se târa pe burtă ca să ajungă la victimă.

— Stâlpul, omule! Uită-te la stâlp! S-a oprit chiar lângă pieptul ei. Ce noroc că n-a păţit nimic!

— Presupunând că este într-o singură bucată, atunci da, sunt de acord, Riley. Este norocoasă.

George era cu cincisprezece ani mai în vârstă decât partenerul său. Îl superviza pe Riley şi, deşi îi plăcea să lucreze cu el, pălăvrăgeala continuă a tânărului îl călca pe nervi uneori. Lui Riley îi plăcea să bârfească – iar George nu era de acord cu asta –, dar uneori comunica şi informaţii interesante.

Riley ridică cu grijă una dintre ramurile rupte şi se grăbi spre femeie.

— Ai auzit? şopti el. Poliţiştii cred că artista a fost ţinta şi că bomba a explodat prea devreme.

L-am auzit pe unul dintre pompieri spunând că forţa bombei era nejustificată, dar nu sunt sigur ce înseamnă asta şi nu am îndrăznit să întreb, pentru că atunci ar fi ştiut că am tras cu urechea.

Cei doi bărbaţi nu reuşiră să ajungă la ea, aşa că cerură ajutor. Fu nevoie de patru pompieri puternici ca să ridice trunchiul rupt din drum. Ramurile grele fură îndepărtate un minut mai târziu, iar paramedicii interveniră.

Se minunară amândoi că nu existau oase rupte. Ca măsură de precauţie, o imobilizară şi o transferară cu grijă pe o targă.

Lui Kate îi luă mult timp până îşi reveni. Se chinui să deschidă ochii. Reuşi să vadă, ca prin ceaţă, undeva deasupra ei, capetele a trei bărbaţi.

Avea impresia că stă într-un hamac şi că vântul o împinge în toate direcţiile. Închise din nou ochii şi se luptă cu senzaţia de greaţă, în timp ce paramedicii începură să o transporte pe deal în jos. În aer mirosea a ceva ars.

Nate mergea alături de ea.

— Va fi bine? întrebă el.

— Aşa ar trebui, spuse Riley.

— Asta trebuie să stabilească medicii, spuse George.

— Poate vorbi?

— Cine eşti? întrebă George.

— Detectivul Nate Hallinger. Poate vorbi? repetă el.

— Are un cucui cât o minge de baseball la ceafă, răspunse Riley.

Celălalt paramedic încuviinţă, dar Nate observă că atenţia lui era concentrată asupra pacientei.

— Probabil că are o contuzie, spuse el.

— Aha, spuse Nate. Dar poate vorbi? întrebă el, gândindu-se că poate a treia oară va fi cu noroc cu tipii ăştia. A spus ceva?

— Nu, încă nu este conştientă, spuse Riley.

Ceaţa din mintea lui Kate începu să se risipească şi aproape că-i părea rău pentru asta. Se simţea de parcă cineva i-ar fi înfipt un topor în ceafă – şi încercă să întindă mâna ca să vadă dacă era într-adevăr ceva acolo.

— Da, poate vorbi, şopti ea, cu voce tremurândă. Poate să şi meargă.

Nate schiţă un zâmbet. Femeia avea umor. Îi plăcea asta.

— Poţi să-mi spui cum te numeşti?

Kate nu îndrăzni să dea din cap. Orice mişcare îi accentua durerea de cap. „Aspirină”, se gândi ea. „O aspirină ar rezolva problema.”

— Kate MacKenna, spuse ea. Ce s-a întâmplat?

— O explozie.

Ea se încruntă.

— Nu-mi amintesc de nicio explozie. A fost cineva rănit?

— Tu, spuse Riley.

— Sunt bine. Vă rog, lăsaţi-mă jos.

Cererea îi fu ignorată. Întrebă din nou dacă cineva fusese rănit, iar George îi răspunse:

— Oamenii au doar câteva zgârieturi şi vânătăi.

— Îmi puteţi da o aspirină?

— Ai o durere îngrozitoare de cap, nu-i aşa? remarcă George. Încă nu vă putem da nimic. Când ajungem la spital…

— N-am nevoie să merg la spital.

— Cineva a avut cu siguranţă grijă de tine, comentă Riley.

Confuză, miji ochii la el.

— Poftim?

— N-ai sărit în aer, spuse el. Dacă ai fi fost în interiorul cortului, ai fi fost moartă.

Ajunseră la poalele dealului şi aşteptară ca un poliţist care să le deschidă uşile din spate ale ambulanţei.

— Merg cu ea la spital, spuse Nate.

— Cred că e în regulă. Semnele vitale sunt bune.

Nate fluieră ca să atragă atenţia unui poliţist, arătă spre ambulanţă şi urcă înăuntru.

— Nu am nevoie să merg la spital. Sunt bine acum, spuse ea. Maşina mea e pe aici, pe undeva.

— Nu ar trebui să conduci nicăieri, spuse George.

— Permisul meu de conducere este în maşină şi geanta mea şi... Îşi dădu seama cât de lipsite de importanţă erau toate informaţiile astea şi se opri.

— Crezi că ai putea răspunde la câteva întrebări? o întrebă Nate.

Îi plăcea vocea lui. Era liniştitoare şi nu prea tare.

— Desigur.

— Îmi poţi spune ce s-a întâmplat?

Ea oftă.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat. De ce nu-şi putea aduce aminte? Ce era în neregulă cu ea? Poate când îi va trece durerea de cap îşi va aminti totul.

— Ai văzut vreo persoană neobişnuită? Ştii, cineva care nu-şi avea locul acolo?

Ea închise ochii.

— Nu... îmi pare rău. Poate că-mi voi aminti mai târziu. Ştia că îi înşelase aşteptările. Şi n-a fost rănit nimeni? repetă ea.

— Organizatorii şi personalul erau în clădire, pregătind tăvile şi încercând să nu-şi piardă cumpătul, o linişti el. Proprietarul era într-o limuzină pe drum să-şi ia artista.

— Slavă Domnului, şopti ea.

— Dacă s-ar fi întâmplat un pic mai târziu, ar fi fost un masacru, spuse George.

Detectivul stătea lângă ea, cu braţele pe genunchi, cu mâinile împreunate, cu privirea aţintită asupra ei. Se aplecă în faţă şi o întrebă:

— Încearcă să te gândeşti, Kate. N-ai observat nimic ieşit din comun?

Insistenţa din vocea lui răzbi prin ceaţa din capul ei.

— Nu crezi că a fost un accident, nu-i aşa?

— Nu excludem nicio posibilitate.

— N-ar putea fi de la unul dintre aparatele de aer condiţionat? sugeră ea. Erau fire peste tot. Poate că unul s-a supraîncărcat… Se opri când el clătină din cap. Nu este posibil ca unul dintre ele să fi explodat? întrebă ea.

— Nici o sută de aparate de aer condiţionat n-ar fi putut produce atâta pagubă. Explozia a smuls jumătate din deal.

Riley se aplecă peste Kate şi îi verifică din nou tensiunea arterială. Când desfăcu manşonul aparatului, zâmbi.

— Cum este? întrebă Nate.

— Semnele vitale sunt tot bune.

— Nu mă mai doare capul aşa de tare, interveni ea. Era o minciună, dar voia să meargă acasă.

— Tot ai nevoie de consult la spital, spuse George.

Hallinger îşi închise carneţelul şi se uită lung la ea. Puţine victime erau aşa frumoase, ca

femeia asta, gândi el. Îşi dădu seama că se holba şi îşi întoarse rapid privirea.

— Copacul ăla bătrân ţi-a salvat viaţa. Dacă n-ai fi stat în spatele lui, nu ai fi supravieţuit. Ce făceai tocmai acolo? Erai destul de departe de aripa de clădire şi de cort.

Kate întoarse capul şi strâmbă din nas. Chiar avea nevoie de o aspirină.

— M-am dus să mă plimb, răspunse ea. Nu era o minciună; chiar făcuse o plimbare. Pur şi simplu nu credea că trebuie să explice şi motivul.

— Pe căldura asta? Mă gândesc că ai fi putut să mergi în clădire sau să urci până la casă sau poate chiar să rămâi în cort, lângă unul dintre aparatele alea de aer condiţionat.

— Da, ar fi fost o variantă, admise ea. Dar eu am făcut altceva. M-am dus să mă plimb. Nu mă deranjează prea mult căldura. Bine, asta era o minciună, dar era una mică şi putea trăi cu asta.

— Te-ai dus singură la plimbare?

— Da, eram singură.

— Hmm. El o privi sceptic.

— Domnule detectiv, dacă ar fi fost cineva cu mine, nu ar fi fost doborât la pământ şi inconştient?

— Doar dacă ar fi rămas prin preajmă. Înainte ca ea să poată răspunde, el întrebă din nou: Cât timp ai stat acolo?

— Unde anume?

— În spatele copacilor.

— Nu ştiu. Nu mult.

— Chiar aşa? Scepticismul i se auzea în voce.

— E vreo problemă? întrebă ea.

— Echipa care investighează locul crimei a găsit ceva, la aproximativ şase metri de tine.

— Ce-au găsit? întrebă Kate şi abia apoi îşi dădu seama unde voia el să ajungă. O, cucuiul de la cap zăpăcise rău de tot.

— Un articol de îmbrăcăminte, spuse el. O piesă de lenjerie intimă, de aceea mă întrebam cine era cu tine.

Îşi simţea faţa arzând de ruşine.

— Nu era nimeni cu mine. Vorbeşti de un sutien negru, corect? Şi te întrebi dacă îmi aparţine? Înainte ca el să poată răspunde, continuă: Într-adevăr, îmi aparţine. Toaleta era blocată şi aveam nevoie de puţină intimitate, ca să mi-l scot. Am văzut copacii şi m-am dus într-acolo.

— De ce?

— De ce… ce?

— De ce-ai vrut să-l dai jos?

Era extrem de indiscret, se gândi ea, şi i-ar fi putut spune asta, dar se hotărî să fie sinceră.

— Mă omora.

— Poftim?

Toată lumea din interiorul ambulanţei deveni brusc interesată de subiect. Riley şi George îi aşteptau explicaţia.

— Armătura…

— Da?

Doamne, Dumnezeule!

— O femeie ar înţelege.

— Şi un bărbat n-ar înţelege?

Nu avea de gând să renunţe. Se întrebă dacă încerca dinadins s-o facă de râs.

— Încearcă să porţi o chestie din aia o oră şi, crede-mă, o să ţi-o dai şi tu jos.

El râse.

— Nu, mulţumesc! Cred că va trebui să te cred pe cuvânt.

— Ai de gând să scrii asta în carneţelul tău?

Detectivul avea un zâmbet frumos.

— Eşti căsătorită? o întrebă el. Există vreun soţ pe care ar trebui să-l anunţ?

— Nu, nu sunt căsătorită. Locuiesc cu surorile mele. Încercă să se ridice şi de abia atunci îşi dădu seama că era imobilizată. Trebuie să le sun. Vor fi îngrijorate.

— Când vom ajunge la spital, le sun eu pentru tine. Se aşează din nou pe banchetă şi se uită pe fereastra din spate. Aproape am ajuns.

— N-am nevoie să merg la spital. Aproape că mi-a trecut durerea de cap.

— Îhm, răspunse el tărăgănat şi ea îşi dădu seama că n-o crezuse. Nu locuieşti chiar în Charleston, continuă el.

— Nu, răspunse Kate.

Ştia că era posibil să aibă deja adresa, numărul de telefon şi, probabil, orice alt detaliu despre viaţa ei. Un simplu telefon către un coleg aflat în faţa unui calculator i-ar spune tot ceea ce vroia să ştie.

— Locuim în Silver Springs, dar este la o distanţă mică de parcurs cu maşina până în oraş. Eşti nou în zonă?

— Da, răspunse el. Tocmai m-am mutat aici din Savannah. Este destul de multă linişte aici. Îi zâmbi şi adăugă:… De obicei. Pun pariu că ăsta a fost evenimentul care a produs cea mai mare agitaţie pe anul ăsta.

capitolul 4

Măcar dacă ar fi fost aşa.

Kiera şi Isabel se năpustiră pe uşile camerei de urgenţă. Kiera răsuflă uşurată când o văzu pe Kate şi zâmbi. Isabel părea speriată.

Medicul de gardă o consultă pe Kate şi o trimise la parter pentru o radiografie. Tehnicienii erau aglomeraţi şi trebui să aştepte două ore până să-i vină rândul. Apoi fu adusă înapoi sus şi i se repartiză o rezervă.

Kiera se plimba neliniştită pe hol. Isabel stătea pe marginea patului şi se uita la televizor. Pe

toate canalele de ştiri rulau imagini cu daunele pe care le produsese explozia.

În secunda în care o zări pe Kate, Isabel sări în sus, aşteptă cu nerăbdare să se întindă în pat şi apoi se aruncă în braţele surorii ei.

— Eşti hine, da? Ne-ai speriat de moarte!

— Da, sunt bine.

Kiera luă telecomanda şi potrivi patul în aşa fel încât Kate să poată sta în şezut.

— Nu mă vezi triplu, nu? o întrebă Isabel, bătându-i perna la ceafă ca s-o umfle, dar asta îi provocă destul de multă durere.

— Dacă te-ar vedea în trei exemplare, ar urla în clipa asta. O singură Isabel este de-ajuns, râse Kiera.

— Nu-i amuzant, spuse Isabel, dar şi ea zâmbea.

Kiera luă fişa lui Kate din suportul metalic de la picioarele patului de spital şi începu să citească observaţiile medicului.

— Ai voie să te uiţi la asta? o întrebă Isabel.

Kiera ridică din umeri.

— Dacă n-ar fi vrut s-o citesc, nu trebuia s-o lase aici. Te ţin peste noapte ca să te monitorizeze.

— Ştiu, spuse Kate. Vreau să merg acasă.

— Ar trebui să rămâi. Ca o măsură de precauţie, adăugă ea. Mătuşa Nora era încă la întâlnirea aia a ei, dar i-am lăsat un mesaj. Sunt

sigură că va dori să-şi aducă un pat aici, ca să te poată supraveghea toată noaptea.

— Şi-a spart capul? întrebă Isabel, trăgând cu ochiul peste umărul lui Kiera, la fişă.

— Nu cred. Are un cap tare ca piatra.

Isabel îi luă mâna lui Kate.

— M-ai speriat. Adică pe noi. Ne-ai speriat. Nu ştiu ce ne-am face fără tine. M-am simţit singură cât timp ai fost în Boston. Când Kiera era acasă, stătea mereu cu nasul într-o carte de medicină.

— Va fi bine, Isabel. Nu te mai stresa.

Isabel se duse la fereastră şi se aşeză pe pervaz.

— Bine, nu mă mai stresez. Deci, spune-mi… cine era bărbatul care a venit cu paramedicii? Era foarte drăguţ.

— Bărbaţilor nu le place să li se spună că sunt drăguţi, răspunse o voce de bărbat.

Niciuna nu observase că Nate stătea în pragul uşii.

Rămase uimit când toate cele trei surori se întoarseră spre el. La naiba, toate erau frumoase. Isabel se înroşi la faţă aproape instantaneu.

— Intră, te rog, spuse Kate. Îl prezentă surorilor ei şi aşteptă ca el să-i spună motivul pentru care venise.

— Am uitat să-ţi dau cartea mea de vizită, spuse Nate. Dacă ai nevoie de ceva sau dacă-ţi

mai aminteşti ceva, indiferent de cât de nesemnificativ ţi s-ar părea, vreau să mă suni.

— Bine, te voi suna.

Ezita să plece, dar nu-i trecu prin minte ce altceva să spună sau să întrebe ca să mai rămână în cameră.

— Cum e capul?

— Mai bine.

Nate încuviinţă.

— Bine atunci.

Când dădu să plece, Isabel îl opri.

— Aş putea să te întreb ceva, domnule detectiv? făcu un pas spre el şi zâmbi.

Kate şi Kiera se uitară una la alta. Isabel îşi etala farmecul, acel farmec al ei care nu dădea niciodată greş. Îşi dădu părul pe spate şi mai făcu un pas înainte.

— Desigur, spuse el. Ce-ai vrea să ştii?

— Pictoriţa aceea, Cinnamon, va ajunge în custodia poliţiei?

El se sprijini de tocul uşii.

— De ce mă întrebi?

— Este la ştiri şi cere protecţia poliţiei, răspunse ea şi arătă cu capul spre televizor, ceea ce este cu adevărat ironic, dacă stai să te gândeşti la ăsta. Până acum, a criticat întotdeauna poliţia. Unul dintre reporterii de la ştiri a citat câteva dintre lucrurile oribile pe care le-a spus în trecut. Cred că a zis că sunteţi toţi dispuşi să luaţi mită sau ceva de genul asta. Nu

ştiu de ce n-a fost dată în judecată. Trase adânc aer în piept şi adăugă: Cinnamon spune că a fost o bombă menită s-o ucidă. Spune că lumea încearcă s-o reducă la tăcere din cauza opiniilor sale politice… şi ah, a artei ei.

— Crede că lumea încearcă s-o omoare din cauza picturilor ei? Sunt aşa de rele? întrebă Kiera şi apoi râse, clătinând din cap.

Isabel se încruntă.

— Nu e amuzant. Erau o serie de tablouri pe peretele din spatele ei şi ea tot arăta spre ele în timp ce era intervievată. Cred că-şi făcea un pic de reclamă.

— A stabilit cineva care a fost cauza exploziei? întrebă Kiera.

Nate se întoarse spre ea.

— A fost cu siguranţă o bombă, dar încă nu ştim sigur ce fel de dispozitiv explozibil era. O echipă care lucrează acum la asta, explică el şi se uită din nou la Kate. Dacă îţi aminteşti ceva… mai spuse, îndreptându-se spre uşă.

Kate dădu din cap.

Isabel aşteptă până când fu sigură că Nate era deja departe, pe hol.

— Nu-i aşa că e adorabil? comentă ea.

— Da, cu siguranţă este adorabil, admise Kiera. Dar e prea bătrân pentru tine. Are probabil vreo treizeci de ani. Şi…

Isabel îşi încrucişă braţele.

— Şi ce?

— Şi e interesat de Kate.

Kate nu acordase prea multă atenţie conversaţiei până când nu-şi auzi numele.

— Ca martor, o corectă ea. E interesat de mine ca martor. Asta-i tot.

— Nu este prea bătrân pentru mine, spuse Isabel. Mă întreb dacă e căsătorit sau nu. Nu am văzut nicio verighetă pe degetul lui.

— Las-o baltă, spuse Kiera, evident enervată. Nu este interesat de tine.

Isabel îşi ignoră sora.

— Ar fi trebuit să-l întrebi, Kate.

— Eram inconştientă, pentru numele lui Dumnezeu, protestă ea şi se lăsă uşor pe pernă. Capul îi zvâcnea de durere, dar conversaţia, oricât de ridicolă ar fi fost, îi distrăgea atenţia. Când ar fi trebuit să-l întreb? În ambulanţă?

— Nu, bineînţeles că nu. Doar spuneam că…

— Ce?

— Că ai ratat o altă oportunitate.

— Cred că glumeşti! Dacă n-ar fi durut-o aşa de tare capul, ar fi izbucnit în râs.

— Nu glumesc deloc! Jur că nu-mi amintesc ultima relaţie serioasă pe care ai avut-o. De fapt, nu cred că ai fost vreodată într-o…

— Kate, scumpo! strigă Carl Bertolli, din uşă.

Aşteptă până când toate privirile fură îndreptate spre el şi apoi intră în cameră ca o furtună. Indiferent de ocazie, lui Carl îi plăcea enorm să-şi facă o intrare dramatică.

Isabel era încântată să-l vadă din nou. Îl mai întâlnise doar o singură dată, când trecuse pe la ele ca s-o ia pe Kate la un spectacol de binefacere important, însă îi lăsase o impresie puternică. Carl era atât de extravagant şi de ostentativ. Isabel îi spusese lui Kate că era sigură că omul avea cel puţin câte un palton pentru fiecare eveniment la care participa pe timpul iernii.

Carl prinse mâinile pacientei într-ale sale şi se aplecă s-o sărute pe frunte.

— Biata de tine! E un coşmar, un adevărat coşmar! Este uimitor că nimeni n-a fost grav rănit sau ucis în explozie, şi te asigur că, dacă n-aş purta costumul ăsta alb, m-aş pune în genunchi să-i mulţumesc lui Dumnezeu.

Kiera tuşi ca să-şi ascundă râsul.

— Îţi aduci aminte de surorile mele, Kiera şi Isabel, le prezentă Kate şi-şi eliberă mâna.

— Da, sigur că da. Schiţă un zâmbet spre ele şi continuă: Sper că nu daţi vina pe mine pentru ce s-a întâmplat. N-ar fi trebuit să-i permit niciodată artistei ăleia nebune să-şi expună lucrările. Am fost avertizat, dar n-am crezut că o va lua cineva în serios pe femeia aia. În cazul ăsta, conchise el cu faţa spre Kate, presupun că vina ar trebui să cadă pe umerii mei.

Carl voia să fie consolat, însă ea nu avea chef.

— Carl, poliţia va clarifica totul. N-aveai de unde să ştii că va recurge cineva la asemenea măsuri extreme.

— E drăguţ din partea ta să spui asta. Ştii că galeria a rămas neatinsă? Nicio cărămidă n-a fost mutată de la locul ei. Nu-i aşa că e uimitor? Desigur, am o gaură de mărimea unui bazin de înot în gazon, pe care va trebui să o acopăr cumva, dar când mă gândesc cât de rău ar fi putut să fie… Făcu o pauză, ridică din umeri şi o bătu uşor pe mână. Acum că ştiu că mă ierţi, te las să te odihneşti. Dacă ai nevoie de ceva, de orice…

— Te voi suna.

Carl îi aruncă iarăşi zâmbet sclipitor, făcu o plecăciune în faţa lui Isabel şi Kiera şi ieşi.

Kiera şi Isabel se holbară la uşa goală. Părea că toată energia din cameră se evaporase odată cu plecarea lui.

— Carl e un tip interesant, comentă Kiera. Niţel cam teatral, dar interesant.

— Mătuşa Nora a fost impresionată de el, spuse Isabel. Mi-a spus că îi amintea de un tânăr, George Hamilton. Când am întrebat-o cine a fost George Hamilton, s-a supărat rău de tot pe mine şi mi-a spus că nu e aşa de bătrână. Habar n-am ce-a vrut să spună. Hei, Kate, care-i treaba cu Carl?

— Ce e cu el?

— Fiţi atente! Discutam despre viaţa ta amoroasă…

— Nu, nu discutam. Voi discutaţi.

Isabel îi ignoră comentariul.

— Şi, din moment ce nu pari dispusă să faci ceva în privinţa asta de una singură, simt că trebuie să te ajut.

Kiera izbucni în râs.

— Şi crezi că ea şi Carl s-ar potrivi?

Kate se schimonosi, în încercarea de-a nu izbucni şi ea în râs.

— Nu numai că nu e genul meu, dar Carl e şi logodit. Logodnica lui este mult mai obişnuită cu comportamentul lui straniu, decât aş putea fi eu vreodată.

Isabel roşi.

— Bine, poate nu cu el. Dar, Kate, ai nevoie de cineva mai relaxat, care să compenseze faptul că eşti atât de înscorţoşată.

— Nu există un astfel de cuvânt, interveni Kiera.

— Te rog, ai milă de mine, se rugă Kate. Du-o pe Isabel acasă.

— Bine, am plecat de aici. Sună-mă dimineaţă să-mi spui când să vin să te iau.

Isabel nu fu absolut deloc ofensată de faptul că sora ei voia să scape de ea. Se îndreptă spre uşă, apoi se opri.

— Să nu mă mai sperii niciodată aşa! Promite-mi, Kate.

Kate îi auzi teama din glas.

— Promit.

Isabel dădu din cap.

— Bine. Acum că te-ai întors acasă de tot, oftă ea, lucrurile vor reveni la normal.

capitolul 5

În după-amiaza următoare, Kiera o aduse pe Kate acasă. Ajunseră pe alee exact în momentul în care curierul unei firme de contabilitate se pregătea să bată la uşa de la intrare. În timp ce Kiera semnă pentru livrare, curierul depuse un pachet gros în braţele lui Kate.

— Ghici ce vom face în seara asta, spuse ea în timp ce deschise uşa şi se îndreptă spre bucătărie. Tăie cu un cuţit pachetul şi răsturnă conţinutul lui pe masă.

Isabel îşi urmă surorile în bucătărie.

— Ce-s toate astea? întrebă ea şi dispăru în spatele uşii frigiderului, căutând ceva de mâncare.

— Facturi, răspunse Kiera. L-am rugat pe Tucker Simmons, contabilul, să ne redea controlul asupra conturilor pe care le-a avut mama.

Isabel închise frigiderul şi se îndreptă spre masă cu o tulpină de ţelină în mână.

— Deci, de ce ne trimit facturile nouă?

— Când mama s-a îmbolnăvit grav, a aranjat ca domnul Simmons să se ocupe de toate facturile, timp de un an după moartea ei. I-am spus că mă pot descurca singură, dar ea a insistat că-mi va fi prea greu să le gestionez din Boston. Şi ştii cât de convingătoare putea fi mama.

— Avem destui bani ca să plătim toate facturile astea? întrebă Isabel, fluturând ţelina deasupra grămezii de plicuri.

— Cred că vom afla curând, spuse Kiera. Mama era secretoasă când venea vorba de bugetul ei. Ori de câte ori o întrebam care era situaţia noastră financiară, îmi spunea mereu acelaşi lucru, „Ne descurcăm foarte bine”.

— Exact asta îmi spunea şi mie, de fiecare dată, adăugă Kate. Era atât de enervant!

Isabel ignoră provocarea surorilor ei şi nu-şi critică mama.

— Era doar grijulie. Nu voia să ne facem griji. Îşi dorea ca tu să-ţi termini masterul şi Kiera să se concentreze pe medicină. Niciuna din voi nu avea nevoie de bani, pentru că amândouă aţi

avut burse şi granturi. Însă eu şi Nora am depins de mama, şi ea voia să facă în aşa fel încât să ne fie mai uşor. De asta a făcut ceea ce-a făcut. Sunt sigură de asta.

— Mă întreb câţi bani au mai rămas în cont, spuse Kiera, ignorând înflăcărarea cu care Isabel apărase deciziile mamei lor. Şi ştim cât mai avem de primit din pensia mamei?

Kate clătină din cap.

— Nu ştiu nici măcar câţi bani primea lunar. Refuza să vorbească despre asta. Vom găsi răspunsurile pe undeva prin declaraţiile astea.

— Eu nu-mi fac griji, spuse Isabel. Chiar dacă va trebui să folosim toţi banii, Kate se va gândi la o soluţie.

— De ce eu?

— Deoarece Kiera trebuie să-şi termine ultimul an la facultate şi nu se va mai întoarce acasă după aceea, iar eu voi pleca la facultate într-o săptămână, aşa că nu rămâi decât tu. În plus, tu şi Kiera sunteţi cele mai deştepte din familia asta. Ştii ce? Obişnuiam să cred că eram proastă, pentru că nu frecventam cursuri de specialitate sau că nu obţineam punctaje perfecte la teste, dar mama mi-a spus că eram normală. Da, normală, insistă ea, arătând cu ţelina spre Kate. Voi două sunteţi ciudate! Nu vreau să vă rănesc sentimentele, dar amândoi sunteţi nişte… tocilare.

Kate râse.

— Mama nu ne-a spus niciodată că suntem ciudate sau tocilare.

Isabel se încruntă.

— Dar nu ţi-a spus nici că eşti normală. Kate, ce faci?

— Ce ţi se pare că fac? Deschid facturile. Vreau să începem.

— N-o face acum. Toate astea pot aştepta până după cină, spuse Kiera. Pari epuizată. Du-te şi te odihneşte puţin. Facturile astea nu pleacă nicăieri.

Kate nu o contrazise. Încă o mai durea capul, voia să facă un duş şi să-şi schimbe perechea de pantaloni şi bluza de mătase pe care i le adusese Kiera la spital, aşa că porni spre camera ei.

După duş, îşi trase pe ea o pereche de pantaloni scurţi şi un tricou vechi şi adormi ghemuită pe pat.

Se trezi când le auzi pe surorile şi pe mătuşa ei trebăluind prin bucătărie, mirosul de pui la cuptor şi de găluşte cu mere plutind pe scări în sus.

Bucătăria se afla direct sub dormitorul ei, şi le putea auzea pălăvrăgeala.

— Kiera, tu şi Isabel veţi face curăţenie seara asta. Sunt în întârziere, spuse mătuşa ei.

— Ce se întâmplă în seara asta, mătuşă Nora? întrebă Isabel.

— Grupul meu de sprijin, Domnişoară Băgăcioasă.

De când se ştiau, mătuşa Nora era membru conştiincios într-un grup de sprijin. De ani de zile frecventa unul din St. Louis şi, de îndată ce se mutase în Silver Springs se alăturase unuia de la biserica locală. Niciuna dintre fete nu ştia ce anume sprijinise Nora în toţi aceşti ani, dar ştiau că era mai bine să nu întrebe. Auziseră discursul ei despre dreptul la intimitate de prea multe ori ca să le mai ţină numărul.

În schimb, ea însă nu le permitea nicio intimitate. Voia să ştie unde erau în fiecare clipă.

— Şi unde vei pleca în seara asta, domnişoară? o întrebă Nora pe Isabel.

— În seara asta e rândul meu să cânt la Golden Meadows, răspunse Isabel.

— Pacienţii de la sanatoriu îţi vor simţi lipsa cât timp vei fi plecată la şcoală.

— Cred că eu o să le duc dorul şi mai mult, spuse Isabel. Au fost atât de drăguţi.

— Să mă trezeşti când ajungi acasă, îi ordonă Nora.

— Sunt adult şi nu cred că trebuie… începu Isabel să protesteze.

Nora o întrerupse:

— I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine şi asta fac. Vei fi adult de-abia când vei pleca la facultate.

Kate auzi uşa din spate deschizându-se.

— Am uitat să vă spun, adăugă Nora. Cei cu mutatul au schimbat data. Vor fi aici vineri. Mă aştept să mă ajutaţi cu împachetatul.

— Bine-nţeles că te vom ajuta, promise Kiera.

— Asta înseamnă că pleci vineri? o întrebă Isabel.

— Da, aşa este, răspunse ea. Dar să nu credeţi că scăpaţi de mine pentru totdeauna, pentru că voi veni să vă văd la fel de des cum obişnuiam să-mi vizitez fiica. Numai că voi locui acolo, şi nu aici. Acum, gata cu vorbăria asta! Întârzii din cauza voastră. Unde mi-e cartea?

— În mână la tine, spuse Isabel.

Kate auzi uşa închizându-se. Se ridică din pat, se spălă pe faţă şi coborî la parter.

După cină, Isabel plecă în grabă şi Kiera ieşi să facă nişte cumpărături de la supermarket. Rămasă singură, Kate se hotărî să studieze documentele trimise de contabil.

Începu cu un plic mare de la Summit Bank Trust. Kate nu ştia că mama ei avusese treabă cu Summit. Contul prin care administra cheltuielile casei era deschis la o bancă locală din Silver Springs. Kate se gândi că poate hârtiile acelea aveau legătură cu pensia. Erau câteva facturi, copii ale unei cereri de împrumut şi, deasupra grămezii, trona o scrisoare de la domnul Edward Wallace, responsabil cu acordarea creditelor.

Citi scrisoarea şi se uită peste documentele de împrumut.

— Nu, şopti ea. Trebuie să fie o greşeală. Reciti scrisoarea. Nu putea accepta ceea ce citea, nu avea cum să accepte.

Cu toate astea, ştia că era adevărat, pentru că semnătura deosebită a mamei sale era acolo, pe documente.

— O, Doamne, şopti ea. Mamă, ce-ai făcut? Ce-ai făcut?

Nu fusese vorba de nicio pensie, niciun depozit bancar, nicio asigurare şi niciun cont de economii. Mama ei făcuse un împrumut pe trei ani, pentru o sumă de aproape trei sute de mii de dolari, iar data scadentă era în doar patru săptămâni.

Garantase împrumutul cu toate bunurile pe care le deţinuse şi absolut tot urma să fie luat de bancă, dacă nu avea să fie efectuată plata.

Unul dintre aceste bunuri era compania lui Kate. Un altul era numele ei.

capitolul 6

Kate era înnebunită. Ţinea în mână scrisoarea de la bancher şi copiile documentelor de împrumut pe care le semnase mama ei şi se plimba încoace şi-ncolo prin bucătărie. Citise şi

recitise documentele de cel puţin cinci ori şi încă nu-i venea să creadă ce făcuse mama ei.

Dacă documentele erau în regulă – şi desigur că erau; nu exista niciun motiv să creadă contrariul – atunci mama ei renunţase la toate bunurile lor prin acea semnătură. La toate.

— Doamne, mamă, la ce te gândeai?

Se pare că nu judecase deloc, decise Kate. Oare ştia ce face, atunci când semnase? Luase în considerare toate repercusiunile?

Înţelese acum de ce mama ei nu discuta niciodată despre bani. Nu voia ca vreuna dintre ele să afle adevărul.

Kate oscila între furie şi tristeţe în timp ce încerca să-şi limpezească mintea şi să vină cu un plan de salvare pentru viitor. Merse până la fereastra bucătăriei şi se uită după maşina lui Kiera. Intenţiona să-i dea vestea în clipa în care aceasta avea să între pe uşă. Poate că împreună puteau să dea de capăt acelei probleme.

Trecură însă mai multe minute fără niciun semn de la Kiera, iar Kate se răzgândi. Deşi ar fi frumos să arunce o parte din griji pe umerii surorii ei, asta n-ar schimba nimic. Ce era făcut era bun făcut. În plus, Kiera mai avea doar câteva zile de odihnă la dispoziţie înainte de următorul semestru istovitor la facultate şi următoarea vacanţă era de-abia peste optsprezece luni. Vestea asta ar stresa-o şi mai mult şi ar ţine-o trează toată noaptea. Vor avea

destul timp să vorbească despre asta a doua zi de dimineaţă... în cazul în care avea să se hotărască să-i spună ceva.

Şi Isabel? Dacă îi va spune Kierei, ar trebui să-i spună şi lui Isabel? Gândul acela o conduse la un altul: facultatea. De unde avea să facă rost Kate de bani pentru taxa de şcolarizare?

Trebuia să existe o soluţie. Kate se aşeză la masă, luă stiloul şi o bucată de hârtie şi făcu din nou calculele.

Fu întreruptă de zgomotul soneriei de la intrare. Când se uită pe fereastra îngustă de lângă uşă, văzu un bărbat frumos care-şi muta greutatea de pe un picior pe altul.

Deschise uşa.

— Da?

El făcu un pas spre ea, iar ea se dădu instinctiv cu un pas înapoi, ca să scape de mirosul de bere răsuflată. Omul duhnea a bere şi avea ochii injectaţi.

— Isabel este acasă?

— Nu, nu este, răspunse Kate.

— Unde este? întrebă el pe un ton agresiv.

— Cine eşti tu?

— Reece. Numele meu este Reece Crowell. Acum, unde este Isabel?

Bărbatul din faţa ei avea în jur de douăzeci şi cinci de ani. Purta o pereche de pantaloni kaki şi o cămaşă cu nasturi, ale cărei manşetele erau ridicate până la coate. Părul de culoare închisă

era dat pe spate, scoţând în evidenţă o faţă mai degrabă colţuroasă. Cu toate astea, era frumos ca un personaj de telenovelă. Kate nu-l întâlnise niciodată şi fu surprinsă că Isabel se întâlnise cu cineva mult mai în vârstă. Categoric trebuiau să discute despre asta mai târziu.

Reece mai făcu un pas înainte. Kate nu deschisese uşa suficient de mult ca el să poată intra înăuntru – decât dacă ar fi trecut peste ea. După expresia lui furioasă, crezu că asta şi avea de gând să facă.

— Ştiu că e aici, mormăi el. Vreau s-o văd.

— Nu este acasă, spuse Kate cu fermitate. Şi Isabel a spus că nu vrea să te mai vadă.

— Ne vom căsători.

Tipul cu siguranţă nu era în toate minţile.

— Nu, nu vă căsătoriţi. Isabel pleacă la facultate şi tu o vei lăsa în pace.

Reece îşi încordă pumnii.

— E vina ta. Isabel nu mi-ar face una ca asta. Tu eşti de vină. A spus că tu o împingi să meargă la facultate. Din cauza ta şi a surorii tale nenorocite, dă cu piciorul carierei.

Kate nu avea de gând să se certe cu el.

— Isabel a mers mai departe şi tu trebuie să faci acelaşi lucru.

Bărbatul încercă să treacă pe lângă ea, strigând-o pe Isabel. Kate se ţinu bine pe picioare şi îşi folosi şoldul ca să blocheze uşa.

— Dacă nu pleci chiar acum, chem poliţia, îl avertiză ea.

— Tu tot nu înţelegi, nu? E a mea. Plecăm spre Europa săptămâna viitoare şi ne vom căsători înainte să ne întoarcem. Am investit mult prea mult timp în cariera ei de cântăreaţă, ca să te las pe tine să strici totul.

Se repezi din nou spre ea, dar de data asta ea îl împinse cu tot corpul. Trânti uşa şi o încuie.

Kate se sprijini de uşă, în timp ce Reece începu să bată cu pumnii şi să strige tot felul de obscenităţi. Se opri pentru o secundă, de parcă ar fi aşteptat să vadă dacă uşa se va deschide brusc în faţa lui, apoi îşi continuă loviturile şi strigătele. Kate rămase de cealaltă parte, îngrozită la gândul că avea să spargă uşa.

Dintr-odată, bătăile se opriră, şi Reece strigă cât îl ţinu gura:

— Asta nu se termină aici, nenorocito!

Apoi se făcu o linişte stranie. Kate aşteptă o secundă înainte să se uite prin geamul lateral. Reece traversa gazonul din faţa casei, clătinându-se pe picioare. Când ajunse pe trotuar, continuă să meargă mai departe.

Inima lui Kate bătea să-i sară din piept. Se repezi la telefon să sune la poliţie, dar apoi se opri. Ce putea să le spună? În afara faptului că era beat şi nesuferit, Reece nu-i adresase ameninţări violente şi nu făcuse nicio pagubă.

Poate că-şi va veni în fire atunci când avea să se trezească din beţie.

Dar cuvintele lui de despărţire – „Asta nu se termină aici!” – îi răsunară în minte.

capitolul 7

Apelul telefonic veni în miezul nopţii.

Kate era trează. Nu dormise deloc. După ce Kiera şi Isabel se întorseseră acasă, le povestise despre incidentul cu Reece. Când le văzuse îngrijorarea şi teama de pe chipuri, pur şi simplu nu fusese în stare să le spună şi despre problemele lor financiare. Avuseseră parte de suficiente neplăceri pentru o singură noapte. Nu avea de gând să le îngrijoreze şi mai mult.

Studiase documentele cu atenţie, de mai multe ori, în speranţa că avea să găsească vreo soluţie salvatoare înainte de a le dezvălui surorilor ei problema. Soneria o smulse din gândurile ei, şi ridică repede receptorul ca să nu trezească şi restul casei. Nimeni nu suna vreodată la ora două dimineaţa, ca să transmită o veste bună. Când răspunse, se temu să nu fie Reece la celălalt capăt al liniei.

— Te-am trezit? o întrebă Jordan.

Kate lăsă să-i scape un oftat scurt, de uşurare.

— Nu, sunt complet trează. Ce s-a întâmplat?

— De ce nu răspunzi la e-mail? Stau în faţa calculatorului de la ora nouă.

— Îmi pare rău. Mă uitam prin nişte facturi. Auzi îngrijorarea din vocea lui Jordan şi-şi dădu seama că ceva nu era în regulă. Trebuia să fie ceva groaznic, altfel n-ar fi sunat-o în miez de noapte. Întotdeauna, veştile bune puteau aştepta până a doua zi dimineaţă.

Kate ştia că era mai bine să nu întrebe din prima care era problema. Ea şi Jordan erau prietene foarte bune de mult timp şi înţelegea felul în funcţiona mintea ei. Dacă făceai presiuni, Jordan se intimida şi nu mai spunea nimic.

— Ce se întâmplă pe acolo? o întrebă ea.

— Nu prea multe. Doar chestii obişnuite.

— Ce chestii obişnuite? Kate, am nevoie să vorbesc despre lucruri banale pentru un minut, bine?

O, Doamne, vestea era rea de tot. Kate simţi un nod în stomac.

— Bine, spuse ea. Mă uitam prin facturi şi ghici ce-am aflat? Lasă, nu ghici. Înainte de a muri, mama a girat un împrumut cu maşina, casa şi toate celelalte bunuri, inclusiv compania şi numele meu. A luat un împrumut de mărimea statului Nebraska şi a plătit dobânda doar pentru ultimii trei ani. Ultima rată este scadentă în treizeci de zile. O, şi aseară aproape că am sărit în aer.

— Mi-e dor să vorbesc cu tine.

— N-ai auzit nimic din tot ce-am spus, nu-i aşa?

— Poftim? Ce-ai spus?

Întrebarea nu era o glumă. Jordan părea la un milion de kilometri depărtare. Nodul se răsuci în stomacul lui Kate.

— Spuneam că e cald aici, cald şi umed. Pe la tine ce se mai întâmplă?

— Am găsit un nodul.

Patru cuvinte scurte şi totul se schimbă într-o clipită. Grijile cu privire la casă, facturi şi taxa de şcolarizare fură uitate. Acum nu mai conta decât prietena ei.

— Unde? Unde este? întrebă ea, încercând să nu-şi trădeze neliniştea prin glas.

— Sânul stâng.

— Ai consultat deja un specialist? Ţi-ai făcut vreun test?

— Da şi da, răspunse ea. Operaţia este programată pentru vineri dimineaţă. Chirurgul a vrut să facă biopsia mâine, dar eu nu l-am lăsat. Ai nevoie de timp ca să ajungi aici, nu-i aşa? Vorbea ca o fetiţă acum, o fetiţă speriată.

— Da, ai dreptate. Pot fi acolo mâine.

— O să-ţi fac rezervare la un zbor. Îţi trimit prin e-mail numărul şi ora zborului şi te iau eu de la aeroport.

Kate ştia că Jordan se concentra asupra detaliilor deoarece simţea că astfel păstrează şi controlul asupra situaţiei. Şi Kate ar fi făcut

acelaşi lucru. Controlul era o modalitate de a înfrunta teama.

— Te aştept la terminalul Sosiri.

— Da, bine.

Kate era atât de şocată, că nu se putea gândi la ce întrebări să-i pună. O durea mâna şi-şi dădu seama că strângea telefonul cu putere. Se strădui să se relaxeze.

— Ascultă, m-am hotărât să nu spun nimic familiei, cel puţin deocamdată. Mai întâi vreau să aflu cu ce am de-a face şi apoi o să le spun. N-aş suporta să-i văd pe toţi învârtindu-se în jurul meu. Mama şi tata au fost încordaţi la maximum în ultimele luni. Oricât de mândri ar fi de fraţii mei, faptul că sunt aproape toţi în rândul forţelor de ordine publică şi-a luat tributul. Când Dylan a fost împuşcat la datorie, cred că au îmbătrânit cu douăzeci de ani. Pentru o vreme, nimeni n-a ştiut dacă va trăi sau nu. Ai fost acolo, ştii cât de rău a fost.

Pe Kate o trecu un fior pe şira spinării.

— Da, îmi amintesc.

— Şi ai văzut cum stresul i-a afectat pe toţi, în special pe părinţii mei. Acum că Dylan este acasă şi sănătatea lui se îmbunătăţeşte, familia a început să se liniştească. Chiar zilele trecute m-a sunat mama şi mi-a amintit că, deşi au trecut opt săptămâni de la acel telefon de coşmar, de-abia acum poate să respire liniştită. Ce-aş fi putut să-i răspund la asta, Kate? Ţine-te

bine, mamă, că mai am nişte veşti proaste pentru voi?

— Nu ştii dacă va fi o veste proastă sau…

— Aşa e, dar tocmai incertitudinea asta pune toată lumea pe jar. Este mai bine să aştept până aflu… totul.

— Cum vrei tu.

— În plus, Dylan îi trimite pe părinţi într-o croazieră.

— Ce drăguţ din partea lui.

— Glumeşti? Vrea doar să şi-i ia de pe cap. Mama îl înnebuneşte, pentru că apare la el acasă cel puţin o dată pe zi, cu mâncare. Nu este obişnuit să fie răsfăţat.

— Dar sora ta? Ştiu cât de apropiată eşti de Sydney. N-ai de gând să-i spui?

— Ai uitat? E în L.A. Începe şcoala de actorie în doar câteva săptămâni şi acum se acomodează cu locurile.

— Corect, şcoala de actorie. Am uitat cu totul de asta.

— Dacă Sydney ar afla de operaţie, ar veni acasă, iar eu nu vreau să facă asta. Dacă este o veste proastă, atunci, bineînţeles că ea şi mama vor trebui să afle imediat.

— Da.

— Dar acum suntem doar noi două. Eşti pregătită pentru asta?

— Absolut.

Mai vorbiră câteva minute, apoi închiseră. Kate îşi păstră calmul în timp ce adună hârtiile de pe masă şi le aruncă într-un coş de rufe. Voia să le arunce pe toate la coşul de gunoi, dar asta n-ar fi rezolvat nimic.

Mai era ceva timp până când totul avea să se prăbuşească şi creditorii să-i bată la uşă. În cont erau destui bani ca să plătească facturile curente. Se va gândi la ce avea de făcut de-abia când se va întoarce din Boston. Până atunci, nu le va spune surorilor ei nimic despre dezastrul financiar în care se aflau.

Stinse luminile şi cără coşul de rufe până la etaj, în camera ei. Îl puse în dulap şi se pregăti de culcare.

Nu începu să plângă decât după ce ajunse în pat.

capitolul 8

Jordan nu fusese punctuală niciodată în viaţa ei şi nici azi nu avea de gând să facă vreo excepţie.

Kate o aştepta deja cu geanta la picioare, în afara uşilor aeroportului, când prietena ei ajunse în zona terminalului Sosiri.

Jordan parcă maşina, dar lăsă motorul pornit, deschise portbagajul şi ieşi ca să o îmbrăţişeze.

— Mă bucur enorm că eşti aici.

— Şi eu mă bucur.

— Ştiam că vei veni.

— Bineînţeles.

Un poliţist îi făcu semn lui Jordan să mute maşina. Nici Kate şi nici prietena ei nu mai spuseră nimic până când nu ieşiră din aeroport şi o luară pe drumul care ducea spre apartamentul lui Jordan.

— Cât de mult am întârziat? o întrebă Jordan.

— Doar cincisprezece minute.

Jordan se uită la Kate, zâmbi şi spuse:

— Arăţi ca naiba.

— Tu arăţi mai rău.

Kate o tachina. Jordan era mereu frumoasă. Deşi părul ei era de un castaniu-închis, avea tenul unei roşcate. De obicei avea înfăţişarea aceea specifică americanilor, pistruiată, de model Ralph Lauren, dar nu şi astăzi. Nu avea aproape deloc culoare în obraji. Chiar şi pistruii îi erau palizi.

— Nu-i de mirare că suntem cele mai bune prietene. Amândouă suntem dureros de directe.

Se concentra să ajungă pe Autostrada 90, apoi trecu pe banda din mijloc şi ţâşni înainte.

— Mi-ar plăcea să te muţi aici.

— Îmi place Bostonul, dar…

— Ştiu. Trebuie să rămâi acasă pentru când s-or întoarce surorile tale.

— Mai mult pentru Isabel, şi doar pentru o vreme. Merită să aibă o familie care s-o aştepte acasă. Dintre noi trei, Isabel a fost cea mai apropiată de mama şi s-a adaptat cu greu.

— Tot mai merge la Winthrop?

— Da, răspunse ea. E foarte încântată. E şcoala perfectă pentru ea. „Dacă pot face rost de banii de şcolarizare pentru mai mult de un semestru”, adăugă ea în gând. Sper că mersul la facultate o va ajuta să se maturizeze un pic. Mama a tratat-o întotdeauna ca pe un copil.

Jordan dădu din cap.

— Ea este copilul în familia ta, dar e o fată cu capul pe umeri. Va fi bine.

— Cât de speriată eşti, Jordan?

Schimbarea bruscă a subiectului nu păru să o deranjeze pe prietena ei. Mintea ei funcţiona la fel ca a lui Kate, sărind mereu de la un gând la altul.

— Foarte speriată, răspunse ea.

— Ce ţi-a spus specialistul?

— Am consultat trei specialişti. Toţi trei m-au examinat din toate unghiurile şi mi-au luat suficient sânge cât să umple o cadă de baie.

— Asta-i o imagine plăcută.

— Trebuie să mă pregătească pentru ce-i mai rău.

Kate dădu din cap.

— Ce se întâmplă mâine?

— Doctorul Cooper va face operaţia şi mi-a explicat deja toate opţiunile. El va face biopsia… şi apoi vom vedea.

Kate trase adânc aer în piept. Ştia că trebuie să-şi păstreze calmul. Trebuia să fie puternică pentru prietena ei.

Erau pe Storrow Drive acum, şi Kate privi pe fereastră spre râul Charles. Apa strălucea în soare.

— Vom trece peste asta, îi spuse ea lui Jordan.

— Da.

— Deci, la ce oră trebuie să fim la spital?

— La şase.

— Nu vom întârzia, chiar dacă va trebui să folosesc şocuri electrice ca să te ridic din pat.

Jordan râse.

— Ai fi în stare! Dylan mi-a aruncat odată un prosop ud pe faţă ca să mă trezească.

— Şi a funcţionat?

— O, da!

— Pun pariu că nu te-ai trezit fericită.

— Ai dreptate. Nu m-am trezit deloc fericită. Am vrut să mă răzbun, aşa că în dimineaţa următoare i-am aruncat un pahar de apă rece pe faţă. Împărţea aceeaşi cameră cu Alec, pe care-l ştii cât de şleampăt este, iar eu cred că n-am

evaluat prea bine situaţia. De îndată ce a simţit apa pe faţă, Dylan a sărit ca ars din pat. Încă mă mai trec fiori când mă gândesc la asta. N-am mai văzut pe nimeni mişcându-se aşa de rapid. Îmi pregătisem evadarea, dar m-am împiedicat de unul din pantofii lui Alec şi m-am izbit de noptieră. Mi-am zdrelit genunchiul şi am început să ţip. Cred că Alec a dormit în tot timpul ăsta, dar bietul Dylan a ajuns să mă care jos, la mama. Am avut nevoie de copci.

— Câţi ani aveai?

— Zece sau unsprezece.

— Se pare c-ai fost un drăcuşor împieliţat.

— Am avut momentele mele. Spune-mi un lucru… De ce n-ai vrut ca Dylan să ştie că ai stat cu el în spital?

— Eu eram acolo pentru tine, nu pentru el.

— Da, sigur.

— Şi dacă ar fi ştiut, continuă ea, nu m-ar mai fi lăsat să uit. Fratelui tău îi place să tachineze şi să necăjească oamenii.

— Toţi fraţii mei adoră să tachineze.

— Da, dar Dylan e cel mai rău, bată-l norocul.

Jordan zâmbi.

— Voi, fetele din sud, vă ascundeţi criticile în spatele expresiilor ăstora de genul „bată-l norocul”, pe care le adăugaţi mereu la sfârşit.

— Fetele din sud nu critică niciodată, spuse ea, exagerându-şi în mod deliberat accentul. Suntem crescute să devenim nişte doamne

delicate. Noi spunem întotdeauna adevărul, dar într-un mod drăguţ şi politicos.

Jordan îşi dădu ochii peste cap.

— Asta e o grămadă de…

Kate râse.

— Ce?

— Acum că am nepoate şi nepoţi, sunt mai atentă la cuvintele care-mi ies pe gură. Trebuie să fiu un exemplu bun. Sau, cel puţin, asta-mi spun Theo şi Nick.

— Ei îţi spun să ai tu grijă la vocabular?

— Apropo de Dylan… Cred că e îndrăgostit de tine.

— Dylan e îndrăgostit de toate femeile.

— Adevărat, îi plac femeile, admise Jordan. Dar îi place să te tachineze în mod special pe tine, pentru că te ruşinezi atât de uşor.

— Păi, faptul că prima dată când am fost la Nathan’s Bay a dat buzna peste mine la duş, din greşeală, nu m-a ajutat deloc. Nu cred că voi trece vreodată peste momentul ăla.

— O, uitasem de asta, râse Jordan. Nu-i de mirare că rânjeşte aşa de mult ori de câte ori ţi se pronunţă numele.

Coti pe altă stradă şi reperă un loc de parcare direct în faţa locuinţei sale, o clădire din piatră roşiatică. Era un lucru extrem de rar să găsească un loc de parcare atât de bun. Observă şi un Hummer negru, care tocmai făcuse colţul şi venea din direcţia opusă. Era clar că şoferul

dorea acelaşi loc, pentru că accelerase la maximum şi se apropia cu viteză spre ele. Jordan fu mai rapidă. Parcă paralel ca un profesionist. Şoferul Hummerului făcu un gest obscen când ce trecu pe lângă ele, iar lor li se păru foarte amuzant.

Acum mulţi ani, casa din piatră roşiatică fusese transformată în trei apartamente spaţioase, câte unul pe fiecare etaj. Al lui Jordan era la ultimul. Kate locuise cu ea în timpul şcolii şi era obişnuită cu scările care scârţâiau şi holurile înguste.

Jordan făcuse avere de una singură, cu un cip de computer pe care-l proiectase, şi ar fi putut trăi oriunde, dar ea, ca şi prietena ei, era un sclav al obişnuinţei. Iubea apartamentul acela vechi şi uzat şi nu avea de gând să se mute.

Şi Kate iubea acel apartament. Era cald şi primitor chiar şi în zilele cele mai reci. Mirosea mereu a curat şi proaspăt. Ca o prietenă loială ce era, Jordan pusese lumânările parfumate ale lui Kate pe aproape fiecare masă. Avea şi loţiunile ei de corp în cele două băi şi pe noptiere.

Locuinţa avea trei dormitoare. Camera de oaspeţi era la capătul unui hol lung şi era suficient de spaţioasă cât să găzduiască un pat extrem de mare, pe care i-l cumpăraseră doi dintre fraţii ei, ca să poată dormi la ea atunci când erau în oraş. Casa părinţilor lor, aflată în

Nathan’s Bay, era la o distanţă de vreo două ore de mers cu maşina.

Al treilea dormitor fusese transformat în birou şi toţi cei patru pereţi erau acoperiţi cu rafturi pline de cărţi. Poliţele erau îndoite de la greutatea cărţilor lui Jordan. Pe o parte, biroul era deschis spre sufragerie, şi pe cealaltă parte dădea spre hol.

Podelele din lemn masiv erau negre ca smoala. Singurele pete de culoare erau covoarele orientale răspândite pe ici-colo. Fiecare cameră avea ferestre mari, acoperite cu obloane. Unul dintre locurile preferate de studiu ale lui Kate era pervazul lat al ferestrei din camera de zi, care dădea spre râul Charles.

Singura încăpere nefolosită din apartament era bucătăria îngustă şi lungă. Jordan nu gătea. Trăia cu mâncarea la pachet, cumpărată din restaurante, sau cu alimente congelate. Dacă nu puteau fi băgate la cuptorul cu microunde, atunci nu le cumpăra.

Kate se duse imediat în camera de oaspeţi şi îşi puse geanta lângă pat. Vru să traverseze biroul, ca să ajungă în camera de zi, dar observă toate hârtiile de pe masa de lucru a lui Jordan şi făcu cale întoarsă. Oricât de aglomerate ar fi fost rafturile lui Jordan, biroul ei arăta întotdeauna impecabil. În afară de computer şi de un teanc de bileţele adezive, unul sau două creioane şi un

telefon, zona ei de lucru era, de obicei, la fel de goală ca dulapurile din bucătărie.

Jordan intră în birou, o observă pe Kate uitându-se la teancurile de hârtii de pe masa ei de lucru şi spuse:

— E un balamuc, nu-i aşa?

— Pentru tine, da, răspunse ea. Tu îţi păstrezi mereu biroul curat când lucrezi. Eşti destul de obsedată în privinţa asta. Însă ai fost foarte stresată în ultima vreme şi aş zice că hârţogăria e cam ultimul lucru la care te gândeşti.

— Majoritatea sunt documente legale. Am fost dată în judecată.

După ce lansă vestea asta şocantă, se întoarse şi merse în camera de zi. Kate o urmă îndeaproape.

— Ai fost dată în judecată?

— Exact, răspunse ea şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, legănându-şi picioarele peste margine.

— Eşti destul de indiferentă în privinţa asta. Kate stătea în faţa măsuţei de cafea cu braţele încrucişate, încruntându-se la prietena ei, şi aştepta o explicaţie.

Însă explicaţia nu veni suficient de repede după gustul ei.

— Bine, voi întreba! De ce eşti dată în judecată? Şi cum de eşti atât de liniştită în privinţa asta?

— Pot la fel de bine să fiu liniştită, răspunse ea. Dacă mă enervez, nu mă ajută la nimic. Îşi aruncă sandalele şi se lăsă pe spate. Am fost dată în judecată de un om pe nume Willard Bell. Susţine că a inventat cipul înaintea mea şi că eu am găsit o modalitate să i-l fur.

Kate se aşeză pe scaunul de vizavi şi îşi încrucişă picioarele pe un taburet.

— L-ai întâlnit vreodată pe omul ăsta?

— Nu. Locuieşte în Seattle, spuse Jordan. Avocatul meu a spus că Bell este un expert în calculatoare care îşi câştigă existenţa dând în judecată lumea. Şi duce o viaţă foarte frumoasă, sublinie ea. În realitate, nu are suficiente dovezi pentru a construi un caz, dar din cauza tuturor cheltuielilor legale, este mai ieftin să cădem la o înţelegere.

— Şi ce-ai de gând să faci?

Jordan se uită la ea exasperată.

— Ce crezi că am de gând să fac? Mă cunoşti mai bine decât oricine.

— N-ai de gând să ajungi la o înţelegere. Pun pariu că avocatul tău asta vrea, nu-i aşa?

— Ai dreptate, asta vrea. Însă eu n-o s-o fac. Nu-mi pasă cât costă. Ceea ce face Bell este greşit şi nu am de gând să-i dau niciun ban. Avocatul lui joacă dur, continuă ea. Mi-a îngheţat toate conturile, dar asta înseamnă doar că nu voi avea bani pentru o vreme. Le voi dezgheţa

curând, se grăbi ea să adauge, aşa că nu trebuie să-ţi faci griji.

— Ce crede Theo despre toate astea?

— Nu i-am cerut sfatul. De fapt, nici măcar nu i-am spus despre asta.

— De ce nu? E avocat, pentru numele lui Dumnezeu. Ţi-ar putea fi de folos sfatul lui.

— Theo are foarte mult de muncă, este plătit destul de prost şi de abia şi-a întemeiat o familie. Nu, n-am de gând să-l deranjez.

— Dar Nick?

— A absolvit Facultatea de Drept, dar nu practică, sublinie ea. De altfel, nu vreau să-i implic pe niciunul dintre fraţii mei. Avocatul meu este foarte competent şi pot rezolva pe cont propriu orice alte probleme apar pe parcurs. Fraţii mei au obiceiul să preia controlul asupra situaţiei, dar nu se vor băga şi în problema asta. Sunt fată mare acum. Pot lupta singură pentru interesele mele.

— De ce trebuie să fi atât de independentă?

Jordan zâmbi.

— După cum o spui, cuvântul „independent” pare un lucru rău. Eu sunt la fel ca tine, Kate. Amândurora ne place să-i controlăm pe toţi şi pe toate.

Kate nu o contrazise, deoarece ştia că prietena ei avea dreptate. Erau persoane cu performanţe deosebite şi le plăcea să aibă un control complet asupra fiecărui aspect al vieţii

lor. Şi asupra vieţilor celorlalţi, atunci când puteau să facă asta, recunoscu ea.

— Cum se face că suntem atât de deştepte în probleme de afaceri şi aşa de încuiate la minte când vine vorba de bărbaţi?

— O, asta-i o întrebare uşoară! Avem tendinţa să ieşim cu bărbaţi pe care-i putem domina şi apoi nu-i mai dorim.

— Ştii ce cred eu?

— Ce?

Kate îşi încreţi nasul şi făcu o faţă jalnică.

— Că suntem cu adevărat ţicnite.

Jordan râse.

— Mă bucur că eşti aici! Ascultă, după conversaţia noastră telefonică mi-am dat seama că nu am fost atentă la ce spuneai. Ştii, când te-am întrebat ce se întâmplă cu tine. De fapt, eram concentrată doar asupra mea, nu-i aşa?

Kate zâmbi.

— Cam aşa ceva.

— Bine, acum sunt atentă. Spuneai că mama ta ţi-a vândut afacerea?

— Eşti pe-aproape. Am dat peste câteva probleme, asta-i tot.

— Ştii că dacă vreodată ai nevoie de ceva de la mine, poţi să iei, da?

— E foarte drăguţ din partea ta, spuse ea.

— Ştiu că ai face la fel pentru mine.

— Aşa aş face, fu Kate de acord. Dar nu-ţi face griji. Voi rezolva chestia asta. Tu ai destule pe cap acum.

Jordan căzu pe gânduri, de parcă ar fi încercat să-şi amintească discuţia lor.

— Şi cumva te-am auzit spunând că ai făcut să explodeze ceva? Nu mă puteam gândi decât la operaţie, aşa că te ascultam doar pe jumătate. Încercai din nou să găteşti? Doamne, sper că nu! Ţi-ai fi aruncat în aer casa.

Kate protestă:

— Din cauza unui mic incident în bucătăria ta, presupui că…

— Un incident mic? pufni Jordan. Au venit pompierii.

— Toată vorbăria asta despre gătit mi-a făcut poftă de mâncare. Ieşim în oraş sau preferi să comandăm ceva acasă?

Petrecură cel puţin zece minute încercând să se hotărască şi până la urmă ajunseră să meargă pe jos până la un bistrou din cartier, aflat la două străzi distanţă. Kate ştia că acolo se serveşte cea mai bună supă de fructe de mare din oraş.

Se aşezară într-un separeu, în partea din spate a restaurantului, ca să nu le deranjeze nimeni, dar niciuna nu mâncă prea mult. Jordan arăta epuizată.

Pe Kate o durea stomacul de la nodul care nu mai voia să dispară, dar în rest se simţea amorţită. Ştia că dacă ar da frâu liber emoţiilor,

s-ar topi într-o mare de lacrimi. Era hotărâtă s-o facă pe Jordan să uite de grijile ei, chiar şi pentru câteva minute.

— Nu vrei să ştii cum era cât pe ce să sar în aer?

Prietena ei, care abia gustase din supă şi îşi rotea lingura prin lichidul acum sleit, se opri şi-i zâmbi.

— Aştept sfârşitul glumei.

— Nu-i o glumă! Am avut un cucui mare la ceafă. Şi nu ai observat că am o ditamai vânătaia de pe frunte? Îşi dădu părul la o parte, ca Jordan să vadă mai bine.

— Bine-nţeles că am văzut-o, dar am presupus că…

— Ce-ai presupus?

— Kate, cred că ţi-ai dat seama până acum cât de neîndemânatică eşti! Am crezut că te-ai împiedicat, sau ceva de genul ăsta.

— Permite-mi să te contrazic. Tu eşti o neîndemânatică, nu eu!

Jordan nu protestă.

— N-ai glumit când ai spus că aproape ai sărit în aer, nu-i aşa?

— Nu, nu am glumit. Vrei să auzi ce s-a întâmplat sau nu?

— Da, vreau să aud.

— Cred că ar trebui să încep cu începutul. Ai auzit vreodată de sutienul-minune?

capitolul 9

Kate avea memorie selectivă. Din cauza bolii îndelungate de care suferise mama lor, ea şi surorile ei petrecuseră aproape o eternitate în nenumărate săli de aşteptare în spitale. Cu toate astea, Kate nu-şi putea aminti cum arăta niciuna dintre ele. Era ciudat, se gândi ea, că nu-şi putea aminti nici măcar o singură piesă de mobilier, culoarea unui perete sau a unei mochete. Probabil că toate sălile de aşteptare erau cam la fel, reci şi impersonale, cu pereţi decoraţi cu picturi de duzină, ce reprezentau munţi şi pajişti.

Îşi amintea însă de oamenii care veneau şi plecau în timp ce ea era acolo; şi-i amintea aproape pe toţi şi nu uitase nici sentimentul de nelinişte. Neliniştea plutea în aer şi, exact ca un virus, trecea de la o persoană la alta, atacând pe oricine şi pe toţi care intrau în cameră să aştepte.

Timp şi teamă, o combinaţie îngrozitoare. Îşi aminti cum membrii familiilor stăteau întotdeauna laolaltă, încercând să se sprijine şi să se îmbărbăteze reciproc, îşi aminti de un tată tânăr care arăta foarte pierdut, aşa cum stătea acolo cu cele două fetiţe ghemuite lângă el, citindu-le poveşti, în timp ce aştepta să afle dacă mama lor avea să trăiască sau să moară.

Clacase şi izbucnise în lacrimi doar atunci când primise vestea cea bună de la un chirurg zâmbitor.

Îşi aminti şi de bătrâna care fusese singură până în momentul în care Kate şi surorile ei intraseră în sala de aşteptare. Bătrâna se hotărâse să le ţină companie şi le spusese că aştepta să vadă dacă soţul cu care era căsătorită de patruzeci de ani avea să supravieţuiască intervenţiei chirurgicale de by-pass. Le spusese poveste după poveste şi nu lăsase pe nimeni altcineva să scoată vreun cuvânt. Femeia vorbise din ce în ce mai repede, până când capul lui Kate începuse să se învârtă. La un moment dat, Kate îşi imaginase că are nişte bile uriaşe de bumbac îndesate în urechi. Fusese un gând lipsit de politeţe, dar imaginea o ajutase să zâmbească la pălăvrăgeala nesfârşită a femeii.

Aşteptarea era întotdeauna o experienţă groaznică, iar astăzi nu era nicio excepţie. Jordan ajunse în sala de operaţii un pic după ora zece, deşi fusese pregătită de la şase şi jumătate. Întârzierea fusese cauzată de o urgenţă. Kate primise permisiunea să stea cu ea în sala preoperatorie, dar când Jordan fu luată cu o targă cu rotile, o voluntară care arăta de vreo doisprezece ani îi arătă lui Kate drumul spre sala de aşteptare de la Chirurgie.

O conduse de-a lungul unui labirint de coridoare şi, curând, Kate bănui că fata nu ştia

pe unde mergea. I se părea că se plimbaseră în cerc şi că ajunseră, în cele din urmă, în sala de aşteptare din pură întâmplare.

Erau de fapt două săli de aşteptare, cu un birou şi un telefon deservit de o altă voluntară. Sala mai mare era aglomerată şi, după ce-i spuse femeii din spatele biroului numele ei, Kate intră în sala mai mică.

O familie formată din cinci membri, toţi cu ochii roşii, tocmai pleca în momentul în care intră ea. Nu mai era nimeni altcineva, şi Kate fu recunoscătoare că rămase singură. Nu avea chef să vorbească cu străini. Se aşeză în colţ, lângă fereastră, luă o revistă, dar o puse imediat înapoi. Era prea nervoasă ca să citească.

Adevărul era că voia să stea jos şi să plângă din tot sufletul, dar sigur că nu putea face asta.

Kate întinse mâna să ia altă revistă şi observă că îi tremurau mâinile. „Vino-ţi în fire”, îşi spuse ea. „Jordan va fi bine. A fost doar o umflătură mică, nu un nodul, şi totul va fi în regulă.” Problema era chirurgul, care fusese atât de sumbru în privinţa operaţiei. Cel puţin în opinia lui Jordan, însă Jordan avea mereu tendinţa să exagereze. Acum pe cine încerca ea să păcălească? Prietena ei nu exagera niciodată. Era prea… practică… şi extrem de precaută.

Cheia unui discurs eficient de încurajare era sinceritatea, decise ea, aşa că se hotărî să

găsească motive reale pentru care totul avea să fie în regulă.

Începu să se plimbe încoace şi încolo în timp ce se gândea la asta. „Bine, atunci.” Jordan îi spusese că specialistul era destul de sceptic. Poate că fusese nevoit să pună răul în faţă, ca să fie pregătit, şi trebuia să-şi pregătească şi pacientul pentru ce era mai rău, nu? Nu făcea asta parte din jurământul lui Hipocrate sau ceva de genul ăsta?

Cât de întortocheat era raţionamentul asta? Era timpul să fie realistă. Da, era adevărat că una dintre mătuşile lui Jordan din partea mamei murise din cauza unui nodul pe care-l ignorase până când fusese prea târziu. Şi da, mai era o verişoară, tot din partea mamei, căreia i se dăduse acelaşi diagnostic. Şi ce dacă? Verişoara avea aproape nouăzeci de ani, la fel ca şi mătuşa ei, nu? Ceea ce însemna că, statistic, şansele erau de partea lui Jordan, că va trebui să aibă, şi chiar va avea, o viaţă fericită şi sănătoasă în următorii şaizeci şi cinci de ani, mai mult sau mai puţin. Singura problemă era că ea găsise nodulul cu o săptămână în urmă, nu peste şaizeci şi cinci ani.

Gândul acela o dezarma complet pe Kate. Se aşeză pe un scaun şi îşi lăsă capul în jos. Dintr-odată se simţea atât de obosită, că abia putea să mai gândească. Depistarea precoce era importantă, nu-i aşa? Iar Jordan, sora ei, Sydney,

şi mama lor avuseseră grijă de sănătatea lor. Făcuseră controalele obişnuite – şi ceva în plus – în mod regulat.

„Nu te îngrijora degeaba.” Mama ei spusese de multe ori aceste cuvinte. O, Doamne, nu voia să se gândească la mama ei acum. Avea destule pe cap.

De ce dura atât de mult? Kate se uita la ceas pentru a cincizecea oară, când îi sună telefonul mobil.

Era Kiera.

— Cum se simte?

Jordan îi dăduse lui Kate permisiunea de a vorbi despre operaţie cu sora ei mai mare, dar cu nimeni altcineva.

— E tot în operaţie, răspunse ea. Au întârziat, aşa că n-a intrat decât pe la zece. A trecut mai mult de o oră de atunci. Nu e suficient de mult pentru o biopsie?

— Nu.

— Dar…

— Eu sunt studentă la medicină, nu doctor, şi nu am de gând să-mi dau cu presupusul.

— Eşti studentă la medicină în anul patru, ceea ce înseamnă că aproape ai terminat.

— Dar încă nu sunt medic.

— Haide, Kiera, spuse ea exasperată. Fă şi tu o presupunere logică! N-am de gând să te dau în judecată dacă te înşeli.

— Nu, nu cred că o oră este prea mult timp. Aminteşte-ţi, chirurgul aşteaptă raportul patologului. Şi, din moment ce nu ai mers cu ea în sala de operaţii, n-ai de unde să ştii exact când au început.

Kate se relaxă.

— Ai dreptate. Din câte ştiu, poate că de-abia acum încep. Te sun imediat ce aflu ceva. Cum merg lucrurile pe acasă?

— Bine. Reece Crowell a sunat de mai multe ori.

— Da? întrebă Kate cu precauţie.

— A fost foarte politicos. Aproape prea politicos. Când îi spun că Isabel nu este acasă, el îmi mulţumeşte şi închide, dar sună din nou după câteva ore. Pot să-mi dau seama cât e de încordat, ca şi cum ar fi gata să explodeze. A cerut să vorbească şi cu tine de câteva ori. După ce Isabel pleacă la facultate, cred că va înţelege mesajul.

Kate nu era chiar atât de sigură.

— O, şi încă ceva! continuă Kiera. A sunat un bărbat pe nume Wallace şi ţi-a lăsat câteva mesaje. A spus că lucrează pentru o bancă. Ai auzit vreodată de el?

Kate simţi că nodul din stomac, de care părea că nu mai scapă, începe să se umfle.

— Nu, n-am auzit de el, minţi ea. A spus ce vrea?

— Nu, răspunse Kiera. Dar a vrut să-l suni imediat. Ai un pix? Îţi dau numărul lui de telefon.

Kate închise ochii.

— Nu. O să-l sun luni, când ajung acasă. Lasă mesajele pe robot.

— A spus că e urgent.

— Atunci mai poate aştepta până luni.

— Nu eşti deloc curioasă să afli ce vrea?

Kate ştia exact ce voia. Voia tot ce mai aveau. Şi încă ceva pe deasupra.

— Ascultă, Kiera. Luni trebuie să avem o discuţie lungă.

— Sună grav.

— Trebuie doar să luăm nişte decizii cu privire la viitor. Acum voi închide. Mai încolo te voi anunţa cum se simte Jordan.

Închise telefonul mobil şi îl aruncă în geantă exact când un voluntar cu părul alb îi strigă numele. Kate se ridică şi-l văzu pe chirurg îndreptându-se spre ea. Apoi îi văzu faţa. Chirurgul zâmbea.

capitolul 10

Jordan avea să fie bine. Vestea minunată pe care n-o dăduse chirurgul o făcu pe Kate să răsufle uşurată. Îi venea să-l strângă în braţe pe omul acela.

Se gândise că-şi va putea lua prietena acasă la câteva ore după ce avea să treacă efectul anesteziei, dar chirurgul voia să o ţină sub observaţie peste noapte. Îi explică imediat că Jordan avusese o reacţie foarte uşoară la anestezic, dar că nu trebuia să-şi facă griji, deoarece medicamentul va ieşi din organismul ei până cel târziu a doua zi după-amiază, şi atunci va putea pleca din spital.

Nu exista niciun motiv de îngrijorare. Kate îşi aminti cuvinte astea când îşi văzu prietena. Biata Jordan era roşie ca un rac fiert, avea băşici pe toată faţa şi pe braţe şi se lupta cu o senzaţie îngrozitoare de mâncărime.

Kate se comportă ca o prietenă adevărată. Îşi scoase telefonul mobil, care avea din întâmplare o cameră foto integrată, şi îi făcu o poză, ca să aibă cu ce s-o tachineze mai târziu – poate chiar s-o facă imagine de fundal pentru computerul ei.

Rămase cu Jordan până la opt seara. Erupţia cutanată era încă puternică, dar medicul îi prescrisese nişte medicamente care să-i calmeze mâncărimea şi s-o ajute să doarmă. Kate aşteptă până când Jordan adormi din nou, apoi plecă cu maşina ei înapoi la apartament şi făcu un duş lung şi fierbinte.

Închise ochii şi lăsă jetul de apă să-i cadă pe umeri, în speranţa că i-ar putea îndepărta o parte din încordare. Cu toate acestea, de fiecare dată când încerca să-şi golească mintea, prin

cap i se învârteau imagini cu surorile ei, cu compania ei, cu Reece şi cu munţi de facturi.

Nu, nu în seara asta, se gândi ea. Nu va face asta acum. Nu avea de gând să se îngrijoreze în privinţa viitorului în seara asta. Mâine va avea timp destul pentru aşa ceva.

Începu să o roadă stomacul şi îşi dădu seama că nu mâncase nimic toată ziua. Se şterse cu prosopul şi puse pijamaua – un tricou gri, moale, şi o pereche de pantaloni scurţi, gri-bleumarin cu dungi –, şi se îndreptă spre bucătărie. Jordan păstra mereu la îndemână o rezervă de biscuiţi şi borcane cu unt de arahide. În congelator, erau câteva semipreparate vechi. Era sigură că stăteau acolo încă de când Jordan se mutase în apartament. Kate optă pentru biscuiţi. Scoase o cutie nedesfăcută din dulap, o puse pe masă şi apoi deschise frigiderul ca să scoată o sticlă de apă. Îi desfăcu dopul când, din senin, lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

În câteva secunde, începu să plângă în hohote. Se sprijini de frigider, îşi lăsă capul jos şi plânse ca un copil. Plânsul fu eliberator. Ar fi putut continua aşa cel puţin încă o jumătate de oră, dacă n-ar fi deranjat-o nimeni. Auzi o bătaie în uşă, luă un prosop de hârtie ca să-şi şteargă lacrimile de pe faţă şi rămase nemişcată, în speranţa că, oricine ar fi fost, avea să plece.

Dar nu avea ea un asemenea noroc! Urmă o altă bătaie, mai insistentă de data asta. Ea voia

să fie singură. Se furişă până la uşă desculţă şi se uită prin vizor. Inima i se opri în piept.

Era Dylan Buchanan, pacostea vieţii ei. Doamne, ce bine arăta! „Încetează cu asta!” se certă singură. Purta o cămaşă albastră, frumos aranjată în blugi. Cămaşa îi venea suficient de strâmt cât să-i scoată în evidenţă pieptul larg şi bicepşii puternici. Părul închis la culoare era tuns scurt şi, ca de obicei, niciun fir nu părea nelalocul lui.

Toţi băieţii Buchanan arătau foarte bine, dar Dylan avea ceva în plus. Kate credea că poate era vorba de zâmbetul acela leneş şi sexy al lui. Un singur lucru ştia cu siguranţă. Când îşi punea la treabă farmecul, putea topi chiar şi cea mai rece inimă. Jordan vorbea de fratele ei mai mare ca de o maşină de făcut de sex. Kate bănuia că-şi câştigase porecla aceea dubioasă din cauza tuturor femeilor cu care se întâlnise – şi cu care, fără îndoială, se şi culcase – în timpul facultăţii. Şi nu credea că îşi încetinise ritmul de atunci, cu excepţia, poate, a celor câteva săptămâni când fusese împuşcat. Poate că glonţul îl încetinise un pic.

Părea obosit, se gândi ea.

El apăsă din nou butonul soneriei şi se rezemă de peretele din spatele lui, clătinând o cutie de pizza şi un bax de bere.

Oare auzise scârţâitul parchetului, când ea călcase pe scândura aceea slăbită? Se îndepărtă

de uşă, aşteptă câteva secunde şi apoi trase iar cu ochiul. Inima începu să-i bată cu putere. Era o reacţie instinctivă, pe care n-o putea controla. Ca un reflex condiţionat, care se trăgea din noaptea în care intrase peste ea la duş. Se distrase de minune, tachinând-o cu asta de atunci. Pur şi simplu nu era în stare să se certe cu el în seara asta. Vulnerabilă cum era, avea s-o mănânce de vie.

Când el făcu cu ochiul, Kate îşi dădu seama că el ştia foarte bine cine se afla de cealaltă parte a uşii.

Trebuia să dea dovadă că este un om în toată firea. Va deschide pur şi simplu uşa şi-i va spune să plece. Se uită prin vizor pentru ultima dată.

Omul era o forţă de care trebuia să ţină seama, şi ea nu era în stare în seara asta. Trebuia să mai plângă puţin şi apoi să meargă la culcare.

„Termină cu odată cu asta”, îşi spuse ea. Deschise încuietoarea dublă, deschise uşa şi începu:

— Jordan nu este…

— Era şi timpul! Pizza se răceşte şi berea se încălzeşte. Dă-te la o parte. Haide, Murătură. Mişcă.

Reuşise de fiecare dată să o enerveze cu porecla asta stupidă pe care i-o pusese.

Trecuse deja pragul şi era cât pe ce s-o calce pe degetele de la picioare.

Pizza mirosea minunat şi la fel şi el. Când trecu pe lângă ea, în drum spre bucătărie, Kate simţi o uşoară undă de parfum de la apa lui de colonie. Îl urmă şi fu prinsă în spatele frigiderului, când el deschise uşa ca să pună berea înăuntru. Desfăcu apoi o doză şi i-o oferi. Ea o refuză, scuturând din cap. Dylan închise frigiderul, se apropie şi o ţintui de masă când se întinse încet peste ea, ca să ajungă la pizza.

Încerca în mod intenţionat să obţină o reacţie din partea ei şi, judecând după sclipirea din ochii lui, se distra pe cinste.

— Mă dau la o parte cu cea mai mare plăcere.

— Nu-i nevoie.

Pieptul lui îl atinse sânii şi de-abia atunci Kate îşi aduse aminte cu ce era îmbrăcată.

— Jordan nu-i aici, îi spuse ea.

— Am observat.

— Ar fi trebuit să suni înainte, să nu faci drumul de pomană. Nu sunt îmbrăcată ca să primesc musafiri.

— Da, am observat şi asta. Ai picioare frumoase, Murătură.

— Dylan…

— Nu sunt un musafir.

Îl prinse de umăr şi-l împinse, ca să-l facă să se dea înapoi. Când el se strâmbă, îşi dădu seama ce făcuse.

— O, Dylan, şopti ea, când îşi retrase mâna. Uitase de rana lui. Îmi pare rău. Nu am vrut să…

— Nu-i nimic.

Lăsă pizza, dar îşi luă berea în sufragerie şi se aşeză pe canapea. Kate merse după el.

— Te-a durut, nu-i aşa?

— Las-o baltă, spuse el. Ştia că vorbise pe un ton enervat, aşa că adăugă cu un glas mai blând: Sunt bine.

Dar nu arăta bine. Părea gata să leşine. Se făcuse cenuşiu la faţă, dar dacă el voia s-o lase baltă, atunci asta avea să facă. Kate se duse în bucătărie, luă pizza, nişte şerveţele şi sticla ei de apă, după care se hotărî să-i mai ia o bere, ca un fel de ofertă de pace.

Pe măsuţa de cafea erau împrăştiate tot felul de ziare. Kate puse cutia deasupra lor, apoi se scuză şi intră în dormitorul lui Jordan ca să împrumute unul dintre halatele ei. Prietena ei era mai înaltă decât ea şi halatul roz îi atârna pe podea. Nu avea nici cordon.

Îşi văzu imaginea reflectată în oglinda de deasupra chiuvetei şi gemu în sinea ei. Uitase că-şi prinsese părul într-o coadă mai degrabă ciufulită decât strânsă, şi că avea pete de rimel sub ochi.

— Minunat, bombăni ea.

Luă un prosop şi începu să se şteargă. Până se întoarse ea în sufragerie, Dylan terminase a treia felie de pizza şi voia s-o înceapă pe-a patra. Îi golise şi sticla de apă şi îi adusese ei alta.

Ea clătină din cap.

— N-am fost plecată atât de mult timp.

— Cine pleacă la plimbare pierde locul de onoare. Cel puţin aşa e în familia Buchanan. Vino şi stai jos. Probabil că ea îl privi cu suspiciune, pentru că adăugă: Nu te muşc, doar dacă vrei tu s-o fac.

Îi zâmbea, şi o, Doamne, ce bine arăta! Bine că nu era interesată, îşi aminti ea. Ca lupul cel mare şi rău, ar fi devorat-o.

— Nu, mulţumesc.

Stătea în mijlocul canapelei şi ocupa destul de mult spaţiu, dar ea nu-i ceru să se dea la o parte. Mută la o parte mai multe perne şi se aşeză.

— Mă întrebam… începu el.

Ea adunase pernele şi le ordonase frumos, între ei.

— Da?

Dylan îi zâmbea din nou. Voia să-i spună să înceteze, că atunci când zâmbea îşi pierdea capacitatea de concentrare. Ce i-ar fi plăcut să audă asta! Ar mai fi avut încă ceva cu care s-o tachineze.

— Unde e telecomanda?

Întrebarea lui o luă prin surprindere.

— Telecomanda?

— Mhm, spuse el tărăgănat. Telecomanda.

— Te referi la telecomanda pentru televizor. Lasă-mă să ghicesc. Canalul de sport.

— Sunt atât de previzibil?

— Mă tem că da. Eşti un Buchanan.

Aruncă vreo câteva perne pe podea şi scormoni printre saltelele canapelei. Pescui o telecomandă şi i-o dădu.

— A fost frumos din partea ta să-i aduci o pizza lui Jordan. O s-o păstrez pentru ea, spuse Kate.

— N-am adus-o pentru ea. E pentru tine.

— De unde ai ştiut că sunt aici?

— Mi-a spus Jordan, zise el şi încuviinţă atunci când ea clătină din cap, neîncrezătoare. Mi-a mai spus şi să-ţi ţin companie în seara asta.

Kate fu luată prin surprindere.

— Când ţi-a spus asta?

— Acum o oră. Nu părea să-l fi crezut, aşa că adăugă: La spital.

— Ai fost acolo… la spital?

— Sigur că am fost.

— Dar… dar cum ai aflat că e acolo? Nu-i dădu timp să răspundă şi continuă: Nu te-a sunat. Sau te-a sunat?

— Nu, nu m-a sunat. Nu a sunat pe niciunul dintre noi, adăugă el, referindu-se la fraţii lui, şi voi discuta despre asta cu ea, de îndată ce se simte mai bine. Noi suntem familia ei şi n-ar fi trebuit să…

Kate îl întrerupse înainte să se enerveze de tot. Era foarte pornit.

— Încă nu mi-ai spus cum ai aflat.

— O prietenă de-a lui Nick lucrează în ambulatoriu şi s-a întâmplat să-i vadă numele în programul de operaţii chirurgicale.

— Şi l-a sunat pe Nick? întrebă ea, revoltată de această posibilitate.

Dylan ridică din umeri.

— Ceva de genul asta. Nu ştia că Nick s-a căsătorit.

— Dar e total lipsit de etică.

— Ce anume? Să te căsătoreşti sau…

Kate se pregătea să se contrazică cu el pe tema lipsei de confidenţialitate când îşi dădu seama că el încerca de fapt s-o întărâte.

— Eşti un om îngrozitor de enervant, spuse ea, apoi îl înghionti şi dădu din cap.

O înghionti şi el, la rândul lui, şi aproape o dădu jos de pe canapea. O apucă de braţ în ultima clipă şi o trase în sus, lângă el.

— Nick stă cu Jordan acum şi, după cum ţi-am mai spus, eu sunt aici pentru că mi-a cerut să-ţi ţin companie.

— Şi tu faci tot ceea ce-ţi spune Jordan să faci? întrebă Kate şi se întinse după o felie de pizza. Blatul era călduţ.

— Doar când e ceva ce vreau şi eu. Ai noroc că nu l-a trimis pe Zack.

Zachary era cel mai mic dintre ei. Era încă în liceu, dar deja devenise la fel de arogant şi plin de năbădăi ca fraţii lui. După Jordan, „copilul” nu era cu adevărat sălbatic, dar voia ca toată lumea

să îl creadă astfel. Îi scotea din sărite pe părinţii lui – care, după ce crescuseră atâţia copii, erau în mod clar epuizaţi –, dar Kate credea că Zack era adorabil.

— Îmi place de el.

— Da? Păi, ai grijă! Cred că el te place mult mai mult.

Ea muşcă din pizza şi simţi brusc o foame teribilă.

Înghiţi cu lăcomie restul feliei şi întinse mâna după alta. Dylan deschise televizorul şi îndreptă pernele de pe spătarul canapelei. Kate zâmbi în sinea ei, văzând că nu se schimbase. Era încă un pic obsedat de ordine.

Acum nu-i mai acorda prea multă atenţie ei şi îl auzi cum căscă zgomotos. La televizor era un fel de emisiune sportivă retrospectivă şi el o urmărea fascinat, aşa că ea luă doza goală de bere şi cutia de pizza şi se duse în bucătărie. Încerca să găsească o cale diplomatică pentru a-l face să plece.

Decise că abordarea directă era cea mai bună.

— Ar trebui să pleci acum, îi spuse când se întoarse pe canapea.

El ridică privirea.

— Pari foarte obosită. De ce eşti aşa de epuizată? o întrebă el.

— Nu sunt epuizată. Sunt obosită.

— Plângeai înainte să vin eu, nu-i aşa?

— Nu.

— Ba da, plângeai.

— Dacă ştii, atunci de ce m-ai mai întrebat?

— Dar tu de ce-ai minţit?

— Am avut o săptămână grea, spuse ea. Am fost foarte stresată. Uneori, dacă plâng, mă ajută să mă eliberez.

— Există şi alte modalităţi de a te elibera de frustrările strânse în tine, comentă Dylan şi mişcă din sprâncene.

Flirta cu ea într-un mod scandalos, şi Kate decise să-i ridice mingea la fileu. Era hotărâtă să-l facă să se simtă jenat.

— Probabil că ai face infarct dacă…

— Dacă ce?

Ea trase adânc aer în piept şi continuă:

— Dacă mi-aş pune braţele în jurul gâtului tău şi te-aş săruta nebuneşte.

Pentru mai bine de zece secunde, Dylan se holbă la ea fără să scoată vreun cuvânt, concentrându-se mai ales pe gura ei.

— Încearcă-mă, spuse el în cele din urmă.

O, Doamne! Nu era nici pe departe jenat, în timp ce ea era asaltată de tot felul de gânduri nebuneşti. Îşi dădu seama dintr-odată ce făcea şi se hotărî să-l scoată din apartament cât mai curând posibil.

— Aştept.

Îi auzi ironia din glas.

— Poate mai târziu, spuse ea.

Gura i se uscase, aşa că bău nişte apă. Nu putea să înţeleagă de ce se simţea atât de agitată, dar era. Însă nu vroia ca el să ştie asta. Ca să-şi facă de lucru, începu să adune ziarele. Ce Dumnezeu se întâmpla cu ea? Se simţea atât de nesigură şi de stânjenită. N-avea niciun sens. Îl cunoştea pe Dylan de mult timp, şi el nu avusese niciodată efectul acesta asupra ei. Încerca, de fapt, să alunge fanteziile pe care le avea cu el. Nu-şi pierduse niciodată timpul cu fantezii – ea trăia într-o lume reală, nu într-una imaginară. Dar acum, imaginile care se perindau una după alta – toate implicând trupul uimitor al lui Dylan – o asaltau.

În timp ce se foia cu ziarele în mână, halatul îi căzu de pe umeri.

— De unde ai toate vânătăile astea? întrebă Dylan. Mâna lui îi atinse baza gâtului şi coborî în jos, pe braţul ei.

Kate nu-i dădu mâna la o parte, dar îşi întinse gâtul să vadă.

— Nu ştiam că am aia acolo. Cred că mi-am făcut-o când am căzut.

— Dar cea de pe frunte? Şi cea de pe braţ?

— De la aceeaşi căzătură.

Dylan îşi trecu degetele peste spatele ei şi-i făcu pielea de găină. Kate spera că el nu observase reacţiile pe care i le provoca atingerea lui.

— Eşti la fel de predispusă la accidente ca Jordan? râse când se gândi la posibilitatea asta, apoi adăugă: Voi două locuind împreună… ea împiedicându-se mereu…

— Numai când uită să poarte ochelarii, o apără ea.

— Deci, de ce-ai plâns?

Ajunseră în acelaşi punct de unde plecaseră, şi iată că el revenise la întrebarea iniţială.

— M-ai mai întrebat asta o dată şi ţi-am răspuns.

Îi luă telecomanda şi apăsă pe un buton. Apăru o reclamă. Setă volumul mai tare şi se prefăcu fascinată de agentul de vânzări gălăgios, îmbrăcat în haine de cowboy, care striga către cameră că probabil nu era în toate minţile. Flutura un lasou în jurul partenerei sale sumar îmbrăcate, care-şi demonstra simţul patriotic purtând un costum cu paiete roşii, albe şi albastre şi care ţinea semne cu preţuri tăiate pe fiecare dintre ele. Se pare că vânzătorul avea de gând să nu fie în toate minţile doar pentru o săptămână de cumpărături extravagante.

Dylan se întinse şi apăsă pe butonul de oprire a sonorului.

— Nu este sănătos să ţii totul închis în tine, spuse el.

Doamne fereşte! Se părea că Dylan o compătimea, şi asta o făcu să-şi piardă controlul. Simţea că o năpădesc din nou lacrimile şi brusc

dori cu disperare să-l scoată din apartament, înainte să înceapă să plângă în hohote.

— Acum ar trebui să pleci acasă, spuse ea cu voce tremurândă.

De ce oare nu-şi putea controla emoţiile în seara asta? Pentru numele lui Dumnezeu, ce era în neregulă cu ea? Nu era în firea ei să-şi piardă controlul atât de uşor.

— Poate că ar trebui să rămân, spuse el.

Telecomanda deveni o minge de ping-pong, mutându-se de la unul la altul. Acum o avea el şi căuta printre canalele. Îşi întoarse capul puţin spre ea. Ochii lui frumoşi o priveau sincer îngrijoraţi.

— N-am nevoie să stai cu mine.

— Bine, fu el de acord. Atunci, cred că voi pleca.

— Bine, pentru că…

Nu reuşi să continue. Oricum n-ar fi înţeles niciun cuvânt rostit după aceea. Plângea cu hohote. Era umilitor, dar nu se putea opri.

capitolul 11

Kate se ridică în grabă de pe canapea, crezând că ar putea să-şi recâştige un pic din demnitate dacă ieşea din cameră cu capul sus,

dar Dylan avea alte intenţii. O prinse şi trase în jos, pe genunchii lui.

Nu-i spuse nimic în următoarele zece minute. O ţinu pur şi simplu în braţe, bătând-o uşor din când în când pe spate într-un gest stângaci şi lăsând-o să-i ude cămaşa cu lacrimi.

După ce încetă cu plânsul, începu sughiţatul. Îşi lăsase capul pe umărul lui sănătos şi ajunse cu gura lipită de gâtul lui. Îşi spuse că trebuia să-şi vină în fire şi să se smulgă de lângă el.

— Dylan?

El îi zâmbi.

— Da?

— Să nu spui nimănui.

— Să spun ce?

Dylan îi apucă leneş o şuviţă de păr şi o lăsă să alunece încet printre degetele lui. Părul ei mirosea a caise. Era atât de caldă şi de feminină, iar el era atât de conştient de faptul că singurele lucruri care stăteau între mâinile lui şi corpul ei erau doar un tricou subţire şi pantalonii scurţi.

„Nu te gândi la asta! Da, sigur.” Faptul că-şi repeta să nu se gândească făcu şi mai dificilă sarcina asta.

— Nu-ţi face griji. Ştiu să păstrez un secret. Nu sunt genul care sărută şi apoi dă sfoară-n ţară. Se strâmbă. Vocea îi era răguşită şi un pic aspră.

— Dar eu nu te-am sărutat… încă.

Trebuia să recapete controlul asupra situaţiei şi asupra lui însuşi.

— Ascultă, nu voi spune nimănui că ai plâns. Acum, dă-te jos de pe mine.

Ea îl sărută pe gât şi-l tachina în mod voit, gâdilându-i pielea cu vârful limbii.

— Fir-aş…

El se smuci înapoi, ca şi cum tocmai ar fi fost lovit de fulger.

Kate îşi şterse lacrimile de pe faţă cu dosul palmelor şi se ridică.

— Ştii ce cred eu? Că eşti un impostor, îi spuse.

Lacrimile îi străluciră pe gene, apoi îi alunecară pe obraji, şi el simţi brusc dorinţa de a o săruta pe fiecare în parte.

— Cum adică sunt un impostor? întrebă el.

Kate îl privi în ochi.

— Îţi place să flirtezi atunci când te crezi în siguranţă, dar acum că eu sunt… dispusă, şopti ea, şi am preluat iniţiativa, tremuri de frică în ghete.

— Nu port ghete, scumpo, răspunse el rânjind. Şi ăsta sunt eu, tremurând în şosete.

O prinse cu mâna de după ceafă şi o trase uşor înspre el. Îi atinse buzele cu ale lui într-un gest delicat, fără grabă. Însă contactul cu gura ei schimbă totul. Acesta nu era un sărut zeflemitor. Era fierbinte, cu gura larg deschisă, cu limba şi, la naiba, avea să-l ducă spre pierzanie.

Kate fu străbătută de un fior de dorinţă. Îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi îl lăsă s-o

sărute până rămase fără suflare, după care preluă rapid controlul, îi simţi mâna cu degetele răsfirate pe spate. Cum ajunsese mâna lui sub tricoul ei era un lucru pe care nu-l putea înţelege pe moment.

El încercă să pună capăt sărutului, dar ea nu-l lăsă, chiar dacă îşi dădu seama că era o idee proastă să-l seducă pe Dylan. O idee foarte proastă.

Până atunci, nu avusese niciodată o aventură de o noapte, dar nu voia decât să uite de probleme în braţele lui. Pentru o noapte minunată, voia să pretindă că totul era bine pe lume.

O noapte de pasiune, fără responsabilităţi. Nici nu avea nevoie să-i mulţumească. Avea să fie, pur şi simplu, o noapte de evadare.

O, pe cine voia ea să păcălească? Nu avea să fie atât de simplu. Cel puţin, nu pentru ea. O noapte de sex cu străinul care se întâmpla să fie fratele prietenei ei urma să atragă după sine multe probleme şi regrete. Nu, nu putea s-o facă. S-ar simţi mult prea vinovată a doua zi.

De ce trebuia să fie atât de încordată când venea vorba despre sex? De ce nu putea fi şi ea mai nonşalantă în privinţa chestiei ăsteia? Prietenele ei, majoritatea dintre ele, oricum, nu făceau mare caz când se cuplau cu câte un tip diferit în fiecare sâmbătă seara. Dar Jordan nu făcea asta, şi nici Kate. Jordan obişnuia să spună

că avea mult prea mult respect pentru corpul ca să-l dăruiască unui tip oarecare pentru o noapte. Kate simţea la fel. Trebuia să existe o legătură emoţională, nu? Nu, nu, atunci ar fi existat obligaţii, nu-i aşa? Şi ea nu voia nici asta. Kate ştia că putea găsi cel puţin o sută de alte motive pentru temerile ei, dar poate că de fapt era îngrozită să nu fie rănită.

Şi recunoaşterea acelui fapt înclină balanţa. Era categoric mai sigur să se abţină.

Acum că luase decizia asta, tot ce trebuia să facă era să o pună în aplicare. Desigur, mai întâi trebuia să nu-l mai sărute, dar, Dumnezeule, ce provocare dificilă se dovedea a fi asta! Dylan săruta extraordinar. Ar fi putut da lecţii. Nu se grăbea, savura tot ceea ce făcea, în timp ce îi explora alene gura cu limba.

Nu-şi dădu seama când trecu pragul de la alegerea inteligentă de mai devreme, aceea de a-l trimite pe drumul lui, la aceea de a-i descheia cămaşa şi a-i săruta aproape fiecare centimetru de piele de pe gât şi piept. Era cald, puternic şi sexy. Degetele ei îi mângâiară uşor cicatricea aspră de pe umărul stâng. Glonţul îi trecuse prin umăr, distrugând tendonul şi muşchiul şi nu lipsise mult să-i atingă o arteră.

Dylan îi apucă mâna şi nu o lăsă să-l mângâie. O sărută din nou, lung şi puternic, apoi încercă să se retragă.

— Kate, nu putem face asta.

Nu era sigur dacă ea îl auzise. Îi muşca uşor lobul urechii, înnebunindu-l. Apoi, ea se mişcă pe genunchii lui şi, dintr-odată, simţi cum blugii îi rămăseseră cu trei numere mai mici. Era al naibii de dureros. Îi apucă şoldurile, ca s-o împiedice să se mai mişte.

— Dacă avem de gând să ne oprim, acum e momentul, spuse el cu o voce sfârşită.

— Da, desigur.

Nu opuse rezistenţă când el o ridică în picioare. Rămase lângă canapea, cu privirea aţintită în altă parte, încercând să-şi tragă răsuflarea. Nu mai reacţionase niciodată în felul acesta la un sărut, dar niciodată nu-l mai sărutase pe Dylan.

Se ridică şi el. Stăteau unul în faţa celuilalt, dar el era mai înalt. Se uita în jos, aşteptând ca ea să-şi ridice privirea spre el. Cămaşa îi atârna larg deschisă, afară din pantaloni, dar nu se obosi s-o încheie. Prioritatea lui era să plece cât mai repede din acel apartament, înainte de a face un lucru pe care ştia că ea îl va regreta.

Nu avea niciun drept să facă asta. Desigur, îi plăcuse de Kate din momentul în care o întâlnise. Desigur, femeia arăta bine. Cu toate acestea, a dori şi a face erau două lucruri diferite. Dylan iubea femeile şi fusese întotdeauna distractiv să flirteze cu Kate. Poate că altora le dădea impresia că este o femeie sofisticată, dar el văzuse dincolo această faţadă.

Când venea vorba de bărbaţi şi de sex, nu avea deloc experienţă.

Îşi trecu degetele prin păr. Tremura de dorinţa de a o atinge din nou. De a-i simţi trupul gol sub el… de a-i gusta căldura… de a-i auzi gemetele de plăcere… de a-i…

— Trebuie să plec.

— Atunci, du-te. Ea întinse mâna şi îl apucă de marginile de la cămaşă. Doar dacă nu vrei să rămâi. Îl privi în ochi, în timp ce-şi strecură încet braţele în jurul taliei sale. Pielea lui caldă o făcu să vrea să facă lucruri nebuneşti. Doar pentru o noapte. Ca în reclama aceea… o oportunitate pe care n-o ai decât o singură dată în viaţă… Acum sau niciodată!

— Kate, ascultă-mă! Ştii că te vreau, dar… El îi împinse uşor braţele în jos.

— Ştiu, şopti ea. E o idee proastă. Se trase înapoi, dar îl privea în continuare în ochi.

Îşi puse gura peste a ei, limba lui o pătrunse încet şi apoi începu să o atingă pe a ei până când o simţi tremurând în braţele lui. Nu părea să se mai sature de ea. Îi ridică uşor tricoul.

În secunda în care îi atinse sânii şi o simţi cutremurându-se, ştiu că era pierdut. Îşi smulse gura de pe buzele ei, o sărută pe gât, apoi coborî în alte zone, toate astea în timp ce-şi spunea lui însuşi să se oprească.

Ascultă de propriul avertisment pentru o secundă, dar apoi se dădu înapoi, o ridică în

braţe şi o duse în pat. Gura lui o părăsi pe ei doar cât să-i tragă tricoul peste cap.

— Asta e o nebunie, şopti el.

— O nebunie de o noapte.

Ea îi muşcă lobul urechii îi timp ce-i scotea cămaşa. Senzaţia sânilor ei lipiţi de pieptul lui păros o făcu să se înfioare din nou. Îl ajută să-şi scoată blugii.

O strânse în braţe şi i se alătură în pat. Mâinile lui îi mângâiară fiecare centimetru din trup. Era la fel de pasională, dornică să ofere şi înfierbântată ca şi el. Se frecă de el şi îl strânse între coapsele ei. Adora senzaţia corpului ei moale, atât de intim lipit de-al lui.

Îi dădu drumul doar cât să se ocupe de protecţia lor şi, când fu gata, o trase în braţe şi o sărută din nou – un sărut fierbinte şi mistuitor care o făcu să-l dorească şi mai mult.

Reacţia ei îl uimi. Devenise o femeie sălbatică în braţele lui şi îl înnebuneau sunetele sexy pe care le scotea. Nu voia nimic altceva decât să se piardă în ea.

Picioarele ei se mişcau neobosite lângă ale lui.

— Nu mă face să mai aştept… te rog, şopti ea.

El se îndepărtă puţin, apoi îşi îngropă faţa în scobitura gâtului ei, inhalându-i parfumul feminin şi minunat, şi o pătrunse adânc. Gemu încet, de o plăcere atât de intensă încât crezu că va muri. O auzi strigând, îşi dădu seama că probabil o rănise şi rămase nemişcat. O putea simţi pulsând

în jurul lui, strângându-l şi, la naiba, dacă n-ar fi ştiut mai bine, ar fi crezut că era prima dată pentru ea. Se ridică puţin şi se uită în ochii ei; îi văzu plini de pasiune şi de lacrimi, dar înainte să apuce să spună ceva, ea închise ochii şi se arcui sub el.

Îi putea simţi încordarea.

— Te-am rănit, iubito? Te-am…

Kate îşi înfipse uşor unghiile în omoplaţii lui şi se arcui din nou sub el.

Plăcerea pe care i-o oferea se intensifică. Se retrase încet, apoi o pătrunse din nou. Ea mări ritmul, cerând din ce în ce mai mult de la el, până când lumea din jurul lor încetă să mai existe. Doar ei doi existau şi, în acele clipe, dispăruseră toate problemele, temerile, nesiguranţele.

Ea avu un orgasm vertiginos şi cutremurător, înaintea lui. Ţipă şi îl strânse, forţându-l şi pe el să atingă punctul culminant.

Kate nu putea gândi, nu se putea convinge să-i dea drumul. Respiră adânc şi încercă fără succes să-şi calmeze bătăile inimii.

— Ah, Kate, şopti el. El se prăbuşi deasupra ei, se strâmbă când umărul lui stâng îl atinse pe al ei şi îşi lăsă rapid greutatea pe partea dreaptă.

Îi putea auzi respiraţia neregulată şi se ridică pe un cot.

— Eşti bine? Se uită în ochii ei şi râse. La naiba, ce frumoasă eşti!

Înainte ca ea să-i poată răspunde, îşi trecu degetul peste buzele ei.

— Poţi să-mi simţi inima? Încă mai încearcă să-mi sară din piept.

Îl prinse cu mâna pe după gât. Se ridică şi-l sărută, apoi îi dădu drumul şi închise ochii.

— M-ai epuizat.

El îi sărută vârful nasului şi se rostogoli departe de ea. Avu nevoie de fiecare gram de energie ca să se ridice din pat, dar în cele din urmă reuşi.

Kate auzi uşa de la baie închizându-se în urma lui. Era încă ameţită după ce făcuseră dragoste, dar realitatea încerca să-şi intre în drepturi. Se întoarse pe o parte, trase cearşaful peste ea şi strânse în braţe perna. Îi putea simţi gustul pe buzele ei. „Nu te gândi la asta”, îşi spuse ea. „Ţine ochii închişi şi încearcă să adormi.”

Se încordă când auzi uşa deschizându-se. Lumina se revărsă pe pat, dar ea nu se uită în spatele ei. Dacă el credea că doarme, probabil că va pleca. Îi venise şi lui mintea la cap? Doamne, spera ca el să nu regrete ceea ce se întâmplase.

Îl auzi căscând şi simţi salteaua lăsându-se, când se aşeză în pat. Încercă să se rostogolească ca să fie cu faţa la el, dar el o trase înspre el şi îi sărută ceafa.

— Dormi?

Respiraţia lui caldă şi dulce îi gâdilă urechea.

— Da. Apoi gemu, când el îi acoperi sânul cu mâna.

— Nu pari să dormi.

Nu-i venea să creadă, dar îi era de fapt ruşine să se uite la el.

— Ce faci? şopti ea, strângând perna mai tare când el începu să-i mângâie sânii.

— Fac dragoste cu tine. Întoarce-te, Katie.

— Dar noi… tu eşti…

— Sigur că sunt, şopti el.

— Nu putem…

— Este doar pentru o noapte, corect?

— Da.

— Noaptea nu s-a terminat.

capitolul 12

Dylan Buchanan era un om de cuvânt. Noaptea lor nu se încheie decât în momentul în care părăsi apartamentul, la ora şapte, în dimineaţa următoare. Despărţirea ar fi trebuit să fie un lucru ciudat, dar Dylan o făcuse cu uşurinţă. Kate dădea să adoarmă când el se aplecă asupra ei şi o sărută pe obraz.

Îşi aminti că, la un moment dat în timpul nopţii, îi spusese că urma să fie ocupat tot weekendul, dar că probabil avea s-o vadă duminică seara sau luni. Fie îi servea replica „O

să te sun cândva”, fie chiar credea că ea se întorsese în Boston pentru totdeauna. Kate nu clarifică neînţelegerea. Se îndoia că, după tot ceea făcuseră, ar mai fi putut vreodată să-l privească în ochi.

Şi cu asta, imaginea ei de femeie sofisticată şi puternică se dusese pe apa sâmbetei.

Doctorii o ţinură pe Jordan la spital până duminică. Se simţea prea rău ca să se mai plângă că trebuia să rămână în spital şi, când în cele din urmă ajunse acasă, îşi petrecu toată după-amiaza dormind.

Kate luase nişte mâncare la pachet pentru cină. Petrecură împreună o seară liniştită şi se duseră la culcare devreme.

Jordan voia să mai rămână câteva zile cu ea, dar Kate era nerăbdătoare să ajungă acasă şi să rezolve problemele de acolo. De asemenea, voia să plece din Boston înainte să se întâlnească din nou cu Dylan. De fiecare dată când numele lui apărea în discuţie, Kate se grăbea să schimbe subiectul. De obicei, îi spunea totul lui Jordan, dar acum era diferit. Total diferit.

Până luni, Jordan se simţi mult mai bine şi erupţia cutanată se estompase. Totuşi, Kate nu-i permise s-o conducă la aeroport. Luă un taxi. De-abia când fu în aer, pe drumul de întoarcere acasă, îşi dădu seama cât de teamă îi fusese să nu-l vadă din nou pe Dylan. Oftă extrem de uşurată, apoi decise să nu se mai gândească la

el. Nu putea schimba ceea ce se întâmplase, dar se putea forţa să nu se mai gândească la asta sau să vorbească despre asta cu nimeni.

Zicala „ochii care nu se văd se uită” nu o ajută deloc, încercă să citească, dar nu se putea concentra, iar când închise ochii şi se prefăcu că doarme pentru ca agentul de vânzări care stătea lângă ea să n-o mai deranjeze, nu văzu altceva decât trupul uimitor al lui Dylan. Omul nu avea deloc grăsime pe el. Şi coapsele lui… o, Doamne, ce coapse…

„Nu te mai gândi la el.” Dar nici asta nu o ajuta deloc. Până când ateriză în Charleston, nu reuşi decât să se înfurie pe ea însăşi. Avea disciplina unei nimfomane. Cum rezistase atât de mult timp fără sex şi, apoi, într-o singură noapte…

„Nu te mai gândi la asta!” Cuvintele acelea deveniseră o mantră în mintea ei.

Luă un autobuz până la parcarea aeroportului. După ce coborî, rămase nemişcată o secundă, urmărind cerul ameninţător, brăzdat de fulgere, şi încercând să-şi amintească unde îşi parcase maşina.

Autobuzul tocmai făcuse colţul, când auzi o maşină venind din spatele ei. Stătea în mijlocul parcării şi se grăbi să se dea din drum. Observă că şoferul mărise viteza. Era, probabil, un adolescent cu un picior de plumb, se gândi ea în timp ce sărea între două maşini parcate, ca să se

dea din calea lui. Maşina ţâşni pe lângă ea. Kate încercă să-i vadă faţa şoferului, dar nu reuşi. Ferestrele era colorate într-un gri-închis. Clătină din cap şi-l văzu dând colţul pe două roţi.

— Idiotule, murmură ea.

Nu se referea doar la şoferul ăla nebun. Se simţea şi ea ca o idioată, pentru că uitase unde îşi parcase maşina. Căută prin geantă până când găsi biletul de parcare în portofel. Din fericire, îşi notase numărul şi rândul pe spatele biletului. Se afla în secţiunea B acum, dar maşina ei era în D, rândul trei. Se îndreptă în acea direcţie, trăgând după ea bagajul de mână.

Maşina ei ruginită şi uzată era parcată aproape de ieşire, între două SUV-uri imense. Îşi puse valiza în portbagaj şi tocmai îl închidea când auzi scârţâitul de pneuri. Se întoarse şi văzu aceeaşi maşină albă gonind cu un rând mai jos. Încetini de câteva ori, apoi mări din nou viteza.

Kate avu senzaţia că şoferul încerca să găsească pe cineva. Sigur era un adolescent care se plimba cu maşina prin parcare, distrându-se pe seama oamenilor pe care îi speria sau, mai precis, pe seama ei.

Maşina se îndrepta acum spre rândul ei. Nu era sigură dacă şoferul o văzuse sau nu. Gonea direct spre ea, ca şi cum chiar ar fi încercat să o calce. Sări pe trotuar exact când maşina acceleră şi se lovi la genunchi. Strâmbându-se

din cauza usturimii, căzu în genunchi. Poşeta i se deschise şi rujul i se rostogoli sub maşină, iar când se repezi după el, se lovi la cap.

— Bine, şopti ea. Acum, chiar sunt o neghioabă. Şi, pe deasupra, una paranoică.

Auzi o maşină claxonând şi se gândi că poate maşina de culoare albă teroriza pe altcineva. Reuşi în sfârşit să descuie portiera şi să intre în maşină. Se simţi ca şi cum s-ar fi urcat într-un cuptor de pizza. Dădu repede ferestrele în jos, dar nu porni aerul condiţionat; maşina stătuse nemişcată multă vreme şi motorul s-ar fi calat dacă nu îl lăsa să se încălzească. Ar fi fost cel puţin dificil să o pornească a doua oară.

Pe drum spre ghereta casierului, căută din priviri maşina albă şi, după ce plăti pentru parcare, îi spuse operatorului despre şoferul nebun. Acesta luă imediat telefonul şi sună paza.

Kate îşi aminti că trebuie să-şi deschidă telefonul mobil de-abia când opri la semaforul care marca trecerea spre autostradă. Îl găsi pe fundul poşetei şi, la aproximativ douăzeci de secunde după ce apăsase butonul de alimentare, telefonul sună, anunţând-o că avea mesaje vocale.

Mesajul era de la un constructor pe nume Bill Jones. Kate nu auzise niciodată de el. Acesta lucra pentru proprietarul depozitului pe care ea avea de gând să-l închirieze şi voia să se întâlnească acolo cu ea, ca să se uite împreună

peste modificările pe care le dorea. Îi spuse şi că produsele pe care le trimisese ea fuseseră depozitate în partea din spate a clădirii şi că erau în afara oricărui pericol în timpul renovării.

Ce se întâmpla? Kate nici măcar nu semnase contractul de închiriere şi cu siguranţă nu autorizase nicio lucrare de construcţie la depozit. Ce vorbise agentul imobiliar cu proprietarului depozitului? Aşteptă să ajungă la un alt semafor, ca să sune înapoi. Jones răspunse la al doilea ţârâit. Ieşi de pe autostradă şi trase într-o parcare de îndată ce lumina semaforului se schimbă. Ura să vorbească la telefonul mobil în timp ce conducea.

— Jones aici.

— Sunt Kate MacKenna.

La celălalt capăt al liniei se auzi un zgomot de paraziţi şi ceea ce părea a fi trafic în fundal. Constructorul nu putea fi la depozit, pentru că acesta era situat la capătul unei străzi izolate.

— Mă bucur că aţi sunat, domnişoară MacKenna. Trebuie să ne întâlnim la depozit cât mai curând posibil. Timpul înseamnă bani, şi echipa mea este gata să înceapă lucrările.

— Nu înţeleg. Mi-aţi spus în mesaj că produsele mele au fost mutate în depozit?

— Da, corect. Mă îndrept într-acolo. Vă aştept. N-ar trebui să dureze prea mult.

— Staţi o clipă. Cine a autorizat mutarea?

Urmă o pauză lungă, iar apoi el spuse:

— Nu ştiu. Cutiile pe care scria numele dumneavoastră erau acolo când am deschis azi-dimineaţă.

Nu avea niciun sens. Kiera şi Isabel n-ar fi aranjat nimic de genul acesta, şi cei doi angajaţi permanenţi ai lui Kate erau în concediu.

— Domnule Jones, nu pot face nicio modificare, nu pot autoriza vreo renovare…

El i-o tăie înainte ca ea să-i explice că nu avea de gând să semneze contractul de închiriere. Cu situaţia ei financiară sumbră, mutarea firmei era ultimul punct de pe agendă. Mai întâi trebuia să-şi dea seama cum avea să-şi păstreze firma, înainte de a se apuca de orice altceva.

— Ascultaţi, nu vă mai aud. Ne vedem acolo, spuse el. Uşa laterală este descuiată, dacă ajungeţi acolo înaintea mea. Serviţi-vă cu o ceaşcă de cafea şi aşteptaţi-mă. Sunt în cealaltă parte a oraşului şi traficul e destul de aglomerat, dar sunt pe drum.

— Domnule Jones, în privinţa produselor mele…

— Dacă vreţi să le mutaţi, le vom muta noi pentru dumneavoastră.

Kate era atât de stresată, că-i venea să ţipe. Cât de multe cutii fuseseră duse la depozit? Se părea că singura modalitate de a afla era să meargă până acolo şi să se convingă singură.

Trebuiau să fie mutate imediat. Îşi spuse că putea să le depoziteze în garajul ei, pentru ca

apoi să le mute din nou, când casa va fi scoasă la vânzare. Oh, Doamne, cum avea să le spună lui Isabel şi Kierei?

Trebuia să înceapă întâi cu ce era mai important, încercă să vorbească la telefon cu surorile ei, să le spună că avea să întârzie, dar îi răspunse robotul. Lăsă un mesaj, informându-le că se întorsese în oraş, dar trecea pe la depozit înainte de a veni acasă.

Tocmai ieşea din parcare cu intenţia de-a se întoarce pe autostradă, când observă că mai avea foarte puţin combustibil. Din moment ce era într-o parte necunoscută a oraşului, îi luă ceva timp până găsi o benzinărie. Zări un McDdonald’s peste drum şi hotărî să-şi ia o cola dietetică. Nu se grăbea spre depozit, deoarece nu voia să-l aştepte pe Jones.

Ajunse la depozit o jumătate de oră mai târziu. Clădirea era situată la capătul unei străzi lungi şi întortocheate, într-o zonă pentru care primăria repartizase fonduri de reabilitare. La câteva străzi distanţă erau deja câteva apartamente moderne. Pembroke Street nu fusese încă modernizată şi erau gropi peste tot, aşa că fu nevoită să meargă mult în zigzag. Vitrinele goale, cu geamuri sparte, nu fuseseră încă reparate, dar proiectul de reabilitare al zonei din Silver Springs şi dezvoltarea ce avea să urmeze erau exact oportunitatea pe care o căuta Kate.

Clădirea era la o distanţă destul de mare de casa ei, dar chiria era acceptabilă – sau cel puţin aşa crezuse – şi intenţionase să instaleze un sistem de securitate pentru angajaţi.

Angajaţi pe care acum era posibil să-i concedieze.

— Nu-ţi mai plânge de milă, şopti ea.

Kate trase în parcare şi opri maşina direct în faţa uşii laterale. Nu mai erau alte vehicule sau dubiţe prin preajmă.

Era pe punctul de a opri motorul, când îi sună telefonul. Se lăsă pe spate, reglă orificiile de ventilaţie şi răspunse.

— Jones la telefon. Aţi ajuns?

— Da, răspunse ea.

— Ar trebui să ajung şi eu cam în cinci minute, spuse el. Serviţi-vă cu o cafea cât aşteptaţi.

— Nu, mulţumesc.

— Nu beţi cafea?

— Nu, răspunse ea, întrebându-se de ce aveau discuţia asta ilogică.

— V-ar deranja dacă aţi opri cafetiera? Ultima dată când am uitat-o aprinsă, a ars aproape toată clădirea.

Acel comentariu nu-i insuflă prea multă încredere lui Kate.

— Da, o voi opri, spuse ea. Dar produsele mele… continuă ea cu nerăbdare.

— Da?

— Voi muta cutiile alea mâine. Nici nu ar fi trebuit aduse aici.

— Îmi pare rău dacă s-a făcut vreo încurcătură, domnişoară MacKenna. Voi face tot ceea ce doriţi. Ne vedem în câteva minute.

El închise înainte ca ea să apuce să-i spună că întâlnirea aceea era o pierdere de timp pentru amândoi, că nu avea de gând să facă vreo renovare, deoarece nu avea de gând să închirieze spaţiul. Cu toate astea, voia să vadă cât de multe cutii de lumânări parfumate şi loţiune de corp fuseseră aduse.

Kate îşi aruncă telefonul pe scaunul de lângă ea, dar acesta se izbi de geantă, căzu pe podea şi se rostogoli sub scaun.

Îşi desfăcu centura de siguranţă şi tocmai întindea mâna după telefon când motorul începu să scoată un sunet mult prea familiar. Ştia ce însemna asta. Închise repede aerul condiţionat şi apoi motorul, ca să se poată răci. În caz contrar, nu l-ar mai fi putut porni din nou. Se întinse peste cotieră şi se aplecă să-şi ia telefonul.

Îl căuta pe sub scaun în momentul în care depozitul explodă.

Explozia, ca un bum sonic, zgudui maşina lui Kate şi sparse ferestrele. Dacă s-ar fi aflat pe scaunul şoferului, faţa i-ar fi fost făcută praf de bucăţile de sticlă ascuţite ca briciul care zburau prin aer. Cioburile loviră capota şi tavanul maşinii şi străpunseră uşile laterale. Apoi veni

valul de foc care năvăli afară din clădire şi traversă parcarea. Anvelopele maşinii cedară sub căldura intensă. Bordul rămase intact, dar fu smuls şi aruncat prin geamul din spate, pentru ca în cele din urmă să aterizeze pe tomberonul din parcare.

Kate zăcea inconştientă pe podea, fără să aibă habar de distrugerea din jurul ei.

capitolul 13

— Déjà-vu.

Acestea fură primele cuvinte care ieşiră pe gura Kierei, atunci când i se permise, în cele din urmă, să-şi vadă sora. Kate fusese transportată la spitalul din Silver Springs, dar tocmai ajunse în rezerva ei şi era ajutată să se instaleze în pat, când ambele surori năvăliră în cameră.

— N-ai fost mai o dată în situaţia asta? întrebă Kiera, zâmbind îngrijorată. Era atât de copleşită de bucurie că sora ei nu fusese grav rănită, încât avea lacrimi în ochi.

Isabel era lângă ea.

— Ai fi putut să mori. De ce trebuie să faci lucruri de genul ăsta?

— A fost doar în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, spuse Kiera.

Isabel clătină din cap.

— Până aici, Kate! N-am de gând să te las să mai ieşi din casă vreodată. Voi renunţa chiar şi la facultate şi voi rămâne acasă, să mă asigur că stai locului şi în afara oricărui pericol.

— Isabel, exagerezi, spuse Kiera.

— Exagerez? izbucni ea, disperată. E normal să sari în aer de două ori într-o săptămână? E normal? Se uită la Kate, arătă cu degetul spre ea şi se bâlbâi: M-ai speriat! Izbucni în lacrimi şi se întoarse cu spatele la sora ei. Vorbesc serios. Nu mă mai duc la facultate.

Kiera se îndreptă spre pat.

— A ţinut-o tot aşa de când am auzit ce s-a-ntâmplat, dar acum că ştie că eşti bine, se va opri din plâns.

Pe Kate o durea capul îngrozitor şi îi era greu să urmărească dialogul. Se afla într-o cameră întunecată, şi tresări când Isabel trase draperiile. Sora ei observă şi le închise imediat înapoi.

— Ai fost foarte norocoasă. Trebuia să ai capul crăpat în două.

— O, asta-i o imagine pe care n-o voi uita prea curând, Kiera, izbucni Isabel. Apucă un şerveţel şi îşi şterse ochii.

— Jordan a sunat de câteva ori, spuse Kiera, ignorând-o pe Isabel. Îşi face griji pentru tine.

— Cum a aflat că…

— A sunat să te salute, şi Isabel i-a spus ce s-a întâmplat şi cum pompierii au trebuit să te

descarcereze din maşina ta. Apropo, maşina e făcută praf.

— Ar trebui să fii recunoscătoare că n-am sunat-o pe mătuşa Nora. Pun pariu că acum despachetează, dar ar fi lăsat totul baltă şi s-ar fi întors. S-ar asigura că n-o să-ţi mai asumi riscuri din astea nebuneşti, spuse Isabel.

Kate închise ochii.

— Când pot să plec acasă?

— Mâine, cel mai devreme. E posibil ca medicul să vrea să te ţină mai mult.

Vocea lui Isabel tremură.

— Faţa ta arată de parcă ai fi bronzată. E probabil de la foc. Kate, ai idee cât de aproape ai fost de moarte?

— Sper că n-ai de gând să începi să plângi din nou, nu? o întrebă Kiera.

— Îmi pare rău. Nu pot fi un robot ca tine şi să-mi ţin emoţiile închise în mine.

Kiera nu răspunse la acel comentariul.

— Ar trebui să plecăm şi să te lăsăm să te odihneşti, îi spuse ea lui Kate.

— Aşteaptă, şopti ea, surprinsă că vocea ei sună atât de slab. Ce s-a întâmplat?

— Nu-ţi aminteşti?

Începu să clatine din cap, dar se răzgândi repede. O durere insuportabilă îi străpunse partea de sus a capului.

— Ei cred că a fost o scurgere de gaze, spuse Kiera.

— Am auzit asta la radio, când veneam încoace, spuse Isabel. Trebuie să fi fost o scurgere de gaze, deoarece le ia o groază de timp să stingă focul.

Kiera schimbă subiectul.

— Ai fost norocoasă că neurologul a fost aici, spuse ea. Am vorbit cu el, şi e mulţumit de radiografii. Se pare că vei scăpa fără leziuni grave.

— Kiera era îngrijorată să nu fi păţit ceva la creier, spuse Isabel.

— Nu, tu erai cea îngrijorată, ripostă Kiera.

— Bine, eu eram. Doctorul a fost atât de drăguţ. Ştii ce, Kiera?

— O, Doamne, iar începem.

— Aveam de gând să spun că ar fi perfect pentru tine. Ştiu ce-ai de gând să zici, se grăbi ea să adauge înainte s-o oprească sora ei. El nu este interesat de tine, dar n-ai de unde să ştii cu siguranţă dacă este sau nu, până când… ştii tu.

— Nu, nu ştiu.

— Până când nu faci primul pas. Vorbeşte cu el.

— Se poate să nu avem această conversaţie?

Isabel îi ignoră cererea.

— Poate dacă te-ai machia puţin şi ai face ceva cu părul tău…

Kiera îşi puse braţele în şolduri.

— Ce e în neregulă cu părul meu?

— Ai nevoie de o tunsoare bună şi nu într-unul din saloanele alea de cinci dolari. Şi ar trebui să-ţi iei un fond de ten, ca să ascunzi petele alea întunecate de sub ochi. Nu dormi suficient, şi ştii ce? Dau toată vina pe Facultatea de Medicină.

— Cu riscul de a suna exact ca tine... te-ai prins.

Kate începu să râdă, apoi gemu. Capul îi căzu pe perne şi închise ochii.

— Nu mă mai faceţi să râd, continuaţi-vă discuţia în altă parte. Vreau doar să-mi trag păturile peste cap şi să pretind că ziua de astăzi n-a avut loc.

— Dar, Kate, încă nu ne-ai spus de ce erai la depozitul ăla, spuse Isabel.

Kate deschise ochii. Dădu să răspundă, apoi se opri.

— Nu-mi amintesc. Adică, simt că-mi amintesc, dar nu pot să gândesc chiar acum.

— Nu-ţi aminteşti nimic?

Kate se gândi un minut înainte de a răspunde.

— Nu, şopti ea. Nu e ciudat?

— Nu-ţi face griji. Îţi vei reveni. Odihneşte-te acum. Mă voi întoarce mai târziu să văd ce faci, spuse Kiera.

Isabel nu era pregătită să plece. Se duse la marginea patului şi întrebă:

— Îţi aminteşti că ai mers la Boston?

Kate zâmbi.

— Da, îmi amintesc. Şi îmi amintesc că veneam acasă. Era o maşină… la aeroport…

Isabel o bătu uşor pe mână.

— Da, era o maşină, spuse ea cu o voce liniştitoare. Se purta ca şi cum încerca să vorbească logic cu un copil de trei ani. Îşi aminteşti maşina. Ai condus spre aeroport.

Kate se uită la Kiera pentru ajutor.

— Isabel, înainte să pleci îmi dai telefonul, te rog? o rugă Kate. Vreau s-o sun pe Jordan.

— Îţi aminteşti numărul ei de telefon?

— Isabel, cucuiul de la cap n-a transformat-o într-o toantă, o avertiză Kiera.

Isabel ridică din umeri. Îi dădu telefonul lui Kate şi o bătu din nou pe mână.

— Salut-o pe Jordan din partea noastră, spuse ea. Şi dacă vrea să vină să te vadă, mai bine spune-i să nu vină, adăugă ea. Cu şirul asta de ghinioane, poate o calcă cineva înainte să ajungă la aeroport.

— A fost o săptămână îngrozitoare, nu-i aşa? spuse Kate.

— De acum înainte, lucrurile nu pot merge decât spre bine, o asigură Isabel, urmând-o pe Kiera spre uşă.

Kate spera că avea dreptate. Se întoarse pe o parte şi adormi.

Câteva ore mai târziu, o sună pe Jordan. Încercă din răsputeri să fie veselă, dar asta

necesita mult efort. Încercarea nu-i reuşi. Prietena ei îi simţi tensiunea în glas.

— Povesteşte-mi încă o dată despre prima explozie, îi ceru ea. Acum că nu mai sunt îngrijorată de umflături şi noduli, mă pot concentra. Cineva a încercat s-o omoare pe artista aia, corect?

Kate îi povesti totul de la capăt, iar când termină cu acel incident, îi spuse despre adolescentul nebun care se plimba cu maşina în parcarea de la aeroport. La urmă, îi zise şi despre ultima păţanie, însă o tratã cu la fel de multă importanţă.

— Nu-mi amintesc deloc explozia, spuse ea. Dar mă tot gândesc la cafea. Nu e ciudat?

— Tu nu bei cafea.

— Ştiu. Tocmai de asta e ciudat.

— Cât de tare te-ai lovit la cap?

— Destul cât să-mi dea o durere de cap. Dacă n-aş şti mai bine, aş crede că cineva a încercat să mă omoare.

Jordan râse.

— Nu fi ridicolă! Ai avut doar un pic de ghinion, asta e tot! Vrei să vin acolo?

— Nu, sunt bine. În plus, poate că şirul ăsta de ghinioane încă nu s-a terminat, şi nu vreau să păţeşti şi tu ceva.

— Nu-ţi lăsa imaginaţia s-o ia razna! Aminteşte-ţi că tu nu eşti o persoană

superstiţioasă, aşa că nu exagera. Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— S-a întâmplat ceva între tine şi Dylan?

Kate aproape că scăpă telefonul din mână.

— De ce întrebi?

— A sunat aici şi te-a căutat, iar când a aflat că ai plecat, n-a fost prea fericit.

— Nu-mi pot imagina motivul. Deci, tu chiar nu crezi că cineva încearcă să mă omoare? întrebă ea, încercând să dirijeze discuţia în altă direcţie.

— Nu, nu cred că încearcă cineva să te omoare. Dar cred că ai o imaginaţie bogată. Dormi şi sună-mă mâine, când eşti din nou raţională.

Jordan închise telefonul şi formă imediat numărul lui Dylan. În momentul în care răspunse, izbucni:

— Cineva încearcă s-o omoare pe Kate.

capitolul 14

Dylan era în toane proaste. Tocmai terminase o altă oră istovitoare de terapie fizică pentru umăr şi îl duruse ca naiba. Muşchii încă îi mai pulsau de durere şi, deşi avea o reţetă pentru analgezice, nu avea de gând să le ia. Nu încerca să fie un macho. Luase câteva pastile cu o săptămână în urmă şi nu-i plăcuse modul în care îl făceau să se simtă. Pastilele îi alinau durerea, dar îi afectau capacitatea de gândire. Era ca şi cum s-ar fi mişcat printr-o ceaţă groasă. Nu, mulţumesc. Prefera durerea în detrimentul ceţii, în orice zi a săptămânii.

Era pe cale să se dezbrace şi să facă un duş fierbinte, când îl sună Jordan.

După ce verifică numele apelantului, răspunse şi spuse:

— Ce vrei?

— O, asta-i frumos.

El zâmbi.

— Ai ieşit din spital acum. Nu mai trebuie să fiu drăguţ. De altfel, când am fost eu un tip drăguţ? Mă confunzi cu Alec.

— E imposibil să vă confund pe voi doi. Alec e un şleampăt şi tu eşti un ciudat obsedat de ordine, motiv pentru care voi doi v-aţi înţeles atât de bine în copilărie, când locuiaţi în aceeaşi cameră. Dar, spre deosebire de Alec, poţi fi un adevărat morocănos uneori.

— Dacă ai terminat lista de complimente, aş dori să mă duc la duş.

Jordan era în vervă.

— Pun pariu că eşti foarte drăguţ cu femeile cu care vrei să te culci, nu-i aşa?

— Jordan, pentru ultima oară, ce vrei? întrebă el, considerând că acel comentariu legat de viaţa lui sexuală nu merita un răspuns.

— Kate are probleme. Necazul e că probabil că e conştientă de asta.

— Probleme?

— Da.

Îşi frecă ceafa.

— Închid acum.

— Ascultă-mă. Îi povesti repede ceea ce ştia despre prima explozie, apoi adăugă: Şi, ca şi cum asta n-ar fi fost destul pentru biata Kate, când s-a întors de la Boston, cineva a încercat s-o calce cu maşina în parcarea aeroportului. Şi după asta… Dylan, mă asculţi?

— Da.

— Nu pari.

— Pentru numele lui Dumnezeu…

— Am dreptate! continuă Jordan. Cineva încearcă să o omoare! Şi încă n-am terminat, adăugă ea.

Înainte ca ea să-i poată spune despre a doua explozie, o opri:

— Şi ce anume vrei să fac eu? Să discut cu persoana care se ocupă de anchetă? Nu prea cred că detectivilor din Carolina de Sud le va plăcea să mă uit peste umerii lor.

— Nu, nu vreau să suni. Vreau să te duci la Silver Springs şi să verifici. Eşti în concediu, deci ai timp liber şi ştiu că te-ai plictisit. Nu-mi vine să cred că eziţi. Weekendul ăsta tu…

— Eu ce?

— Ai văzut-o pe Kate. Ce e cu tine? Ochii care nu se văd se uită?

Da, sigur, îşi zise el. Nu fusese în stare să şi-o scoată pe Kate din minte de când o atinsese şi asta îl deranja al naibii de mult. Se juca prea tare cu mintea lui.

În mod evident, ea nu se mai gândea la el. Plecase din Boston fără niciun cuvânt, aşa că noaptea pe care o petrecuseră împreună nu fusese altceva decât ceea ce-şi doriseră amândoi, o simplă distracţie. Ar fi trebuit să-i placă atitudinea asta. Sex fără obligaţii, scutit de o despărţire supărătoare. Fusese o noapte perfectă, nu exista nicio îndoială în privinţa asta, dar fără niciun regret.

Şi atunci, de ce era atât de deranjat de faptul că ea plecase fără să-i spună?

Clătină din cap. Kate nu era uşor de uitat, asta era problema. Poate că îi va lua câteva săptămâni, dar nu se va mai gândi nici el la ea.

— Dylan, ai de gând să mergi la Kate sau nu?

— Mă gândesc…

Era într-o situaţie dificilă. Nu mai fusese niciodată părăsit de o femeie şi nu ştia ce să

simtă în privinţa asta. Nu, nu era adevărat. Ştia cum se simţea. Era al naibii de furios.

Oare el tratase vreodată o femeie în felul ăsta? Să-şi petreacă noaptea cu ea şi apoi să dispară pur şi simplu? Clătină din cap. Spera că nu. Dar oare făcuse lucrul ăsta?

Şi-o imagină brusc stând lângă patul lui, în spital. Kate nu ştia nici în ziua de azi că el fusese conştient de prezenţa ei. Deschisese ochii şi o privise exact în clipa în care era pe punctul de a adormi. Îşi aminti că îi făcuse plăcere să o ştie acolo.

Pe de altă parte, îi plăceau femeile, îşi spuse el. Totuşi, Kate fusese alături de el într-o perioadă dificilă, aşa că trebuia să facă şi el acelaşi lucru pentru ea.

Jordan îşi pierdu răbdarea.

— Dacă nu mergi tu, mă voi duce eu.

— Of, la naiba. Bine, mă duc.

— Când?

El oftă.

— În curând.

— Mâine?

— Da, bine. Mâine.

— Fruntea sus, Dylan. Dacă am dreptate, s-ar putea să ai ocazia să împuşti pe cineva.

capitolul 15

Roger MacKenna avea nişte prieteni duri şi violenţi. Erau „prieteni de cazinou”, care se lipiseră de el la masa de joc, se prezentaseră şi deveniseră cei mai buni prieteni ai lui aproape peste noapte. Când câştiga, îl ajutau să-şi cheltuiască banii. Însă când norocul lui se terminase, noii lui prieteni se transformară în nişte şerpi ipocriţi şi intriganţi. Îl prezentaseră unui cămătar pe nume Johnny Jackman, iar când Roger ajunsese dator cu peste două sute de mii şi cincizeci la sută dobândă, prietenii lui îl convinseseră să se întoarcă la mesele de joc, ca să piardă şi mai mult.

Toţi cămătarii din oraş îl lăsau în pace pe Roger deoarece ştiau, la fel ca oricine altcineva din lumea jocurilor de noroc care îl verificase, că, atunci când unchiul lui, Compton MacKenna, avea să moară, Roger urma să moştenească milioane de dolari. Dacă Roger ar fi păţit ceva între timp, atunci niciunul dintre cămătari nu ar mai vedea niciun ban.

Johnny Jackman investise destul de mult în el şi îşi pusese propria echipă să-l urmărească pe Roger în orice moment. Era un bun de preţ pe care nu avea de gând să-l scape din ochi. Nu voia nici ca Roger să se schimbe, aşa că atunci când acesta se îndrăgostise nebuneşte de o fată pe nume Emma, care îl convinsese să participe la o întrunire a Jucătorilor Anonimi, Jackman se

îngrijoră, în seara următoare, dulcea Emma fu scoasă din oraş.

Lui Roger i se spusese că Emma avusese un accident de maşină. El se dusese la spital, se uitase la faţa ei distrusă şi umflată şi se reîntorsese în fugă la cazinou. Emma părăsise oraşul de îndată ce ieşise din spital. Roger răsuflase uşurat. Se simţise foarte vinovat că nu suportase să o privească în faţă, dar acum că ieşise din viaţa lui, putea uita de ea. Putea uita cu totul şi de participarea la întâlnirile legate de dependenţa lui de jocurile de noroc.

Până în iulie, Johnny Jackman începu să se îngrijoreze. Roger acumulase o datorie de şapte sute de mii de dolari şi, dacă suma nu era returnată cazinoului până în prima zi din septembrie, Jackman era cel care trebuia s-o plătească.

Jackman hotărî că nu-şi mai putea permite să fie un tip drăguţ şi răbdător. În acea noapte îl luă pe Roger la cină, la Emerald, îl lăsă să bea o sticlă de vin scump şi apoi îi spuse că, dacă nu avea de gând să găsească o modalitate de a plăti fiecare dolar şi dobânda aferentă în treizeci de zile, Jackman avea de gând să-i ia părţi ale corpului, ca garanţie. Îl puse pe jar pe Roger, spunându-i că avea de gând să înceapă dintre picioare.

Şi se asigură că Roger ştia că vorbeşte serios.

Trei pachete de ţigări şi o sticlă de gin pe zi era un obicei care îl îmbătrânise pe Roger. Avea doar treizeci şi patru de ani, dar arăta de şaizeci. Părul îi devenise cenuşiu şi i se rărise. Tenul îi era la fel de cenuşiu, de la toţi acei ani pe care îi petrecuse prin cazinouri întunecate şi camere retrase.

Îşi aprinse altă ţigară cu degetele tremurânde, pătate de nicotină.

— De unde să scot atâţia bani? întrebă el. Ştii că pot plăti, dar de-abia după ce moare unchiul meu. E bolnav. N-ar trebui să mai dureze mult timp. Sursa mea îmi spune că bătrânul este pe moarte.

— Cine e sursa?

— Cineva foarte apropiat de el. Nu am de gând să-ţi dau niciun nume.

— Bine, spuse Jackman fără să mai insiste. Dar unchiul tău ar putea să mai rămână printre noi pentru o perioadă lungă de timp, nu-i aşa? Dacă va dura mai mult de treizeci şi una de zile, vei păşi într-o lume a durerii.

— Dacă aştepţi, îţi voi plăti un bonus. Şi am şanse mari să câştig data viitoare când voi juca, corect?

Jackman clătină din cap.

— Creditul tău s-a terminat, spuse el. Nu mai eşti binevenit la nicio masă, până când datoria ta nu este plătită în întregime. Treizeci şi una de zile, repetă el. Dacă nu faci rost de toţi banii, n-o

să mai fi bărbat. M-ai înţeles? Nu vei primi nici măcar o gură de băutură ca să-ţi amorţească durerea. Asociaţii mei te vor duce în deşert, te vor pune jos, îţi vor desface picioarele, şi… ţac, ţac. Degetele lui imitară mişcarea foarfecelor. Aş putea chiar să le spun să-ţi bage boaşele în gură, ca să te împiedice să ţipi în timp ce lucrează la scula ta. Ai boaşe, nu, Roger?

Jackman era cel mai de succes cămătar din oraş, şi când Roger se uită în ochii lui reci, hotărâţi, bănui că până şi un rechin adevărat avea mai mult suflet. Nu avea nicio îndoială că Jackman urma să se ţină de promisiune. Nu era omul care să meargă la cacealma.

Începu să respire sacadat. Îşi răsturnă scaunul şi o şterse în grabă de la masă. Reuşi să ajungă în coridor înainte să vomite. Jackman îl urmă, râzând.

— Îmi vei da banii, nu-i aşa, Roger?

— Da. Ţi-i voi da.

Jackman îl apucă de braţ, îl trase înapoi şi apoi îi şopti la ureche:

— Unchiul tău va muri în curând, nu-i aşa?

Roger începu să plângă.

— Da, aşa este.

Două ore mai târziu, Roger luă un taxi până la aeroport şi plecă spre casă cu un zbor de noapte. Era prea speriat şi prea bolnav ca să mai bea ceva. Ştia că trebuia să-şi limpezească mintea. Odată întors în Savannah, avea de gând

să-i facă o vizită unchiului său Compton, ca să se convingă singur cât de bolnav era bătrânul şi să se asigure că banii vor veni în curând.

capitolul 16

Kate îşi plânsese destul de milă şi era conştientă că venise timpul să preia controlul asupra situaţiei. Excursia la Boston o ajutase de fapt să-şi vină în fire. În mod sigur, Dylan o făcuse să uite de problemele pe care le avea, dar era hotărâtă să nu mai facă niciodată ceva atât de nebunesc. Când fu externată pentru a doua oară din spital, avea deja o perspectivă clară asupra lucrurilor.

Avea de gând să facă nişte schimbări uriaşe. Prima schimbare era şi cea mai importantă pentru ea. Nu aveau să mai existe secrete, astfel încât convocă o reuniune de familie şi le explică surorilor ei cât de sumbră era situaţia lor financiară. Când termină, puse teancul de facturi în mijlocul mesei din bucătărie.

Kiera rămase fără cuvinte. Lui Isabel nu-i venea să creadă nimic. Refuza să audă orice ar fi putut s-o denigreze pe mama ei. Kiera încercă să le împace atunci când Kate îi ceru lui Isabel să deschidă ochii şi să nu mai creadă că mama lor fusese o sfântă.

— Ce-ar fi să cădem cu toate de acord că mama a făcut tot ceea ce a putut, şi apoi să trecem mai departe, interveni Kiera. Nu ne ajută la nimic dacă stăm şi ne certăm, iar acum trebuie să punem la cale un plan.

Isabel se calmă în cele din urmă.

— Ai dreptate, Kiera. Mama a făcut tot ce-a putut. N-am murit de foame, nu? Iar eu am avut aparat dentar atunci când am avut nevoie şi s-a asigurat că toate vom avea parte de educaţie.

Surorile ei căzură repede de acord.

— Şi Kate, mama nu ţi-ar fi amanetat compania dacă nu ar fi fost absolut necesar, aşa că nu mai fi supărată pe ea, îi ceru Isabel. Ea nu este aici ca să se apere. Nu-i dădu timp lui Kate să răspundă, ci adăugă: Bine, atunci.

— Bine, ce? întrebă Kiera.

Isabel trase adânc aer în piept, îşi puse mâinile împreunate pe masă şi spuse:

— Cred că asta, şi arătă cu capul spre teancul de facturi, înseamnă că nu mai merg la facultate... deocamdată. Din moment ce Kiera are o bursă completă, ea trebuie să-şi termine ultimul an la medicină, nu? Şi noi două, Kate, trebuie să ne găsim imediat de lucru, dacă vrem să păstrăm casa.

Kiera încercă să nu zâmbească.

— Ia uită-te la tine, ce planuri faci! Deci există şi un creier acolo pe undeva, pe sub tot părul ăla blond.

— Nu-i nevoie să fii sarcastică, izbucni Isabel.

— Nu eram sarcastică, spuse Kiera. Doar îţi serveam un compliment ascuns.

— Isabel, educaţia ta este mult mai importantă decât casa. Locul ăsta şi-a atins scopul. Trebuie să renunţăm la el, spuse Kate.

— Dar dacă îţi găseşti un serviciu foarte bun… cu studiile tale…

— Chiar crezi că va lăsa banca să-i ia firma? o întrebă Kiera.

— Nu cred că-i poate opri, răspunse ea. Şi avem nevoie de bani acum, nu? Compania de electricitate ne va opri curentul dacă nu plătim factura. Cât timp mai avem? Hei, am o idee! Ştiţi ce cred eu că ar trebui să facem?

Lui Kate îi fu frică să întrebe. Isabel era faimoasă pentru ideile trăsnite care îi veneau. Asta se dovedi una şi mai gogonată.

— Hai să închiriem camerele.

Kate nu era sigură cine râse prima, ea sau Kiera. Isabel le lăsă să se bucure de moment, apoi continuă:

— Are sens.

— Eşti… începu Kiera.

Kate îi dădu un ghiont pe sub masă. Nu voia ca sora ei să râdă acum de planul prostesc al lui Isabel. Mezinei tocmai i se tăiase craca de sub picioare. Era pe cale să-şi piardă casa, iar acum credea că-şi pierde şi şansa de a merge la facultate.

— Chiar dacă am închiria camere, tot nu am putea strânge destui bani ca să plătim toate facturile astea plus un împrumut uriaş, spuse Kiera. Zâmbi când adăugă: Doar dacă am cere în jur de zece mii pe săptămână.

Isabel îşi trecu cu degetele prin păr.

— Bine, a fost o idee proastă.

— Nu, spuse Kate. Vii cu idei, şi asta e bine.

— Dacă aş fi la fel de deşteaptă ca tine şi Kiera, nu ne-am mai face griji în privinţa asta. Kiera a primit o bursă completă în liceu şi în Facultatea de Medicină. Banii pe care-i primeşte îi ajung chiar şi pentru cheltuielile zilnice. Eu sunt pacostea din familia asta.

Kate îşi dădu ochii peste cap, şi Kiera clătină mustrător din cap.

— Acum nu este momentul să faci pe prinţesa, spuse Kiera.

— Cred că o să-mi despachetez lucrurile, spuse ea pe un ton jalnic. Mi-a luat o eternitate să le bag pe toate în maşina Kierei. Şi va trebui să sun la şcoală mâine, să le cer să-mi trimită înapoi cutiile pe care le-am expediat deja cu toate lucrurile pentru cameră.

— Nu-ţi despacheta lucrurile. Tot mai pleci la facultate.

— Cum pot să…

— Planul nu s-a schimbat. Kiera te va duce acolo cu maşina ei şi apoi va pleca la Duke.

— Dar de unde vom face rost de banii pentru taxa de şcolarizare?

— Taxele iniţiale au fost deja achitate, spuse Kiera şi se întoarse spre Kate. Aş putea să fac un împrumut, nu-i aşa, ca să plătesc restul taxei de şcolarizare şi cheltuielile?

— Este un plan de rezervă bun, dar deocamdată cred că pot strânge destul ca să acopăr primul semestru, din contul meu de afaceri şi din contul curent.

— Dar cum vei trăi? o întrebă Isabel. Nu ai maşină.

— Voi închiria o maşină. Din moment ce a mea a fost distrusă, compania de asigurări îmi va trimite un cec.

— Nu vei primi prea mult pentru vechitura aia, comentă Isabel.

— Banca poate să îngheţe conturile? întrebă Kiera.

Kate clătină din cap.

— Banca nu se poate atinge de bani până la data scadentă a creditului.

— Dar a rămas mai puţin de o lună până atunci, spuse Isabel.

Kate se ridică de la masă şi se duse la frigider să-şi ia o sticlă cu apă. Era un lux la care va trebui să renunţe în curând. Nu era nimic în neregulă cu apa simplă de la robinet, se gândi ea.

Luă trei sticle, dădu câte una fiecăreia din surorile ei şi spuse:

— Când am deschis prima dată toate facturile şi preavizele astea şi am citit scrisoarea de la bancă, în care scria că mama noastră a garantat cu toate bunurile, inclusiv cu firma mea, recunosc că am fost extrem de supărată.

Isabel îşi lăsă capul în jos, şi Kate se grăbi să adauge:

— Nu trebuie să vă mai chinuiţi s-o înţelegeţi sau s-o apăraţi pe mama. Ai spus-o şi tu! A făcut tot ceea ce a putut.

— Atunci de ce ai adus vorba din nou despre asta?

— Încerc să explic. Am fost uimită şi furioasă şi, categoric, nu gândeam clar. Acum însă, m-am calmat. Înconjură masa şi se aşează. Nu-mi va lua nimeni firma.

— Cum a putut mama să folosească firma ta ca garanţie?

— A fost partener cu drepturi egale. Eu am aranjat ca lucrurile să fie în felul ăsta, pentru că la început eram minoră şi s-a dovedit a fi convenabil atunci când eram în Boston. Avea dreptul să semneze cecuri şi să acţioneze în numele meu.

— Dar cum ai de gând să opreşti banca să-ţi ia compania? o întrebă Isabel.

— Voi aranja ceva cu magazinul, poate le voi da un procent mai mare pentru o sumă în avans. Nu vă faceţi griji.

— Şi dacă nu merge?

— Voi urma sfatul lui Isabel. Voi lua chiriaşi. Zâmbi şi adăugă: Poate că bărbaţii vor plăti mai mult dacă pun şi altceva la bătaie.

Kiera râse. Soneria sună şi le întrerupse discuţia. Isabel sări în sus şi se îndreptă spre uşă.

— Poate că este primul nostru chiriaş, strigă ea, râzând.

Kate se uită la Kiera şi se ridică.

— Crezi că ar putea fi Reece?

— Nu, spuse ea. A plecat în Europa. A lăsat un mesaj pentru Isabel, spunându-i că pleacă, şi şi-a exprimat speranţa că se va gândi la viitorul lor împreună în timp ce el va fi acolo.

— Zău? comentă Kate. Păi, măcar a plecat din Silver Springs.

— Kate, a sosit primul tău chiriaş, îi strigă Isabel din hol.

— Ce naiba… şopti Kate.

Atât ea, cât şi Kiera se ridicară tocmai în momentul în care Isabel intră în bucătărie, rânjind cu gura până la urechi. Dylan Buchanan era chiar în spatele ei.

Kate fu atât de surprinsă să-l vadă, încât căzu înapoi pe scaun. Isabel i-l prezentă Kierei, care făcu un pas înainte ca să-i strângă mâna. Kate

nu putea scoate niciun sunet ca să-l salute. Sau să-i spună la revedere.

— Am auzit atât de multe despre tine, spuse Kiera. Ne bucurăm să te cunoaştem în sfârşit. Nu am putut să mergem la ceremonia de absolvire a lui Kate şi Jordan. Era toată familia Buchanan acolo?

El dădu din cap şi zâmbi.

— Au fost mulţi de-ai noştri. Probabil că v-am fi copleşit.

Dylan o ignoră în mod deliberat pe Kate şi se implică în conversaţia plăcută cu surorile ei, răspunzând la întrebări despre Nathan’s Bay şi Boston.

Kate încă nu îşi revenise din surpriză. Tot ce putea face era să se holbeze la el şi să spere că nu se înroşise toată. Simţea însă că faţa îi ardea. Oare îmbujorarea era un semn de vinovăţie? Dar ce motiv ar fi avut să se simtă vinovată? Ca şi cum n-ar fi ştiut! Partidele fierbinţi şi uimitoare de sex, care duraseră toată noaptea, cu fratele celei mai bune prietene a ei. Da, ăsta ar fi, fără îndoială, un motiv.

Of, Doamne, şi ce bine arăta! Dar era de neatins, îşi spuse ea, chiar dacă îşi amintea cât de cald şi de puternic fusese trupul lui, strâns lipit de al ei. Gata, ajunge! Era de neatins, îşi repetă ea. Noaptea specială trecuse şi, cu cât îl scotea mai repede din casa ei, cu atât mai bine avea să fie pentru liniştea ei sufletească.

Era posibil ca un bărbat să devină mai înalt în doar câteva zile? Nu, doar părea mai înalt deoarece stătea lângă Isabel. Când reuşi în cele din urmă să nu se mai holbeze la el, observă că şi surorile ei erau destul de impresionate de el.

Isabel părea fascinată şi Kiera nu se mai putea opri din zâmbit; cu toate acestea, ea era un pic mai isteaţă decât Isabel. Continua să se uite când la Dylan, când la Kate. Ştia că se întâmplă ceva, dar Kate nu credea că îşi dăduse încă seama despre ce era vorba.

Isabel îi spuse lui Dylan ceva ce lui i se păru amuzant. Rânjetul lui asimetric era insuportabil de fermecător.

Kate îşi reveni în cele din urmă din stupefacţie şi se ridică.

— De ce eşti aici?

Când se uită la ea, Kate îşi dori să nu o fi făcut. Zâmbetul îi dispăruse de pe chip. Nu putea defini exact expresia feţei lui, dar trebuia să recunoască faptul că era pe undeva între rece şi distrugătoare.

— Kate, unde-ţi sunt manierele? o întrebă Isabel, şocată de tonul morocănos al surorii ei.

Kate înconjură masa şi îi întinse mâna.

— Este minunat să te văd din nou.

Discursul ei luă un accent sudic pronunţat, dar aşa se întâmpla mereu când era nervoasă. Nu se putea abţine, aşa cum nu putea să rămână indiferentă în faţa lui.

Dylan se uită în jos, dar nu-i întinse mâna.

Bine, încercase abordarea unei doamne din sud. Acum era timpul să devină iar nepoliticoasă.

— Repet, de ce eşti aici?

— Kate, ce-i cu tine? o întrebă Isabel. Părea îngrozită. Eşti extrem de nepoliticoasă. Se întoarse spre Dylan şi îl întrebă: Pot să-ţi ofer ceva rece de băut? Ce zici de nişte ceai cu gheaţă sau poate un suc?

— Nu, mulţumesc, spuse el.

— De ce nu mergem cu toţii în sufragerie? Ar fi mult mai confortabil, sugeră Kiera, grăbindu-se să adune facturile într-un teanc şi să le dea deoparte.

Dylan nu îi acordă atenţie Kierei sau lui Isabel. Se uita lung la Kate. Ştia că o luase prin surprindere atunci când intrase în bucătărie şi nu îl deranja absolut deloc faptul că ea se simţea stânjenită în prezenţa lui. Merita măcar atâta pentru că plecase din Boston şi nu-i spusese nimic.

De parcă i-ar fi putut citi gândurile, îl întrebă:

— De ce nu mi-ai spus că vii aici?

— De ce nu mi-ai spus că pleci?

— Că pleci unde? întrebă Isabel.

— Nu contează, spuse Kate. Îşi încrucişă braţele şi făcu un pas spre el, încruntată. Am vorbit cu Jordan acum câteva ore şi este bine, aşa că ştiu că nu te afli aici din cauza ei. A ştiut că vii? Nu, nu se poate să fi ştiut. Mi-ar fi spus.

— De fapt, ea m-a trimis, spuse el ridicând din umeri.

Ea făcu un pas mai aproape.

— Nu, spuse ea pe un ton bănuitor.

— Ba da, insistă el.

— Atunci vei sta cu noi? întrebă Isabel cu nerăbdare. Din păcate, eu şi Kiera vom pleca mâine, dar sunt sigură că lui Kate i-ar face mare plăcere să nu rămână singură, continuă ea, aruncându-i o privire de avertizare lui Kate, îndemnând-o să coopereze şi să fie ospitalieră.

— Nu am de gând să stau cu voi, deşi apreciez oferta. Este o călătorie scurtă. După ce vorbesc cu Kate, o să mă cazez la un hotel. Probabil voi rămâne în oraş doar o noapte.

— Trebuie să stai la noi, insistă ea. Avem loc.

— Dacă el vrea să stea la un hotel, atunci ar trebui să-l lăsăm, spuse Kate uitându-se cu un aer ameninţător în direcţia lui Isabel.

— Vei rămâne la cină? îl întrebă Isabel. Când zâmbi, îi ieşi în evidenţă gropiţa din obraz.

Lui Kate îi venea să-i îndese un prosop pe gât lui Isabel, ca să-i închidă gura.

— Nu cred că Dylan…

— Mi-ar plăcea să rămân. Nu era sigur dacă fusese de acord să rămână pentru că îi era foame sau pentru că ştia că asta o va enerva pe Kate.

— Vei simţi puţin gustul ospitalităţii din sud, îi promise Isabel.

— Sună bine, spuse el.

Îi sună telefonul mobil. Zâmbi când văzu cine îl suna.

— Mă scuzaţi un minut, se scuză el, apoi ieşi din bucătărie ca să răspundă.

Kate aşteptă până când fu sigură că nu le mai putea auzi i se întoarse spre Isabel.

— Încetează să mai flirtezi cu el! Nu vreau să rămână la cină. Vreau să se întoarcă la Boston.

— Dar eu vreau ca el să rămână, o contrazise Isabel.

— Ce se întâmplă cu tine? întrebă Kiera. De când a apărut Dylan, te comporţi foarte ciudat.

— Nepoliticos chiar, adăugă Isabel.

— Nu se întâmplă nimic cu mine, explică Kate. Sunt doar stresată. Asta este tot. Am nevoie doar de un somn bun.

— Ştii ce cred eu? întrebă Isabel.

Nici Kate şi nici Kiera nu părură interesate să audă ce avea de spus.

— Isabel, du-te şi pune masa, spuse Kiera. Cina e aproape gata.

Isabel nu protestă. Kiera aşteptă până când sora lor mai mică intră în sufragerie şi şopti:

— Ceva se întâmplă. Şi nu-mi spune că e doar în imaginaţia mea. Pot vedea atracţia dintre voi doi şi modul în care vă uitaţi unul la celălalt.

— Aşa se uită la toate femeile. Are un adevărat club de admiratoare în Boston.

Kiera încercă să-i facă semn lui Kate să nu mai rostească nimic, pentru că Dylan apăruse din nou în uşă, dar Kate se uita în altă parte şi nu observă.

— Femeile par să-l iubească, spuse ea.

El se sprijini de tocul uşii.

— Şi eu iubesc femeile. Nu fac niciun secret din asta. Tonul lui nu era nici lăudăros, nici spăsit. Pur şi simplu spunea un adevăr.

Deloc jenată, ea se întoarse spre el.

— Da, într-adevăr, fu ea de acord. Putem vorbi singuri puţin?

— Sigur, Murătură.

— Încetează să-mi mai spui aşa! îi ceru ea cu frustrare.

— Ai dori ceva de băut înainte de a vorbi în privat cu sora mea? îl întrebă Kiera. Arătă cu cuţitul de decojit spre Kate şi continuă: Să prinzi puteri. Kate nu este într-una din cele mai bune toane ale ei. Nu este întotdeauna aşa. Poate fi drăguţă când încearcă. Când vei ajunge să o cunoşti mai bine, sunt sigură că vei învăţa s-o apreciezi la fel de mult ca noi.

El zâmbi. Se uită la Kate când spuse:

— O, nu cred că pot s-o cunosc mai bine decât o ştiu deja. O privi cu satisfacţie pe Kate, care arăta de parcă ar fi vrut să-l lovească. De ce crezi că îi spun Murătură? Acum e dulce şi peste un minut e acră.

Simţind tensiunea dintre Kate şi Dylan, Kiera spuse:

— Cred o să vă las, ca să puteţi vorbi.

Când Isabel intră în bucătărie, Kiera o întoarse în direcţia opusă şi o împinse cu blândeţe, înapoi pe hol.

Se făcuseră nevăzute înainte să le poată opri. Kate se întoarse şi se încruntă la Dylan.

— OK, deci, de ce eşti cu adevărat aici?

— Jordan are impresia că eşti într-un fel de pericol.

— Nu sunt în niciun fel de pericol. Am avut doar un pic de ghinion în ultima vreme. Jordan îşi face griji degeaba.

— A zis că ai fost implicată într-o explozie. Mie de ce mi-ai spus că vânătăile alea au fost de la o cădere?

— Chiar erau, spuse ea. Pur şi simplu nu am precizat că am căzut atunci când a explodat o bombă.

— De ce nu ai menţionat asta?

— N-ai întrebat.

Dylan se întunecă şi mai tare la faţă.

— Şi cineva a încercat să te calce cu maşina într-o parcare?

— Este adevărat, dar a fost doar un adolescent care se comporta nebuneşte.

El îi observă vânătăile proaspete de pe frunte şi se apropie şi mai mult de ea. Îi ridică firele de păr care acopereau semnele şi spuse:

— Astea nu erau aici înainte, nu-i aşa? Par să fie recente.

— Sunt recente, răspunse ea şi se îndepărtă de el.

— Ai căzut din nou?

— Nu, răspunse ea. Întâmplarea face că am fost în locul nepotrivit, la momentul nepotrivit. A fost o coincidenţă, insistă ea. Nu-i niciun motiv ca tu şi Jordan să vă îngrijoraţi. Există o explicaţie perfectă pentru toate.

Dylan întoarse un scaun de bucătărie spre el şi-l încalecă, odihnindu-şi braţele pe spătar.

— Bine, atunci. Începe să-mi explici. Poţi începe cu acea explozie, spuse el.

— Care dintre ele? întrebă ea.

capitolul 17

— Vrei să spui că nu a fost doar o singură explozie? Dylan se uită uluit la ea.

Kate încuviinţă încet din cap.

— Exact asta îţi spun. Jordan n-a menţionat nimic de faptul că…

— Nu, n-a făcut-o.

— N-au legătură una cu cealaltă, explică ea. Una a fost o bombă, iar cealaltă a fost o scurgere de gaze. Nici măcar nu au fost în acelaşi oraş, adăugă ea. Deci, vezi? N-ai de ce să-ţi faci griji.

— Începe cu începutul.

Ea gemu.

— Vrei să-ţi povestesc totul?

— Totul.

După felul în care îşi încleştase maxilarul, Kate îşi dădu seama că nu avea de gând s-o lase baltă până când nu-i povestea totul pe scurt, aşa că reluă şirul încercărilor prin care trecuse, în ordinea în care se întâmplaseră.

— Bine, spuse el. Să vedem dacă am înţeles înşiruirea evenimentelor. Explozie în Charleston, spital, Boston, tentativă de călcare cu maşina în parcarea aeroportului din Charleston, o altă explozie în Silver Springs, spital din nou şi acasă.

— Nu-l uita pe Reece. Şi el a fost o traumă, spuse Kiera. Aştepta în pragul uşii ca Dylan să termine trecerea în revistă a evenimentelor.

— Reece a fost mai mult o provocare, decât o traumă, spuse Kate. Apoi îi povesti ce se întâmplase când Reece apăruse la uşă.

— De ce nu ai sunat la poliţie? o întrebă Dylan.

— Ce-ar fi putut face poliţia? Nu m-a ameninţat pe mine, pe Isabel sau pe Kiera, spuse ea. Şi nu poţi aresta pe cineva pentru că e insuportabil sau sinistru.

— Te-a atins? o întrebă Dylan încet.

Ea clătină din cap, dar se contrazise imediat când spuse:

— Poate că a încercat să mă dea la o parte ca să intre în casă. Era convins că Isabel stătea ascunsă pe undeva prin casă.

— Dacă te-a atins în vreun fel, este suficient ca să implici poliţia, spuse Dylan.

— S-a gândit să-i sune, izbucni Isabel, care ascultase discuţia din partea cealaltă a camerei. După ce ne-a povestit mie şi Kierei ce s-a întâmplat, a spus că mai avea încă timp să sune la poliţie şi să facă o plângere, dar…

— Dar ce?

Isabel se uită la Kate când răspunse:

— Am implorat-o eu să nu sune, recunoscu ea. Mi-a fost milă de el. Adică, el trăieşte în această lume a fanteziei, şi m-am gândit că, de îndată ce se va trezi, îşi va da seama că trebuie să meargă mai departe. De altfel, eu plec din oraş pentru o lungă perioadă de timp şi el este în Europa. Pun pariu că se va întoarce acasă cu o nouă prietenă. Dădu din cap şi adăugă: Cred că va renunţa la mine, dar mă îndoiesc că o va ierta vreodată pe Kate. El crede că ea mă obligă să merg la facultate.

— De ce nu vă duceţi amândoi în sufragerie? spuse Kiera.

— Ne stai în cale, Kate. Eu şi Kiera trebuie să aranjăm masa pentru cină, spuse Isabel. Era recunoscătoare că discuţia deviase de la Reece.

Dylan o urmă pe Kate afară din bucătărie. Kate se aşeză pe canapea şi spuse:

— Ia un loc.

Ar fi trebuit să fie mai clară în exprimare, presupuse ea. El se aşează lângă ea şi era atât de aproape, încât braţele lor se atingeau. Kate se mută repede spre capătul canapelei.

— Bine, spuse el. Să mai trecem o dată totul în revistă.

— De ce?

— S-ar putea să fi uitat ceva.

— N-am uitat nimic, insistă ea. Întoarce-te în Boston şi spune-i lui Jordan să nu-şi mai facă griji.

— Ea este convinsă că ai intrat în bucluc.

— Şi tu ai bătut atâta drum până aici ca să mă salvezi? Arătă cu degetul spre el şi tăie aerul. Nu am nevoie de cineva care să mă salveze. Pot să am grijă de orice probleme îmi apar în cale.

Dylan încercă să aibă răbdare.

— Kate, cu mă ocup eu?

Ştia unde voia el să ajungă.

— Eşti detectiv la Departamentul de Poliţie din Boston.

— Iar ăsta e motivul pentru care Jordan mi-a cerut să văd dacă pot să-mi dau seama ce se întâmplă. Acum, cine era responsabil cu ancheta exploziei?

— Detectivul Nate Hallinger. De ce?

— Vreau să vorbesc cu el, spuse Dylan şi, înainte ca ea să-l poată contrazice, continuă: Şi e

convins că explozia a fost menită s-o omoare pe artista aia, Cinnamon?

— Femeia e în custodia poliţiei, spuse ea. Aşa că da, probabil crede că ea a fost ţinta.

— Hmm.

— Ce vrea să însemne asta?

El ignoră întrebarea.

— Ce fel de dispozitiv exploziv a fost folosit?

— Nu ştiu. Nu am întrebat, spuse ea. Şi mă îndoiesc că detectivul Hallinger mi-ar fi spus.

El dădu din cap.

— Dar ce anume ţi-a spus? întrebă pe un ton tăios.

— Nu-mi amintesc prea multe.

— Sigur că-ţi aminteşti.

Ea arătă din nou cu degetul spre el.

— Nu-i nevoie să te răsteşti la mine! Asta nu-i o cameră de interogatoriu şi eu nu sunt un suspect.

În mod evident, el se amuza de cuvintele pe care le rostise ea; părea că ar fi vrut să râdă.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Crezi că aşa îmi interoghez eu suspecţii?

— Aveai un ton…

Ignorându-i sarcasmul, el continuă:

— Erai în interiorul maşinii când a explodat depozitul?

— Da. Unul dintre paramedici mi-a spus că pompierii au trebuit să folosească un echipament de descarcerare ca să mă scoată

dintre fiarele contorsionate ale maşinii. Din fericire, eram inconştientă. Nu cred că mi-ar fi plăcut să deschid ochii şi să văd cum mă storceşte tot metalul ăla. Ar fi fost ca şi cum m-aş fi trezit într-un sicriu de oţel.

Se crispă în sinea lui.

— Ai fost extrem de norocoasă.

Kate ridică din umeri, comportându-se de parcă ceea ce îi spusese adineaori nu era aşa de groaznic.

Dylan simţi nevoia s-o strângă în braţe, dar se gândi că dacă ar fi făcut-o, în starea ei actuală, probabil şi-ar fi folosit degetul ca să-l lovească în umărul rănit. După ce aveau să termine de discutat problemele mai importante care o afectau, hotărî că trebuia să afle de ce era aşa de irascibilă cu el. Dar, deocamdată, dacă ea voia să se comporte ca nişte simple cunoştinţe, va accepta ideea.

Tăcerea lui începea s-o enerveze. Îşi puse un picior peste celălalt, apoi îl dădu înapoi.

Dylan nu credea în coincidenţe şi nu credea nici că acele tentative aproape reuşite puteau fi reduse la un simplu şir de ghinioane. A fi în locul nepotrivit o dată – bine, asta ar fi putut crede. Dar de două ori? În niciun caz.

— Detectivul Hallinger ţi-a dat cartea lui de vizită? o întrebă el. Aş vrea să vorbesc cu el.

— Da, mi-a dat-o. Mă duc să ţi-o aduc.

Kiera stătea lângă chiuvetă şi spăla nişte legume proaspete din grădină. Isabel împăturea nişte şervete din pânză.

— Kiera, ce-ai făcut cu cartea de vizită a detectivului Hallinger? o întrebă Kate când intră în bucătărie.

Kiera arătă cu capul spre frigider.

— Este sub vaca cu magnet.

— Hopa! Kate, să nu te enervezi, începu Isabel.

— Ce este?

— Am uitat să-ţi spun că a sunat detectivul Hallinger.

— Când a sunat?

— Acum vreo oră. Ar vrea să treacă pe aici mai târziu.

— A spus de ce?

— Nu chiar, şi ar fi fost nepoliticos din partea mea să-l întreb.

— Isabel, trebuie să înveţi să scrii mesajele pe o bucată de hârtie.

— Vorbeam la telefon şi apelul mi-a fost întrerupt, explică ea.

— Cina e gata, anunţă Kiera.

Kate luă cartea de vizită cu ea în sufragerie şi i-o dădu lui Dylan.

— Nu e nevoie să-l suni, spuse ea. Se pare că va trece el pe aici. E gata cina. Hai să-ţi arăt unde te poţi spăla.

Dylan îşi verificase mesajele. Lăsă telefonul şi se ridică.

Kate merse înainte.

— Aş fi recunoscătoare dacă nu am discuta despre explozii la cină. Nu vreau ca Isabel şi Kiera să-şi facă griji. Dacă ele cred că este vreo…

— Vreo ce?

— Problemă, spuse ea, atunci nu vor mai pleca.

— Vrei să le protejezi.

— Da. De altfel, faptul că aproape am sărit în aer nu este o conversaţie potrivită pentru cină. Nici măcar în visele ei cele mai sălbatice nu şi-ar fi putut vreodată imagina că acele cuvinte îi vor ieşi din gură.

El râse în timp ce mergea pe urmele ei.

— Asta este în codul bunelor maniere?

Cina fu destul de drăguţă, după standardele lui Isabel. Conversaţia se dovedi a fi chiar plăcută.

Cât Isabel eliberă masa, Kate şi Kiera spălară vasele. Dylan se oferise să ajute, dar Isabel îşi exprimase vehement refuzul.

— Eşti în sud acum, şi un oaspete nu ridică niciun deget în casa noastră.

Kiera îi spuse lui Dylan că era inutil să o contrazică aşa că, după ce le mulţumi încă o dată pentru cină, se scuză şi se duse într-o

cameră, în capătul casei, să dea un telefon. Kate observă că închisese uşa.

Câteva minute mai târziu, se auzi soneria.

— Pun pariu că e detectivul Hallinger, spuse Isabel. Lăsă farfuria pe masă şi ieşi în grabă din bucătărie. Kiera, strigă ea, ai timp să fugi până sus pe scările din spate şi să te dai cu un pic de ruj.

Kiera umplea chiuveta cu apă şi săpun când Isabel făcuse sugestia asta. Lăsă capul în jos şi spuse:

— Pur şi simplu nu se opreşte, nu.

Kate râse.

— Mai bine tu, decât eu.

— Ea consideră că ţi-ai întâlnit sufletul pereche, iar ăsta e singurul motiv pentru care nu se concentrează acum pe tine.

— Te referi la Dylan.

— Corect. Cred că înţeleg de ce încearcă să găsească pe cineva pentru mine. Nu vrea ca eu să fiu singură. Sau speriată.

— Ceea ce înseamnă că ea este.

— Da, spuse Kiera. Ei i-a fost greu, mult mai greu, anul acesta. Era atât de apropiată de mama. Aşa că, după cum văd eu lucrurile, nu putem s-o lăsăm să creadă că e pe cont propriu. O voi suna aproape în fiecare zi până când se acomodează, dar Kate, va fi nevoie să te duci în fiecare weekend s-o vezi, mai ales în weekendul

dedicat părinţilor. Dacă pot să-mi iau liber, voi fi şi eu acolo.

— Bine, aşa rămâne, spuse ea. Ai observat cumva că Dylan îi punea lui Isabel tot felul de întrebări despre Reece?

— Da, spuse ea. Şi a fost chiar foarte subtil în privinţa asta.

— Cred că e la telefon chiar acum, verificându-l pe Reece. Ştii, să afle dacă are antecedente penale.

— O, Doamne, ar fi ceva!

Kate îşi şterse mâinile, îi înmână Kierei prosopul şi merse să-l salute pe detectivul Hallinger.

Dylan fu de fapt cel care-l conduse pe detectiv înăuntru. Isabel zâmbi şi aşteptă să-l salute de-abia după ce Kate făcu prezentările.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna. Hallinger fu primul care vorbi.

— Cât timp stai în oraş, domnule detectiv?

— Spune-mi Dylan.

Kate era pe cale să-i spună lui Hallinger că Dylan avea să plece a doua zi acasă, dar nu avu ocazia.

— Voi fi prin preajmă o vreme. Nu sunt sigur cât de mult timp.

Cei doi bărbaţi se măsurară unul pe altul, ca doi cocoşi într-un coteţ, gândi ea şi apoi realiză că acea comparaţie nu era deloc măgulitoare pentru ea sau surorile ei.

— Unde stai?

— Nu ştiu încă, răspunse Dylan.

— Sper că vei rămâne la noi, insistă Isabel, apoi şi îndreptă atenţia spre detectivul Hallinger şi spuse: Mă bucur să te văd din nou.

— Şi eu mă bucur, răspunse el.

— Vino şi stai jos, îl invită ea, arătând spre sufragerie.

El şi Dylan intrară împreună. Dylan vorbea, dar atât de încet, încât Kate nu putu auzi ceea ce spunea. Detectivul îşi scoase carneţelul şi începu să scrie.

— I-ai oferit ceva de băut? întrebă Isabel.

— Ai fost chiar aici. Ştii că nu i-am oferit nimic. De altfel, asta nu e o vizită de curtoazie.

— Ţi-a spus ce era atât de important?

Kate îi privea.

— Poftim?

Isabel o trase înspre balustradă, cât mai departe de cei doi bărbaţi. Se uită în sufragerie, coborî vocea şi spuse:

— Când a sunat, detectivul Hallinger a spus că voia să discute cu tine despre ceva important. Mi s-a părut că avea un ton cam sumbru sau ceva de genul ăsta. Nu plec nicăieri, Kate, dacă ai probleme. Vreau să ştiu ce spune detectivul. Ar fi posibil să rămân cu tine şi să ascult? Nu voi scoate niciun sunet.

— Detectivul vrea doar să mă pună la curent cu câteva detalii de ultimă oră, spuse ea. Nu-i nimic din ce nu ai auzit deja.

Era o minciună, desigur, şi Isabel nu părea să o creadă.

— De unde ştii asta? Nu a avut timp să-ţi spună nimic.

O remarcă inteligentă, se gândi ea.

— Ştiu pentru că mi-a spus Dylan. Şi ai încredere în el, nu-i aşa?

— Da, bineînţeles că am, spuse ea. Dar cum e posibil? De-abia l-a cunoscut pe detectivul Hallinger.

— Doamne, Dumnezeule, ce suspicioasă poţi fi! Dylan a vorbit cu cineva de la departamentul de poliţie.

— O! Bine, atunci.

Kate era îngrozită de cât de uşor putea să mintă. Devenea puţin cam prea priceputa la minciuni.

Cu toate astea, Isabel păru însă uşurată. Kate nu-şi dăduse seama cât de îngrijorată era Isabel din cauza ei. Deci, poate că în acest caz, scopul justificase mijloacele.

— Totul e bine, o asigură ea. Şi îi voi oferi detectivului ceva de băut. Bine?

— Mama şi-ar dori să-ţi aminteşti de bunele maniere.

Putea să fie al treilea război mondial, dar, pentru numele lui Dumnezeu, dacă era după

Isabel, nimeni nu avea să moară de sete, se gândi Kate.

— Ştiu.

Încercă să meargă în sufragerie, dar Isabel o opri din nou.

— Încă ceva, dar să nu te superi.

Kate oftă.

— Cine a sunat?

— Carl.

— Când?

— În după-amiaza asta.

— Ce voia?

— Voia doar să vadă ce faci. Era foarte supărat. Mi-a spus că îi este ruşine că ai sărit în aer la petrecerea lui.

— Nu am sărit în aer.

— A fost cât pe ce, spuse ea. Carl mi-a spus şi să-ţi transmit cât de rău îi pare pentru tot şi speră că vei găsi puterea să-l ierţi. E cam teatral, nu-i aşa?

— Poate fi, recunoscu ea. O să-l sun când o să am un moment liber.

— O, nu poţi să-l suni. Mi-a spus să-ţi transmit că pleacă departe, undeva unde nu-l poate deranja nimeni. N-a vrut să-mi spună unde.

— Atunci voi aştepta până când mă va suna el din nou. Altceva?

Isabel părea vinovată.

— Da, a sunat doamna cu cutiile. A spus că avea ceva important să te întrebe. Isabel se

grăbi să continue: Nu ţi-am spus nimic despre asta, pentru că a zis că va suna din nou în curând. Ca la un semnal, telefonul sună exact în clipa aceea. Vezi? spuse Isabel arătând spre telefon.

Kate se uită la Dylan şi Nate, care erau adânc absorbiţi în conversaţie, apoi se îndreptă spre cameră ca să răspundă la telefon.

Era Haley George. Pentru toţi clienţii ei, ea era „doamna cu cutiile”. Era unul dintre furnizorii cei mai apreciaţi ai lui Kate. Compania ei micuţă, care proiecta şi fabrica recipiente specializate, furnizase încă de la început cutiile octogonale pentru produsele lui Kate. Respectase toate termenele limită, iar Kate ajunsese să se bazeze pe eficienţa ei.

— Îmi pare rău că te sun atât de târziu, îşi ceru scuze Haley. Îmi dau seama că ţi-ai suspendat pentru moment activitatea, dar m-am gândit că ar trebui să te sun imediat în privinţa asta, ca să nu fie vreo întârziere atunci când producţia va începe din nou. Ştiu cât de importante sunt detaliile pentru tine.

— E în regulă, Haley, o asigură Kate. Care-i treaba?

— Astăzi au fost livrate noile bobine cu panglici. Iniţialele tale au fost tipărite în argintiu, ca întotdeauna, dar culoarea panglicii nu este obişnuitul verde mentă. Asta este mai mult un verde gri. Dacă le trimit înapoi, s-ar putea să mai

dureze încă o lună până obţinem culoarea potrivită. Vreau să ştiu ce vrei să fac.

Kate oftă. Cu toate celelalte problemele ale ei, culoarea panglicii părea să nu mai ocupe acum un loc atât de important pe lista ei de priorităţi. Pe de altă parte, designul şi culoarea ambalajului deveniseră o marcă Kate MacKenna, iar ea era o perfecţionistă atunci când venea vorba de coerenţă şi calitate.

— Trimite-le înapoi, îi spuse ea lui Haley. Şi mulţumesc că m-ai anunţat.

— Aşa voi face, răspunse Haley.

Kate închise telefonul. Poate că o uşoară modificare a culorii nu era chiar atât de importantă, se gândi ea, dar atâta timp cât compania era încă ei, avea să se asigure că va respecta standardele înalte pe care le impusese.

Isabel îşi băgă capul pe uşă.

— Te cheamă Dylan, spuse ea.

— Vin acum, răspunse Kate.

— Încearcă să fii drăguţă cu el, Kate. E fratele lui Jordan, îi aminti ea. Ai putea să-i arăţi un pic de afecţiune.

Un pic de afecţiune? Dacă ar fi ştiut Isabel, se gândi Kate. Afecţiunea aia ajunsese la un nivel cu totul nou în Boston.

Kate se alătură bărbaţilor şi se scuză că îi făcuse să aştepte, dar niciunul nu părea să o fi auzit. Erau prea ocupaţi să-şi împărtăşească poveşti de război din departamentele lor.

Hallinger îşi răspândise notiţele pe măsuţa de cafea.

— Nate îmi spunea că agenţi de la FBI şi ATF sunt implicaţi în anchetă acum, ceea ce nu este o surpriză prea mare, spuse Dylan.

— Şi asta înseamnă că e un adevărat circ la secţie, spuse Nate. Fiecare agenţie vrea să conducă ancheta. Se calcă reciproc pe coadă şi mai mult îşi stau în cale.

— Şi nimeni nu vrea să facă schimb de informaţii până când nu şi-a terminat rapoartele, interveni Dylan.

Kate ştia că Dylan simplifica situaţia, dar totuşi faptul că atât de mulţi oameni voiau să preia conducerea nu făcea altceva decât să complice situaţia şi să le facă munca mult mai dificilă detectivilor. Presupunând că el încă se mai ocupa de anchetă.

— Şi care este poziţia ta în toată situaţia asta, domnule detectiv? întrebă ea.

— Cred că ai putea spune că sunt în partea de jos a lanţului trofic, răspunse el, zâmbind. Şi, te rog, spune-mi Nate.

Ea dădu din cap.

— Ce vei face? întrebă ea.

— Îmi voi face meseria.

— Asta este ancheta lui, indiferent de cât de multe agenţii sunt implicate, adăugă Dylan.

Cei doi bărbaţi deveniseră repede aliaţi, şi Kate bănuia motivul. Meseria lor îi punea în

tranşee şi în linia de foc şi niciunul din ei nu aprecia străinii care veneau în cartierele lor ca să preia conducerea. Părea a fi o chestie teritorială.

— Agenţii FBI îmi vor da cea mai multă bătaie de cap, remarcă Nate. Sunt nişte aroganţi care cred că le ştiu pe toate.

Kate se uită la Dylan ca să vadă cum reacţiona la comentariile lui Nate. El zâmbea.

— I-ai spus lui Nate că ai doi fraţi care sunt agenţi FBI?

Nate tresări.

— Serios? Uite, îmi pare rău pentru…

Dylan ridică mâna.

— E în regulă. Câteodată, Nick şi Alec pot fi nişte aroganţi care cred că le ştiu pe toate.

— Ce-ai aflat până acum? Există vreo pistă? Vreun suspect? întrebă ea.

— S-a stabilit deja că materialul exploziv era plasat într-un coş de flori. În mod normal, anchetatorii pot stabili cu exactitate originea exploziei, explică el. Coşul era jos, în faţa unei mese, în partea din spate a cortului, în faţa mesei tale, adăugă el, ca şi cum ar fi fost de la sine înţeles.

Kate nu reacţionă în niciun fel la vestea asta. Dădu pur şi simplu din cap.

— Îmi amintesc de florile alea. Erau frumoase. Nu am văzut cine le-a livrat, adăugă ea, ştiind că asta avea să fie următoarea întrebare a lui Nate.

Am intrat în galerie doar pentru câteva minute, iar când m-am întors în cort, erau deja acolo.

— Tocmai m-am întors de la aeroport, spuse Nate. M-am oferit să fac pe taximetristul pentru un expert pe nume Sutherland. Conduce echipa naţională de intervenţie din est, explică el. Ceea ce este de fapt o parte a ATF-ului. S-a dovedit a fi un tip foarte cumsecade. Mi-a dat câteva informaţii utile. Nu este oficial, căci el tot va merge la locul exploziei cu câini dresaţi şi orice altceva este necesar, dar mi-a spus că ştie despre cine este vorba. A spus că îl urmăreşte pe tipul ăsta de mult timp.

— Ştie cine este persoana care a amplasat bomba? Kate se simţi uşurată pentru o clipă.

— Doar semnătura lui, o corectă el. Îi ştie semnătura.

Kate nu înţelegea despre ce vorbeşte. Se uită la Dylan, şi el îi explică repede.

— Fiecare persoană care amplasează bombe are o semnătură. Sunt sclavi ai obişnuinţei, spuse el. Poate fi vorba de materialele pe care le foloseşte, mereu aceleaşi, sau se poate, ca în cazul de faţă, să fie locul în care le ascunde. Tipului ăstuia îi place să ascundă materialul explozibil într-un coş, uneori chiar în mai multe.

— Coşuri cu flori, interveni Nate. I se spune Florarul.

— Minunat, şopti ea.

— Îi place să arunce în aer lucrurile în stil mare. Mai mult clădiri, dar a aruncat în aer şi maşini, şi case. Chestia e că nimeni nu a fost vreodată înăuntru. Se pare că-şi dă multă osteneală ca să nu rănească pe nimeni.

— Până acum, spuse Dylan.

Nate se uită la Dylan, care dădu din cap, şi apoi îi spuse lui Kate:

— Ai un departament de pompieri bun în acest oraş mic. Sunt pricepuţi, unul dintre ei a observat asemănările şi a sunat la secţie să afle cine se ocupă de investigaţia din Charleston. Atunci am aflat că ai fost la depozit.

— Nu e nicio cale uşoară să-şi spun asta, zise Nate. Cineva a umblat la alimentarea cu gaz, dar asta nu a fost suficient ca să provoace prejudiciul făcut, Kate. Am verificat şi am descoperit că era…

Ea îşi dădu seama în acel moment ceea ce îi spunea.

— O altă bombă, termină ea.

— Da, şi tu eşti singurul punct comun între cele două, răspunse Hallinger. Îi putea vedea uimirea din ochi. Deci, acum ne întrebăm… cine vrea să te omoare.

capitolul 18

O lăsară câteva minute, ca să asimileze informaţiile. Nate fu uşurat când văzu că nu se pierduse cu firea. Nu crezuse că era genul de femeie isterică şi avusese dreptate. La suprafaţă era calmă şi părea stăpână pe sine.

Kate ţipa însă în sinea ei. Se gândea la cât de bulversată îi era viaţa, din toate punctele de vedere, şi spuse:

— Nu am nevoie de asta acum.

Dylan zâmbi.

— Dar când este un moment bun ca să sari în aer?

Ea îşi dădu seama cât de absurd fusese comentariul ei.

— N-am vrut să spun asta. O, nu contează.

— Suntem de-abia la începutul anchetei, spuse Nate. Iar pistele ne-ar putea conduce într-o sută de direcţii diferite, dar, pentru siguranţa ta, trebuie să presupunem că ţinta eşti tu şi să luăm măsurile de precauţie necesare.

— Ce propui?

Nate se uită la Dylan.

— Cât timp rămâi pe aici?

— Atâta timp cât este nevoie.

— Bine, atunci.

— Voi avea nevoie de o armă.

— Ştiu. Voi aranja cu Bob Drummond, şeful poliţiei de aici, din Silver Springs. Desigur, o să te verifice şi va dori să discute cu tine. Te avertizez, e dur, şi pentru că se pregăteşte să

iasă la pensie, nu-i pasă pe cine jigneşte. Ne va face zile fripte, dar…

— Staţi o clipă, spuse Kate. Se simţea de parcă lumea începuse să se mişte cu viteza luminii. Asta e o nebunie.

Nate se întoarse spre ea.

— Te poţi gândi la cineva care ar vrea să se răzbune pe tine? Cine ar avea de profitat dacă tu ai dispărea, de exemplu vreun partener de la compania ta?

— Nu am niciun partener. Am o asigurare de viaţă, dar beneficiarele sunt surorile mele. Valoarea este destul de mică. Singura persoană la care mă pot gândi, care ar dori să scape de mine, este Reece Crowell.

Nate dădu din cap.

— Dylan mi-a povestit despre el.

— Trebuie să fie o greşeală, spuse ea. Am fost plecată pentru aproape un an şi de-abia m-am întors acasă. Nu sunt aici de suficient de mult timp ca să-mi fi făcut duşmani.

Pe Kate începu să o doară spatele. Stătuse pe marginea fotoliului, prea nervoasă ca să se relaxeze. Dylan însă nu părea să aibă probleme. El părea foarte confortabil cu braţul întins peste canapea şi glezna pusă peste genunchi.

— Cine este proprietarul depozitului? întrebă Dylan.

— Mi s-a spus că o corporaţie, răspunse Nate. Încă nu ştiu niciun nume. O întrebă pe Kate: Cum ai aflat de el?

— M-a sunat un agent imobiliar. Mi-a arătat mai multe spaţii, dar depozitul ăla era perfect pentru ce aveam eu nevoie.

— Cum de-a ştiut agentul imobiliar că erai în căutarea unui spaţiu mai mare? întrebă Dylan.

— Carl Bertolli i-a sugerat să mă sune.

— Asta-i interesant, spuse Dylan.

— El ţi-a cerut să ajungi la recepţie mai devreme, nu-i aşa? întrebă Nate.

— Da, spuse ea. Nu, stai o clipă. De fapt, mătuşa mea Nora a preluat un mesaj telefonic şi am presupus că era de la Carl, dar acum că mă gândesc mai bine, nu cred că e posibil. După ce-am ajuns acolo, Carl m-a sunat pe telefonul mobil în timp ce mă îndreptam spre cort şi m-a întrebat dacă m-aş putea grăbi să-l ajut cu aranjamentele. Părea surprins că ajunsesem deja.

— Putea să te verifice, ca să se asigure că erai deja acolo, îi spuse Nate lui Dylan.

— L-ai interogat?

— Sigur că da, spuse el. Şi lasă-mă să-ţi spun că nu a fost o treabă uşoară. Este un tip destul de emotiv.

— Da?

— Nu ştia nimic, nu văzuse nimic şi spunea că tocmai se ducea să-şi ia oaspetele de onoare.

Am verificat asta cu şoferul limuzinei, iar acesta a confirmat. Voi vorbi din nou cu Carl după ce agenţii FBI şi ATF termină cu el.

— Mai întâi vor trebui să-l găsească, spuse Kate.

— Să-l găsească? repetă Nate.

— Isabel mi-a spus că a sunat mai devreme şi i-a transmis că pleacă. Mai face chestii din astea, adăugă ea repede, ca ei să nu tragă concluzii pripite. Când viaţa devine prea stresantă, se izolează. Când se întoarce, e odihnit.

— Eu nu am de gând să aştept până când se odihneşte el, indiferent de ce naiba înseamnă asta. O să-l găsesc, spuse Nate.

— Cât de des devine viaţa prea stresantă pentru Carl? vru Dylan să ştie.

— De vreo trei sau patru ori pe an, spuse ea. Ar trebui să vorbeşti cu logodnica lui, îi sugeră ea atunci. Carl nu pleacă nicăieri fără să-i spună. Ea are o afacere de condus, aşa că nu poate să plece la fel de des ca el.

Îi dădu lui Nate numele şi numărul ei de telefon şi adăugă:

— Este o femeie minunată, dar un pic… cam sensibilă, cred că ai putea spune, deci te rog să încerci să nu o sperii.

— E ultrasensibilă şi este logodită cu Bertolli? Nate clătină din cap. Ăştia chiar că fac o pereche pe cinste.

— Cred că-ţi pierzi timpul urmărindu-l pe Carl, spuse ea. Nu are cum să fi văzut ceva şi, dacă l-ai cunoaşte la fel de bine ca mine, ţi-ai da seama ce om bun, sensibil şi cumsecade este. A făcut atât de multe pentru comunitatea în care locuieşte.

— Spune-mi despre omul care te-a sunat să vii la depozit. I-ai mai auzit vocea până atunci?

— Nu.

— L-ai recunoaşte dacă l-ai auzi din nou?

— Era atât de mult zgomot în fundal, încât de-abia îl auzeam. Nu cred că aş putea…

Isabel îi întrerupse strigând-o pe Kate de pe scări.

— Aha, răspunse Kate. Detective, ai dori ceva de băut? O băutură răcoritoare, un ceai cu gheaţă, apă…

— Un ceai cu gheaţă ar fi bun.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup. Isabel stătea în hol, zâmbindu-le bărbaţilor. Kate observă că se dăduse cu luciu de buze şi îşi pieptănase părul cu grijă.

Kate se scuză şi se duse la sora ei.

— Doreşti ceva? o întrebă Kate când Isabel continuă să rămână pe loc, holbându-se. Fusese oare şi Kate atât de uşor de citit în preajma unui bărbat bine, pe vremea când avea şaptesprezece ani?

Isabel făcu un pas spre sufragerie.

— Detectiv Hallinger? Totul e în regulă, nu-i aşa? Am aflat de la Dylan că ai venit să te ocupi de nişte detalii mai vechi. Nu-i nimic mai mult, nu?

— Ţi-am spus că totul e în regulă, spuse Kate.

— Kate îl ajută pe detectiv cu ancheta lui, spuse Dylan. N-ai de ce să-ţi faci griji, Isabel.

— Aşa este, confirmă Nate.

— Acum nu-ţi mai face griji, îi ordonă Kate.

— Şi dacă-mi fac griji, cine m-ar putea învinovăţi pentru asta? Eşti atât de predispusă la accidente.

Kate nu-i dădu timp să se ambaleze.

— Detectivul Hallinger ar dori un pahar de ceai cu gheaţă.

— Vrea? I-l voi aduce eu.

Kate o urmă în bucătărie.

Dylan le vorbea, când li se alătură din nou. Dădu să se aşeze pe canapeaua pe care stătea el şi, hotărându-se că era mai bine să păstreze distanţa, se răzgândi şi se îndreptă tot spre scaun.

— Înţelegeţi de ce aş prefera ca Isabel şi Kiera să nu ştie nimic despre asta, nu-i aşa? îi întrebă ea. Amândouă pleacă din Silver Springs mâine-dimineaţă.

— Dylan m-a pus la curent, şi sunt de acord, spuse Nate. Nu le vom spune nimic deocamdată.

Isabel aduse ceaiul cu gheaţă, i-l dădu lui Nate, apoi îi spuse că îi făcuse plăcere să-l

cunoască şi îi ură noapte bună. Kate rămase şocată când o văzu că îl sărută pe Dylan pe obraz.

— Sper că vei rămâne în Silver Springs o vreme, spuse ea.

Nate strigă în timp ce ea părăsea camera:

— Mulţumesc pentru ceai, Isabel. A fost foarte frumos din partea ta.

Ea se întoarse şi radie de bucurie.

— Nu trebuie să stai la etaj toată seara, spuse el.

Credea că Isabel rămânea sus doar ca să le dea mai multă intimitate.

— O, trebuie să dau câteva telefoane.

— Permiteţi-mi să traduc asta pentru voi, râse Kate. Va vorbi la telefon câteva ore bune.

Nate aşteptă până când Isabel se îndepărtă suficient cât să nu mai poată auzi ce vorbeau şi spuse:

— E o scumpete. Îmi aminteşte de prima mea dragoste adevărată, Mary Beth Durst-Weiller. Clătină din cap şi zâmbi. Mi-a frânt inima. Deveni serios din nou şi reveni la treburile lor. Bine, Kate. Ai spus că nu te-ai întors acasă de mult timp. Răsfoia paginile carneţelului ca să găsească o pagină goală.

— Corect.

— Prin urmare, nu ar trebui să fie prea dificil să-ţi aminteşti şi să-mi spui pe unde ai fost, cu cine ai vorbit...

Kate sperase că avea să fie uşor şi mai rapid să-şi povestească activităţile din momentul în care se întorsese în Silver Springs. Nu putea să-i ia mai mult de zece, poate cincisprezece minute.

Estimarea ei fu greşită cam cu o oră. Nate o făcu să se oprească şi s-o ia de la capăt. Ştia că o făcea în speranţa că-şi va aminti vreun amănunt care ar conduce la nişte răspunsuri.

De unde atâta noroc?! Singura pistă rămânea aceeaşi. Reece Crowell.

Nate vru apoi să vorbească despre compania ei. Kate trebui să-i spună despre încurcătura financiară în care se afla, deşi ura să facă lucrul acesta. El fu extrem de interesat de termenii împrumutului.

— Nu pari prea supărată, remarcă Dylan.

— Am fost foarte supărată la început. N-aveam nicio idee că mama…

— Da?

Nu se putea hotărî să-i spună lui Dylan ceva ce i-ar da o impresie negativă asupra mamei ei.

— … se chinuia aşa. A fost o foarte mare lipsă de consideraţie din partea mea să nu observ cât de greu i-a fost. De asemenea, mai cred şi că atunci când a făcut împrumutul şi şi-a pus toate bunurile ca garanţie, nu şi-a dat seama că afacerea mea era unul dintre acele bunuri.

— Ce-ai de gând să faci în privinţa asta? o întrebă Dylan.

Acum că avusese ceva timp să se gândească la asta, venise cu mai multe variante de acţiune. Nu le aduse în discuţie, ci spuse pur şi simplu:

— Voi face unele schimbări şi voi rezolva cumva. Am la dispoziţie aproximativ trei săptămâni. Este timp suficient.

Nate îi mai puse câteva întrebări şi apoi îi mulţumi pentru ajutor.

Dylan îl conduse afară şi mai rămase pe alee vorbind cu el încă vreo zece minute. Apoi se duse la maşina închiriată şi îşi luă geanta din portbagaj. Kate îi ţinu uşa deschisă când el aduse bagajul înăuntru.

— Eu unde dorm? o întrebă el. Închise uşa în urma lui şi se îndreptă spre scări.

— Singur, răspunse ea.

— Bine, ajunge!

Lăsă jos geanta cu îmbrăcăminte, o luă de mână şi o trase în sufragerie. Îi dădu drumul, dar rămase destul de aproape cât s-o poată înghesui într-un colţ dacă voia.

— Ce se întâmplă cu tine? Şi nu încerca să te prefaci că nu ştii despre ce vorbesc.

Omul putea fi înfricoşător când voia să fie. Avea acea privire în ochi…

— Este… dificil… după ce s-a întâmplat în Boston, se bâlbâi ea.

— De ce?

— De ce? Pentru că mă înnebuneşti.

— Kate, încearcă să vorbeşti raţional. Cum adică te înnebunesc?

— Eşti aici, şopti ea. Şi n-ar trebui să fii. În Boston… în noaptea în care ai venit să-mi ţii companie şi m-am dat la tine sau mai degrabă m-am năpustit asupra ta…

Dylan ridică o sprânceană.

— Te-ai năpustit asupra mea?

— Vorbeşte mai încet, te rog, şopti ea. M-am năpustit, te-am sedus, spune-i cum vrei, conchise ea. Încercă să îl ocolească, să stea mai la depărtare, dar el o prinse cu mâinile. Mesajul lui era clar. Nu avea cum să scape până nu avea să se explice.

— Tu m-ai sedus?

— Da, te-am sedus, spuse ea. M-am dat în mod intenţionat la tine. Nu ar fi trebuit, dar am făcut-o.

Îşi dădu părul de pe faţă şi se uită în ochii lui. Era atât de aproape încât putea simţi căldura pe care o emana trupul lui. Simţi nevoia bruscă, nebună, de a-l săruta din nou. „Vino-ţi în fire”, îşi zise în gând.

— Încearcă să înţelegi, continuă ea. Tocmai primisem nişte veşti îngrozitoare şi simţeam că se prăbuşeşte lumea peste mine. Apoi a urmat operaţia lui Jordan… şi mi-a fost atât de frică pentru ea… şi apoi…

— Da?

— Am luat-o razna puţin. Tu erai acolo, iar eu… înţelegi?

— M-ai sedus? El se chinuia să nu zâmbească.

— Da, te-am sedus. Kate nu putea înţelege de ce lui îi era atât de greu să înţeleagă ce voia ea să spună. Uitase deja noaptea aceea?

— Eu am făcut primul pas. Am sărit pe tine.

— Vrei să spui că aveai o mulţime de probleme şi ai luat-o razna?

Nu spusese şi ea acelaşi lucru?

— Da.

El nu mai zâmbea acum.

— Cred că am fost al naibii de norocos că am apărut eu la uşa ta cu cutia aia de pizza. Spune-mi ceva. Dacă ar fi bătut Nick la uşa ta, ai fi sărit pe el?

Ea clătină din cap.

— Nu, bineînţeles că nu! El e căsătorit. Tu nu eşti.

Expresia de pe chipul lui îi trăda sentimentele şi era clar că nu-i plăcea ceea ce auzea. „Păcat”, îşi zise ea. Cel puţin era sinceră.

— Ceea ce s-a întâmplat a fost o greşeală, continuă ea, ignorându-i încruntarea. Nu ar fi trebuit să…

— Sari pe mine?

Ea dădu din cap.

— Corect.

— Mie mi s-a părut destul de grozav. Ţie nu?

— Ai nevoie de o declaraţie scrisă? întrebă ea, încercând să destindă atmosfera.

— Da, cred că da, răspunse el.

— A fost minunat, dar…

— Acum îţi pare rău?

— Dylan, încearcă să înţelegi. N-ar fi trebuit să mă dau la tine aşa cum am făcuto. Sora ta e prietena mea cea mai bună. O să călătoresc destul de des între Boston şi Silver Springs şi nu vreau să fie ciudat când te văd din nou.

— Deci, ce ai de gând?

Îl împinse cu o mână în piept, în speranţa că-l va face să se dea înapoi, însă el nu se clinti.

— Răspunde-mi, îi ceru Dylan.

— Am sperat că mă voi întoarce acasă şi…

— Te vei preface că nu s-a întâmplat nimic?

— Da.

Zâmbi şi păru uşurată că, în cele din urmă, înţelesese şi el.

— Nu faci chestia asta prea des, nu? o întrebă.

— Să mă dau la bărbaţi şi apoi să mă culc cu ei? Nu, nu fac chestia asta. Şi nici nu mă pricep prea bine la asta, nu-i aşa? Tu, pe de altă parte, probabil că nici nu-ţi mai aduci aminte cu câte femei te-ai culcat. De aceea am crezut că vei fi… de acord. Ştii… fără promisiuni, fără regrete.

— Şi tu nu ai nicio problemă cu asta?

— Te-am supărat.

— Nu, nu m-am supărat.

— Te încrunţi.

— Încerc să înţeleg situaţia. E doar un pic surprinzător, asta-i tot.

— Ce anume?

— Atitudinea ta.

— De ce?

— Ai crezut că noaptea petrecută împreună şi sexul pasional nu vor însemna nimic pentru mine? Ea deschise gura să protesteze, dar el clătină din cap. După cum spuneam, m-ai ales pe mine, te-ai folosit de mine şi acum vrei să trec peste asta fără…

— Sentimente de vinovăţie sau griji.

El se dădu înapoi, zâmbi şi apoi râse.

— De ce eşti atât de fericit? întrebă ea.

— Murătură, tu eşti un vis devenit realitate.

capitolul 19

Scrisoarea le fu livrată printr-un curier special, în aceeaşi seară, la ora zece. Toată lumea auzi soneria, chiar dacă fiecare se afla în părţi diferite ale casei.

Isabel era la etaj şi împacheta. Kiera era în bucătărie şi împăturea rufele, iar Kate înşirase documentele de la firma de contabilitate pe măsuţa de cafea, pentru a căuta copia contractului de împrumut. Dylan se hotărâse să

verifice cât de sigură era casa şi trecea dintr-o cameră în alta, inspectând uşile şi ferestrele.

— Deschid eu, strigă Isabel de la etaj.

— Nu, nu deschizi tu, răspunse Dylan de undeva din partea din spate a casei, pe un ton ce nu admitea să fie contrazis.

Ieşi afară şi trase uşa după el. Isabel se uită după el, pe geamul lateral.

— Cine-i la uşă? întrebă Kate.

— Cineva cu un plic. Dylan tocmai l-a făcut să-i arate permisul de conducere. Asta e destul de ciudat, nu-i aşa?

— E târziu, spuse Kate drept scuză.

— Cred că e speriat de Dylan. Dacă ai putea să-i vezi faţa… Când Dylan deschise uşa, Isabel se dădu repede înapoi ca să nu ştie că-l urmărise.

— Una dintre voi trebuie să semneze pentru asta.

— Cine ar trimite ceva atât de târziu în noapte? întrebă Isabel în timp ce Kate semnă formularul.

Plicul era marcat ca urgent. „Nu poate fi ceva bun”, se gândi Kate. Se uită la adresa expeditorului şi îi veni să se vaite. Plicul era de la o firmă de avocatură, iar asta cu siguranţă nu putea fi ceva bun.

— De la cine este? întrebă Isabel.

— Smith&Wesson.

— Compania de arme?

— Firma de avocatură.

Îngrijorată că scrisoarea putea aduce şi mai multe veşti proaste pentru situaţia lor financiară, Isabel smulse plicul din mâna lui Kate, ca să nud poată vedea Dylan.

— Ce-ar fi s-o lăsăm pe Kiera să-l deschidă? spuse ea şi se îndreptă în grabă spre bucătărie.

Kate nu o urmă. Dacă era o altă surpriză neplăcută, de data asta nu mai voia să fie ea cea care le dă vestea celorlalţi. Se întoarse la treaba pe care o avea în sufragerie. Tot nu găsise contractul de împrumut şi niciun dosar cu activitatea contului bancar, din momentul în care fusese preluat de Tucker Simmons, contabilul. Tocmai era pe cale să ia din nou la mână toată grămada de documente, când Kiera o întrerupse.

— Kate, trebuie să citeşti asta! Ţinea în mână scrisoarea şi avea faţa îmbujorată.

Isabel o urmă îndeaproape.

— Nu este vorba despre împrumut, nu?

— Nu, nu! Este de la un avocat din Savannah, care îl reprezintă pe Compton Thomas MacKenna.

Isabel încerca să citească scrisoarea, dar Kiera continua să o fluture în aer.

— Cine-i Compton Thomas MacKenna? întrebă Isabel.

— Nu sunt sigură. Poate că a fost bunicul nostru din partea tatei sau poate un unchi. Ar putea fi chiar un văr.

Kiera păşi peste o cutie de documente şi se aşează alături de Kate. Isabel se aşează de cealaltă parte.

— Fie mi-o citeşti, fie mă laşi pe mine s-o citesc, spuse Isabel. Misterul mă omoară.

Kiera îi înmânã scrisoarea. Ea o citi cu voce tare, apoi spuse:

— Nu-i aşa că e palpitant? Mă întreb ce vrea acest Compton Thomas MacKenna.

— Se pare că vrea să mergem în Savannah. Scrie aici că ne solicită prezenţa, răspunse Kiera.

— Eu n-am de gând să mă duc, spuse Kate.

— Cum adică să nu te duci? N-ar trebui cel puţin să ne gândim la asta? întrebă Isabel.

Începură să se contrazică, şi Dylan intră chiar în mijlocul certei.

— Kate, uşa din spate…

— Vreau să spun că nu merg, spuse Kate. Voi două puteţi face ce doriţi, dar eu nu vreau să am nimic de-a face cu oamenii ăia. Familia l-a renegat şi dezmoştenit pe tata atunci când s-a căsătorit cu mama şi nu mă interesează să-i cunosc.

Isabel devenea din ce în ce mai frustrată.

— Dar una dintre noi trebuie să meargă şi acea persoană ar trebui să fii tu, Kate. Poate că omul ăsta vrea să-şi ceară iertare de la noi. A spus că problema este de cea mai mare importanţă. Şi aşa trebuie să fie, pentru că ne vrea acolo mâine după-amiază.

— Şi noi ar trebui să lăsăm totul baltă şi să plecăm spre Savannah, fără să fi fost anunţate din timp? Nu cred. Eu nu mă duc.

— Să te duci unde? întrebă Dylan, dar nu primi niciun răspuns.

Surorile vorbeau toate trei în acelaşi timp. Gălăgia şi haosul îi aminteau de casa în care crescuse şi probabil tocmai de asta se şi simţea atât de confortabil. Se sprijini de tocul uşii, îşi încrucişă braţele şi aşteptă pur şi simplu să termine. Apoi avea să le certe pentru că nu încuiaseră uşile. Nu numai că uşa din spate era descuiată, dar la fel erau şi uşa laterală şi cea exterioară, care ducea în garaj. „La naiba”, îşi zise el, „ar trebui să pună un semn pe gazon – victime înăuntru”.

O, da, le va certa pe toate, indiferent de cât de mult trebuia să stea acolo şi să aştepte.

Kiera căscă cu zgomot.

— Eu nu pot să merg, spuse ea. Eu şi Isabel nu avem timp. Ar fi trebuit să plecăm încă de ieri.

— Noi am rămas din cauza ta. Dar tu a trebuit să te duci şi să sari iar în aer, spuse Isabel.

— Glumeşti? Nu am…

Isabel se uită la Kiera.

— N-ai putea să mă laşi la căminul studenţesc şi apoi să faci cale întoarsă până la…

Se opri când Kiera clătină din cap.

— Nu am timp. Trebuie să mă întorc. Chiar şi aşa, după ce vom ajunge la Winthrop nu voi

avea timp decât să te ajut să-ţi găseşti camera şi să scoatem bagajele din maşină. Odată ce mă întorc în apartamentul meu, voi lucra zi-lumină.

— Vezi, Kate? Tu eşti singura dintre noi care poate merge.

— Nu merg, repetă ea pentru a nu ştiu câta oară.

— Eşti atât de încăpăţânată, mormăi Isabel. O înghionti pe Kiera în picior, când trecu pe lângă ea, şi spuse: Convinge-o tu să meargă!

Kiera râse.

— Şi cum ai vrea să fac asta?

Isabel îl observă pe Dylan în prag şi se întoarse spre el.

— Dar tu? Pun pariu c-ai putea s-o convingi să se ducă.

— Nu, n-ar putea, spuse Kate pe un ton categoric.

— Să meargă unde? întrebă Dylan încă o dată.

Isabel îşi dădu seama că el nu ştia despre ce vorbeau, aşa că se grăbi să-i spună ce scria în scrisoare şi să-l pună la curent cu istoricul familiei lor.

— Nu ne-am întâlnit niciodată cu vreunul dintre membrii familiei din partea tatei, spuse ea. Şi asta este o ocazie minunată de a-i cunoaşte, motiv pentru care Kate trebuie să meargă. Nici măcar nu ştim câţi unchi, câte mătuşi şi câţi verişori avem.

— De ce aş vrea să am ceva de-a face cu vreunul dintre ei? Nici măcar o rudă n-a venit la înmormântarea tatălui sau a mamei, se apără Kate.

— Îmi pare rău, Isabel, dar sunt de partea lui Kate. Dacă ea nu vrea să meargă, atunci n-ar trebui să meargă, spuse Kiera. Doar dacă…

Isabel o întrerupse:

— Acest om… Acest Compton MacKenna… poate că vrea să ne dea ceva ce a aparţinut tatălui nostru. Dacă nu te duci, nu vom afla niciodată ce vrea de la noi.

Kate o ignoră pe Isabel.

— Doar dacă ce? o întrebă ea pe Kiera.

— Nici unul dintre ei nu a vrut să aibă de-a face cu noi… până acum. N-ai vrea să afli motivul? În plus… ar fi o foarte bună ocazie să aflăm unele antecedente medicale din familie. Anumite boli sunt ereditare, sublinie ea. Nu te uita aşa la mine! Ar putea fi boli de inimă şi tot felul de probleme genetice de care nu ştim.

— Ce-ar fi să iau cu mine unul dintre formularele alea pe care trebuie să le completezi când te duci pentru prima dată într-un cabinet medical? Sau poate că ai putea alcătui o listă de întrebări pe care să le pun. I-aş putea verifica şi la dinţi, iar apoi ţi-aş da raportul dacă vrei.

— Vorbesc serios, Kate. Din punct de vedere medical, nu ştim nimic despre familia din partea

tatei. Ar fi bine să ştim ceva, dar dacă tu nu vrei să mergi, atunci nu te duce!

— Bine, atunci.

Isabel era atât de exasperată din cauza surorilor sale, încât ridică mâinile în sus şi dădu să iasă din cameră. Dylan o opri.

— Du-te şi stai jos, îi spuse. Vreau să vorbesc cu tine. Mai ales cu tine, sublinie el.

— Da, să trăiţi!

— Te rog să te gândeşti la asta, Kate. Am putea umple atât de multe goluri din trecut şi am afla răspunsul la atât de multe întrebări legate de familia noastră, încercă să o convingă Kiera.

Resemnată, Kate lăsă să-i scape un oftat.

— Of, bine, mă duc.

— Bine. Atunci rămâne stabilit, spuse Kiera. Mă duc la culcare.

— Nu încă, interveni Dylan.

Nimeni nu pleca nicăieri până când el n-avea să le spună vreo două cuvinte despre indiferenţa totală cu care se părea că priveau propria lor siguranţă. După ce se uitase prin casă, fusese tentat să o prezinte în manualul cu reguli de siguranţă ale unei case, la secţiunea „Ce nu trebuie să faceţi”.

— Doreşti ceva? întrebă Kate.

— La drept vorbind, da. Vreau să vă cert pe toate trei. Şi apoi începu să le certe.

capitolul 20

Dylan îl sună pe Nate ca să-l pună la curent cu planurile lui Kate de a pleca la Savannah.

— Îmi place că pleacă din Silver Springs, îi spuse el, chiar dacă este doar pentru o zi sau două, mai ales că a fost o decizie de ultim moment şi foarte puţini oameni ştiu asta, dar…

— Scrisoarea a venit aşa, din senin.

— Da, confirmă Dylan. Kate şi surorile ei n-au auzit niciodată de ruda asta, aşa că trebuie să mă întreb… de ce acum?

— O să-l verific pe acest Compton MacKenna şi te anunţ ce aflu. Te rog să mă ţii la curent cu ceea ce faci. Îl voi suna pe şeriful Drummond, să-i spun că vei trece pe la biroul lui mâine-dimineaţă, la prima oră. Este jurisdicţia lui; cât despre ramificaţiile juridice, află că vei fi împrumutat de la Departamentul de Poliţie din Boston şi te vei afla şi sub comanda lui.

— Va fi o schimbare interesantă. Cum rămâne cu cei de la FBI?

— Îl voi anunţa pe agentul responsabil cu ancheta unde te duci.

— Nu ştii cine este şeful?

— Am redus numărul la trei candidaţi, dar se pare că acest tip Kline, de la biroul din Georgia, va prelua conducerea.

Era evident că Nate avea ceva cu agenţii FBI. Dylan nu putea să-l condamne. Nici unui detectiv nu-i plăcea să fie exclus din propria anchetă.

Kate stătea pe scările din hol şi aştepta ca Dylan să termine de vorbit la telefon. Era atât de obosită, că de abia îşi putea ţine ochii deschişi.

El verifică din nou încuietorile uşilor şi îşi luă geanta.

— Ce faci? o întrebă.

Kate termină de căscat înainte de a-i răspunde:

— Aştept să-ţi arăt unde este camera de oaspeţi.

— Pari epuizată. Nu ai dormit prea mult azi-noapte?

— Am fost în spital azi-noapte.

— Ah, Kate, uitasem. Ar trebui să fii în pat.

Îl conduse în sus pe scări, până la camera de oaspeţi. Era prima uşă pe dreapta, chiar vizavi de camera ei. Deschise uşa şi se dădu înapoi ca el să poată intra.

— Vei avea propria ta baie. Este…

— O s-o găsesc. Noapte bună.

Şi-i închise uşa în nas.

Ea rămase acolo timp de câteva secunde, holbându-se la uşă şi încercând să-şi dea seama ce se întâmplase. Nu fusese nepoliticos sau furios. De fapt, chiar îi zâmbise.

Brusc, îşi dădu seama că se comporta caraghios. Se aştepta la un sărut de noapte

bună, dar se pare că el numai la asta nu se gândea.

Se duse în camera ei şi închise uşa. Bine, atunci. Era clar că şi el ajunsese să înţeleagă explicaţia ei – „aia a fost atunci, asta este acum”. Şi asta era exact ceea ce îşi dorise, nu? Deci, de ce se simţea atât de nemulţumită? Şi, dacă stăteai să te gândeşti, cum de nu o contrazisese deloc atunci când ea îi spusese că ar fi fost bine dacă ar uita ceea ce se întâmplase între ei? Nu rostise nici măcar un singur cuvânt de protest.

Nu se putea abţine să nu se gândească la comportamentul lui în timp ce se spăla pe dinţi şi se pregătea de culcare. Femeile erau ca nişte peşti în mare, şi Dylan era un rechin care umbla mereu să prindă ceva nou.

Kate încercă să simtă dezgust faţă de relaţiile lui sexuale, dar nu prea reuşi. Aşa că încercă să se înfurie pe el. Dylan era un ticălos arogant. Cum îndrăzneşte să-i apară la uşă fără să o anunţe dinainte? Cine se crede? Să vină şi să preia controlul aşa!

Adevărul era că se simţea mai în siguranţă cu el în casă – şi felul în care îi vorbise lui Isabel despre măsurile de siguranţă avusese un impact real asupra ei. După ce le făcuse cu ou şi cu oţet pe toate din cauza faptului că nu le păsa de pericolul în care se puneau, îşi concentrase atenţia asupra surorii mai mici. Când terminase

cu ea, era puţin spus că Isabel ştia tot ce era de ştiut despre încuietori şi încă ceva pe deasupra. Nu avea să meargă nicăieri prin campus fără să se uite peste umăr sau să fie conştientă de ceea ce se întâmpla în preajma ei. Dylan fusese foarte sincer cu ea, şi totuşi nu o speriase. Kate o văzu pe Isabel urmărind fascinată instrucţiunile calme ale lui Dylan.

De fapt, el fusese foarte drăguţ. Nu era obligat să fie drăguţ. Cum avea să păstreze această relaţie platonică şi să-l uite atunci când se va întoarce la Boston, dacă el continua să aibă grijă de ea şi de surorile ei?

Of, de ce se culcase cu el? Fusese o mare greşeală şi apoi îi mai ţinuse, în plus, şi discursul acela cu „Nu înseamnă nimic pentru mine şi sunt sigură că nici pentru tine, aşa că uită ce-a fost”.

Se urcă în pat şi trase aşternutul peste ea. Şi care fusese răspunsul lui? Că ea era un vis devenit realitate. Exact asta îi spusese.

— Grozav, şopti ea. Sunt un vis afurisit, devenit realitate.

capitolul 21

Kiera plănuise să fie deja pe autostradă la ora şapte, dar planul nu-i prea reuşi. Isabel fu gata la timp; ea însă nu. Era aproape opt când fură, în

sfârşit, gata de plecare. Kate aştepta lângă maşină pentru un ultim rămas-bun şi încercă să le asigure că totul avea să fie bine.

— Nu-mi place că te las cu atâtea datorii, spuse Kiera.

— Am vorbit deja despre asta. Avem un plan, nu? Deci, nu-ţi mai face griji.

— Mă vei ţine la curent cu tot ce se întâmplă? Nu încerca să mă protejezi, Kate! o avertiză Isabel.

— O să-ţi spun totul, promise ea.

— Mă bucur că Dylan e aici, spuse Kiera. Ai avut o săptămână groaznică şi va fi bine pentru tine să ai pe cineva cu care să mergi la Savannah.

Dylan încuie uşa din faţă, se aşează pe treapta de sus a verandei şi aşteptă ca surorile să-şi ia rămas-bun, pentru ca apoi să poată pleca şi ei. Deja urcase bagajele în maşina închiriată şi era nerăbdător să pornească la drum.

Kate le spuse ceva surorilor ei şi se întoarseră toate spre el, să-i zâmbească.

Dylan se uita la ceas şi, când îşi ridică privirea, fu pe moment izbit de frumuseţea celor trei fete pe care le avea în faţă.

Deşi semănau, fiecare avea ceva unic. Îşi dăduse deja seama că Isabel era o persoană fermecătoare şi că încerca să fie pe placul tuturor. Avea puţin peste un metru şaizeci şi părul blond, cu şuviţe de culoarea mierii. Ochii îi

erau la fel de mari şi de rotunzi ca ai lui Kate, dar culoarea era diferită. Ochii lui Kate erau de un albastru intens; părul castaniu-închis care îi încadra faţa îi scotea şi mai mult în evidenţă. Ochii lui Isabel erau mai degrabă de un albastru-verzui, ca oceanul. Kiera era mai înaltă decât surorile ei şi prin părul ei blond-arămiu străluceau în lumina soarelui şuviţe roşcate. Avea pistrui pe nas ca şi Kate, dar se întindeau şi pe obraji, îi amintea de fata atrăgătoare care dormise vizavi de el şi care se întâmpla să aibă şi un corp foarte frumos. Kiera era cea mai calmă dintre toate trei şi, după părerea lui, avea şi cea mai împăciuitoare atitudine.

Kate nu era nici fermecătoare, nici împăciuitoare. Plătea cu aceeaşi monedă şi, la nevoie, dădea şi ceva în plus, cel puţin cu el, oricum. Îl înfrunta cu curaj şi lui îi plăcea asta. Trebuie că-i plăcea, se gândi el, din moment ce venise aici ca să mai primească acelaşi tratament.

Kate avea ceva deosebit care îl atrăgea. La suprafaţă părea o persoană dură. Îşi imagină că era ca o baracudă atunci când negocia un contract de afaceri, dar avea şi o latură vulnerabilă care îl atrăgea. Era o femeie de afaceri inteligentă şi capabilă, dar nu i se părea că avea aceleaşi aptitudini şi când venea vorba de bărbaţi. Poate că de asta şi reuşise să se culce cu ea atât de repede. Ştia că regreta

noaptea pe care o petrecuseră împreună, dar el, în mod categoric, nu regreta nimic. Adevărul era că nu se putea abţine să nu se gândească la noaptea aceea.

Un gând duse la altul şi nu dură mult până când ajunse să şi-o imagineze dezbrăcată, în braţele lui. Nu era o idee bună să viseze cu ochii deschişi la asta acum, îşi dădu el seama.

— Haide, Kate. Trebuie să plecăm.

Ea îl ignoră şi aşteptă până când Kiera dădu cu spatele şi ieşi din parcare. De abia apoi se întoarse.

Avea lacrimi în ochi şi ştia că el observase lucrul acesta. Dylan nu spuse nimic, ci se îndreptă pur şi simplu spre maşină, deschise portiera din dreapta şi aşteptă să se urce.

— Mi se pare că am uitat ceva. Geanta mea.

— E în maşină.

— Dar bagajul pe care m-ai făcut să-l pregătesc, în caz că trebuie să rămânem în Savannah şi care, apropo, este absolut inutil din moment ce vom avea destul timp să ne întoarcem acasă?

— Ai mai spus asta…

— Sunt sigură că mi-am lăsat geanta în hol.

— Este în portbagaj. Urcă, Murătură.

Îi aruncă o privire ce părea să spună: „Dacă îmi mai spui o dată Murătură, te pocnesc”.

— Dar…

El îi dădu un ghiont.

— Fierul de călcat e oprit.

— Nu l-am pornit, nu?

— Kate, treci în maşină.

Ea încetă să mai protesteze. Îşi găsi o poziţie comodă şi-şi prinse centura de siguranţă.

— De ce trebuie să plecăm atât de repede? Mai avem timp suficient.

— Nu, nu avem.

El nu-i explică motivul până când nu se îndepărtară de casă.

— Trebuie să trecem pe la secţia de poliţie şi nu ştiu cât va dura. Ne aşteaptă şeriful Drummond.

Kate îi spuse pe unde trebuia să meargă. Secţia de poliţie era la doar un kilometru de casa ei. Parcarea se afla în spatele unei clădiri de cărămidă cu două etaje, cu aspect învechit şi deteriorat. Dar şi fermecător, se gândi el, dacă un astfel de cuvânt putea fi folosit pentru a descrie o secţie de poliţie.

Partea din spate a clădirii era acoperită de iederă şi planta se urcase până aproape de acoperiş, iar aleea pavată cu cărămidă, care ducea până la intrarea din faţă, avea câteva porţiuni sparte.

— E şi o închisoare înăuntru? întrebă el.

— Cred că da, în partea din spate sau sus, la etaj.

Uşa de la intrare fusese vopsită recent în negru lucios. El observă că fuseseră vopsite şi obloanele albe care încadrau ferestrele.

Nu mai văzuse aşa ceva, adică nu la o secţie de poliţie.

— Arată ca o pensiune.

De îndată ce intră, se simţi însă din nou pe teren cunoscut. Podelele erau acoperite cu un linoleum urât, de culoare gri; pereţii erau de o nuanţă murdară de verde, ca bobul de mazăre, iar recepţionista era la fel de bătrână şi morocănoasă ca aceea din Boston. Până şi mirosul din secţie era la fel – un amestec de putregai, sudoare şi soluţie de curăţat. Îi plăcea.

Şeful Drummond ieşi din biroul lui ca să-i întâmpine. Era un om solid, cu un aer ameninţător pe faţă şi în a cărui strângere de mână se simţea puterea unui halterofil.

Îi oferi lui Kate o ceaşcă de cafea şi o rugă să aştepte în afara biroului.

Kate se aşeză pe unul din scaunele de metal de culoare gri de lângă perete şi îşi scoase telefonul din geantă ca să-şi verifice mesajele. Haley o sunase din nou, probabil legat de comanda greşită de panglici, presupuse ea. Acum nu putea face nimic în privinţa asta, aşa că hotărî să o sune din maşină.

Dacă ar fi avut servieta la ea, s-ar fi putut uita prin notiţe. Oare o lăsase acasă sau Dylan o pusese în portbagaj?

Scaunul era tare şi incomod. Kate se lăsă pe spate, îşi puse un picior peste celălalt şi încercă să-şi păstreze răbdarea. De ce dura atât de mult? I se părea că Dylan stătea în birou de cel puţin cincisprezece minute. Observă că, din spatele monitorului, recepţionista se uita din când în când la ea.

Kate se uită la fusta de pe ea, să fie sigură că nu se ridicase în sus, apoi îşi verifică bluza, ca să vadă dacă toţi nasturii erau încheiaţi.

Femeia rămase cu capul ascuns în spatele monitorului, când îi vorbi:

— Îmi plac lumânările tale.

— Poftim?

Femeia se înclină într-o parte.

— Am spus că îmi plac lumânările tale.

— Mulţumesc, spuse ea. Mă bucur să aud asta.

Recepţionista roşi.

— Data viitoare mă gândesc să cumpăr câteva dintre loţiunile tale, dar nu sunt sigură ce esenţă vreau. Ai vreo sugestie?

— Lasă-mă să văd dacă am nişte mostre la mine. Kate scotoci prin poşetă şi găsi trei. Încearcă-le pe astea, spuse ea. Sunt diferite: Isabel, Kiera şi Leah.

Femeia fu încântată. Se prezentă şi-i strânse mâna lui Kate.

— Ştii, eşti o celebritate în oraş.

— Sunt? întrebă ea, zâmbind. Din cauza lumânărilor mele?

— O, nu, dragă! Desigur, lumânările sunt minunate, dar tu eşti faimoasă pentru că aproape ai sărit în aer cu depozitul ăla vechi.

După felul în care o spusese, suna de parcă ar fi făcut-o intenţionat. Tocmai voia să-i răspundă femeii, când uşa se deschise şi Dylan ieşi din birou împreună cu şeful. Ea observă imediat pistolul din tocul pe care Dylan îl avea la brâu. Ţinea în mână o cutie. Erau probabil gloanţe, se gândi ea. „Nu poţi avea destule din astea, nu?”

— Sunteţi pe mâini bune cu acest băiat, domnişoară MacKenna. Are nişte antecedente impresionante şi superiorul său din Boston a fost foarte iritat de faptul că are de rezolvat o treabă în Silver Springs. În cele din urmă a fost de acord, dar a avut grijă să-mi spună că e doar o „situaţie temporară.” Te vor înapoi, adăugă el dând din cap.

Nu se putea opri să nu se uite la arma lui. Îi trecură prin minte imagini cu Dylan întins pe patul de spital, îşi dădu seama că în serviciul lui era necesar să poarte o armă şi, aşa cum tocmai confirmase şi Drummond, Dylan era foarte priceput în meseria lui, dar totuşi, îi venea rău doar când îl vedea cu arma aia.

— Da. Sunt pe mâini bune cu băiatul ăsta, spuse ea şi-i zâmbi şerifului.

Drummond îi conduse până la uşă şi o ţinu deschisă. La despărţire, le strigă:

— Încercaţi să nu săriţi din nou în aer, domnişoară MacKenna.

Kate porni spre maşină înaintea lui Dylan.

— După cum se comportă oamenii pe aici, ai crede că sunt un o bombă ambulantă – oriunde mă duc, explodează câte ceva, se plânse ea.

El râse.

— Cred că le-ai adus puţin cam prea multă agitaţie decât sunt obişnuiţi cei din Silver Springs, în mod normal.

Scoase maşina din parcare, dar se opri la colţ.

— Vrei să-mi spui pe unde trebuie să merg?

— Drumul cel mai scurt spre autostradă este pe Main Street, adică următoarea la stânga, dar va fi mult trafic, pentru că e încă dimineaţă.

— În comparaţie cu Boston, asta nu-i nimic, spuse el câteva minute mai târziu. E bine că nu trebuie să mai fiu atât de agresiv. Nivelul de zgomot este mult mai scăzut aici. Îmi place asta.

Kate reglă gurile de ventilaţie ale aerului condiţionat, astfel încât să nu-i sufle în faţă, şi încercă să se relaxeze.

— Ce părere ai despre şeful Drummond?

— E ursuz, spuse el. Omul este cu siguranţă ursuz. Nu cred că ştie să zâmbească. Felul în care se încrunta la mine când m-a luat în biroul lui m-a făcut să cred că are de gând să-mi facă probleme. Chiar şi după ce a început să-mi laude

activitatea, tipul tot încruntat a rămas. Mi-a luat ceva timp ca să mă prind. Clătină din cap şi adăugă: Îmi cam aminteşte de tatăl meu.

— Judecătorul Buchanan nu este ursuz. E un om drăguţ. A fost întotdeauna atât de bun cu mine.

— Te place, spuse el.

— Jordan şi Sydney încă îi spun „tati”.

— Însă nu şi băieţii lui. Noi îi spunem „domnule”. A fost dur cu noi încă de când eram mici, dar presupun că trebuia să fie. Nu cred că a fost uşor să ţină în frâu şase băieţi.

Kate îşi aminti cum se comportase judecătorul Buchanan în spital, când aştepta împreună cu familia lui ca Dylan să iasă din operaţie. Timpul trecea încet, foarte încet, şi ţi se rupea inima când vedeai suferinţa din ochii lui. Poate că fusese dur cu fiii săi, dar îi şi iubea cu înverşunare.

— Urăsc spitalele!

Nu realiză că dăduse glas gândurilor sale, până când Dylan nu spuse:

— Îmi imaginez că le urăşti. Îşi puse mâna peste a ei, ca reacţie la tristeţea pe care i-o auzise în glas, şi întrebă: Ce te-a făcut să te gândeşti la spitale?

Kate nu voia să vorbească despre asta.

— Aşa mi-a venit, răspunse ea, fără nicio explicaţie.

Nu era prea mult trafic pe autostradă. Dylan setă sistemul de navigare şi se lăsă pe spate.

— Am vorbit cu Nate mai devreme, de dimineaţă, spuse el.

— Da?

— L-am anunţat aseară că te duci la Savannah, îi explică el, şi l-am rugat să verifice nişte chestii.

Ea se întoarse spre el.

— Da?

— Mai ţii minte că ne spusese de o societate ce deţine depozitul care a explodat, dar că nu reuşea să afle cine erau acţionarii? În cele din urmă a reuşit să dea de capăt problemei şi ghici cine deţine majoritatea?

— Cine?

— Carl Bertolli.

Kate nu se aşteptase deloc să-i audă numele şi imediat crezu că trebuia să fie o greşeală.

— Carl? Eşti sigur? A spus el Carl? Nu poate fi corect.

— Crezi că Nate a inventat asta? întrebă el, zâmbind.

— Nu, bineînţeles că nu, dar… Carl? Nu mi-a spus niciodată nimic. De ce nu mi-a spus că depozitul era al lui?

— Evident, pentru că nu voia ca tu să ştii.

— Jennifer ştia? întrebă ea. Cu siguranţă că ştia. E agent imobiliar, pentru numele lui

Dumnezeu. Trebuie să ştie cine sunt proprietarii. A vorbit cineva cu ea?

— Ea şi familia ei sunt plecaţi în drumeţie, dar trebuie să se întoarcă la muncă mâine-dimineaţă. Nate ar fi putut s-o găsească, dar deja primise numele acţionarilor, aşa că aşteaptă până mâine s-o interogheze. Nate este de părere că logodnicul ei, Carl, a instruit-o să nu-ţi spună.

Kate nu înţelegea nimic. Pur şi simplu nu avea niciun sens.

— Ce-ar avea Carl de câştigat dacă îşi aruncă în aer proprietatea? Chiar dacă locul era asigurat pentru o sumă uriaşă. Mintea îi lucra cu viteză. Carl nu are nevoie de bani. Şi, spune-mi, te rog, ce-ar avea el de câştigat de pe urma morţii mele? Nu, nu are niciun sens.

— Pun pariu că FBI-ul analizează chiar acum situaţia financiară a lui Carl. Dacă există vreun motiv, îl vor găsi.

— FBI-ul nu va găsi nimic.

— Ai fi surprinsă. Toată lumea are secrete, şi Carl ar putea avea câteva foarte mari.

Ea nu putea accepta asta.

— Trebuie să mă gândesc la asta.

— Îţi mai dau altceva la ce să te gândeşti. Compton Thomas MacKenna a fost, de fapt, fratele bunicului tău.

— A fost?

— Exact. A murit noaptea trecută, exact cu două ore înainte ca scrisoarea să fie livrată.

Potrivit avocatului său, Anderson Smith, Compton a lăsat instrucţiuni speciale cu privire la felul în care vor fi anunţate rudele sale.

— Atunci de ce…

— Nu mergi la biroul avocatului ca să îl întâlneşti pe Compton, aşa cum sugera scrisoarea. Tu şi surorile tale aţi fost convocate pentru citirea testamentului său.

Ea fu şocată de dezamăgirea pe care o simţi.

— Atunci cred că nu-i pot pune nicio întrebare, nu? Am putea la fel de bine să facem cale întoarsă. Nu mă interesează nimic din ce-a lăsat omul ăsta.

— Surorile tale ar putea fi interesate.

— Voi fi fericită să le dau numărul de telefon al avocatului şi pot să vorbească ele cu el. Se apropie următoarea ieşire. Ne putem întoarce acolo.

— Kate, tu şi surorile tale nu aţi fost singurele care aţi primit scrisori. Verişorii tăi vor fi şi ei acolo. Acum te interesează?

— Doar verişorii?

— Nu ştiu asta. Avocatul i-a spus lui Nate doar de verişori. Smith i-a mai menţionat şi că verişorii tăi nu ştiu că vii. De fapt, era sigur că ei nici măcar nu ştiu de existenţa ta şi a surorilor tale.

Kate era şi mai descurajată acum.

— În situaţia asta, categoric nu sunt interesată. Încetineşte. Vei rata ieşirea.

Când el acceleră, drumul de ieşire de pe autostradă trecu pe lângă ei ca o pată de culoare.

— Dylan, ţi-am spus că nu mă interesează. Nu am niciun motiv să merg la citirea testamentului acum. Dacă acestor verişori nu li s-a spus nimic despre Kiera, Isabel şi mine, cu siguranţă nu vor putea să-mi răspundă la niciuna dintre întrebările mele, nu? E clar că părinţii lor nu le-au spus nimic despre existenţa noastră. Se gândi un moment şi apoi adăugă: Kiera şi-ar dori istoricul medical al familiei, ştiu asta, dar…

— Mai este ceva, o întrerupse el.

— Da?

— Avocatul are fotografii cu tatăl tău şi alte lucruri care îi aparţineau.

Ea dădu din cap.

— Bine, acum sunt interesată.

capitolul 22

Roger MacKenna veni la citirea testamentului înarmat cu un pistol de calibrul 45.

Ajunse la firma prestigioasă de avocatură Smith&Wesson cu zece minute înainte de întâlnirea programată dar, fiind ora prânzului şi zona plină cu bistrouri la modă, de lux, trebui să parcheze la trei străzi distanţă de piaţă. Ieşi din

maşină, se sprijini de uşă şi mai trase un fum din ţigară. O fumase până la filtru şi putea simţi cum îi ardea buzele când trăgea nicotina. O aruncă şi imediat mai căută încă una.

Îşi simţea capul atât de greu, încât părea gata să explodeze. Nu era în stare să meargă nicăieri azi, dar nu avea cum să rateze întâlnirea aceasta, chiar dacă ar fi trebuit să se târască pentru a ajunge acolo.

Nu se putea învinui decât pe sine însuşi pentru situaţia mizerabilă în care ajunsese. La auzul veştii minunate că unchiul său murise în cele din urmă, strigase de bucurie şi apoi se îmbătase criţă. Petrecerea privată se întinsese până la mijlocul nopţii.

Mersul pe jos în căldură şi umiditate îi făcea greaţă. Ajunse în cele din urmă la piaţă şi ar fi scurtat drumul prin parc, dar era plin de funcţionarii care îşi mâncau prânzurile la pachet se bucurau de soare în acelaşi timp.

Când se opri în faţa clădirii unde se afla biroul avocatului, era deja epuizat, gâfâia şi o sudoare rece şi umedă i se lipise de piele. Era nerăbdător să ajungă înăuntru. Deschise uşa şi se grăbi să între. Simţi un val de aer rece izbindu-l în faţă cu o fracţiune de secundă înainte alarma să înceapă să sune. Zgomotul era surprinzător de demn. Nu era un ţiuit ascuţit, puternic, ci un semnal de avertizare care pulsa liniştit şi constant, asemenea unui monitor cardiac.

Doi agenţi de pază înarmaţi se îndreptară în grabă spre el, fiecare venind de pe coridoare opuse. Roger mârâi la ei ca un şacal şi încercă să scape cu faţa curată prin minciuni. Şiretlicul nu-i reuşi şi fu nevoit să aleagă între două variante: părăsirea sediului sau predarea armei.

Îşi scoase pistolul din buzunarul vestei şi i-l dădu agentului de pază care stătea chiar în faţa lui.

Omul se uită la armă şi spuse:

— Este încărcată?

— Desigur că e încărcată! izbucni Roger. De ce aş purta o armă neîncărcată?

— V-aţi dat seama că nu are siguranţa pusă? îl întrebă paznicul şi ridică arma ca să i-o arate lui Roger, pentru ca apoi să tragă siguranţa. N-aţi vrea să se descarce accidental, nu?

Roger nu răspunse. Agentul de pază postat în stânga lui îi atrase atenţia cu o întrebare:

— Domnule, aveţi permis ca să purtaţi o armă ascunsă?

— Bineînţeles că am! răspunse el indignat. Era o minciună. Făcuse rost de armă de la fratele său, Ewan, şi o folosea numai pentru protecţie. Ewan avea un arsenal de arme şi nu-l deranja să-i împrumute temporar una. Vreau să-mi daţi arma înapoi când plec.

Nu-i cerură permisiunea când îl controlară ca să se asigure că aceea era singura armă pe care o avea asupra lui. Roger era indignat. Acum

devenise multimilionar şi nu ar trebui să fie tratat astfel.

— Ştiţi cine sunt eu?

Când niciunul dintre agenţi nu-i răspunse, presupuse că nu. Se dădură la o parte şi-l lăsară să-şi continue drumul.

Fierbea de mânie şi înaintă ca o furtună pe pardoseala de mozaic, îndreptându-se spre recepţie. Îşi rosti numele complet atât de tare, practic îl urlă, ca să se asigure că agenţii îl auziseră.

Recepţionista îl rugă să aştepte în timp ce ea urma să sune sus, să-l anunţe.

— Terrance, asistentul domnului Smith, va coborî imediat ca să vă conducă la birourile lui, spuse ea.

Roger nu trebui să aştepte mult timp. Îşi ridică privirea spre treptele în spirală exact când un tânăr apăru pe palier. Era îmbrăcat elegant, într-un costum de culoare închisă, cămaşă albă şi cravată. Nu se prezentă şi nici nu-i strânse mâna lui Roger. Îi spuse pur şi simplu:

— Vă rog să mă urmaţi, domnule MacKenna.

Îl urmă pe asistent pe trepte, apoi pe un coridor şi fu condus în sala de aşteptare spaţioasă a avocatului. Covorul era gros, mobilierul somptuos, iar picturile de pe pereţi păreau să fie originale.

Locul duhnea a bănet, şi Roger era impresionat. Deşi nu-l întâlnise niciodată pe

avocatul unchiului său, îi folosi direct prenumele atunci când se interesă de el:

— Unde e Anderson?

— Domnul Smith va veni imediat. Pot să vă ofer ceva de băut în timp ce aşteptaţi?

Roger ceru direct un bourbon sec şi, când asistentul dădu să plece ca să-l aducă, strigă după el:

— Adu şi sticla când te întorci! Eu şi fraţii mei vom dori să... Se opri înainte de a spune „sărbătorim” şi îl înlocui cu „să bem în cinstea unchiului nostru”.

Câteva minute mai târziu, fu condus în sală şi Bryce. Observă tava de pe măsuţa de cafea şi se servi imediat cu o băutura. Era şi un recipient cu gheaţă, dar el nu avu nevoie. Luă o înghiţitură mare, oftă şi, în cele din urmă, dădu semne că-şi văzuse fratele.

Nu se văzuseră de mai mult de şase luni, şi Roger fu şocat de schimbare. Bryce era atât de slab, încât carnea părea să atârne pe corpul lui. Până şi un manechin avea mai multe grăsime decât fratele lui. Ochii aveau o tentă de galben şi era palid. „Ciroză”, se gândi Roger. „Scurt şi la obiect.”

— A trecut ceva timp de când nu ne-am mai văzut, spuse Roger.

— Da, fu de acord Bryce. Când a fost asta?

— La aniversarea zilei de naştere a unchiului MacKenna.

— Aşa-i.

— Cum te simţi, Bryce?

Fratele său adoptă imediat o atitudine defensivă.

— Mă simt bine. De ce mă întrebi? Nu arăt bine?

Îl provoca să-i spună adevărul?

— Am auzit că…

— Ce? Ce-ai auzit?

— Vanessa a spus în treacăt că nu eşti absolut deloc.

— Soţia mea nu ştie despre ce naiba vorbeşte.

Roger ridică din umeri. Dacă Bryce nu voia să admită că ficatul lui era pe ducă, nu se putea certa cu el.

— Nu s-a mutat încă din casă? Ultima dată când am vorbit cu tine, mi-ai spus că ameninţa că te părăseşte.

Bryce îşi turnă altă băutură înainte de-a răspunde.

— Dormitoare separate, vieţi separate, spuse el. Dar nu-ţi face griji în privinţa Vanessei. Nu i-a lipsit nimic. De câteva luni, are cineva grijă de nevoile ei. O, ea crede că nu ştiu despre el, dar o pot auzi la telefon, noaptea târziu, punând la cale următoarea întâlnire. Nu pot spune că o învinovăţesc. Adăugă: Se pare că situaţia asta ni se potriveşte. Adevărul este că amândoi suntem prea comozi ca să schimbăm ceva şi, dacă ar

pleca, n-ar mai putea să mă bată la cap să renunţ la băutură, nu?

— Dacă încă mai încearcă să te convingă să te laşi înseamnă că încă îi mai pasă de tine.

— În felul ei bolnav şi sucit, mă iubeşte, spuse el. Dar tu, Roger? Ce mai faci?

— Am planuri mari, spuse el. Investiţii, adăugă el dând din cap şi sperând că Bryce nu va dori să afle detalii. Inventa pe măsura ce avansa conversaţia. Am de gând să fac unele schimbări în viaţa mea.

Fratele său nu păru interesat să audă despre viitorul său.

— Ai mai vorbit cu Ewan în ultima vreme?

— Am vorbit cu el puţin, acum ceva timp, spuse el.

Nu pomeni că îl întâlnise într-un bar ca să împrumute o armă de la el. Bryce avusese întotdeauna un aer de superioritate, iar Roger ştia că, dacă ar auzi de armă, fratele lui mai mare s-ar uita de sus la el şi ar fi ajuns, inevitabil, la o ceartă. Bryce era un beţiv notoriu, dar tot el era îngâmfat.

— Ce-a mai făcut? întrebă el, deşi nu-l interesa cu adevărat. Voia pur şi simplu să-şi umple timpul până când avocatul avea să înceapă.

— Nu s-a oferit să dea detalii personale.

— Încă mai face culturism?

— Nu am întrebat. Presupun că da.

— Tocmai vorbeam de lup.

Fraţii se întoarseră amândoi odată, când intră Ewan. Bryce îl salută ridicând paharul.

Lui Roger i se păru că Ewan arăta mai bine ca niciodată. Afişa un bronz profund, rezultatul unor ore îndelungate de stat la soare, la club. De la talie în jos era subţirel, dar pieptul şi partea superioară a braţelor erau uriaşe. Ridica greutăţi, fără îndoială.

Cel mai tânăr dintre ei nu era însă îmbrăcat corespunzător. Purta pantaloni kaki, care păreau să fi fost cumpăraţi de la unul dintre complexele comerciale şi o cămaşă mulată, cu mânecă scurtă, care părea lipită de pieptul lui. Ewan nu dorise niciodată să se maturizeze. În mod evident, iubise atât de mult perioada facultăţii, încât continuase să se îmbrace ca un puştan care face parte dintr-o frăţie.

Roger era curios să afle dacă încă mai făcea concursuri de băut jeleu cu prietenii lui nesăbuiţi, dar nu întrebă nimic. Pe Ewan îl enervau până şi cele mai lipsite de importanţă comentarii, iar Roger nu avea starea de spirit necesară ca să-i înfrunte temperamentul în ziua aceea.

Ewan reuşi să se comporte civilizat pentru aproximativ treizeci de secunde.

— Mă bucur să vă văd din nou pe amândoi. Şi, înainte ca Bryce sau Roger să poată răspunde,

Ewan îşi încreţi nasul şi spuse: Care dintre voi pute?

— Ăsta ar fi Roger, spuse Bryce. Înainte ca Roger să poată protesta, Bryce continuă: Este nicotină ce se scurge din porii tăi şi fumul care ţi-a intrat în haine. Chiar ar trebui să renunţi la viciul ăsta murdar.

Şi astfel, mănuşile fură aruncate.

Vanessa intră în mijlocul certei. Îmbrăcată într-un costum de mătase gri, era o femeie cu un trup zvelt şi cu forme bine proportionate, obişnuită să întoarcă multe capete atunci când intra într-o cameră. Îşi purta părul negru ca tăciunele strâns într-un coc, cum doar o femeie încrezătoare în frumuseţea ei ar putea.

— Ce reuniune minunată de familie, spuse ea sarcastic. Se separă rapid de fraţi, se uită la ceas şi spuse: Suntem cu toţii aici. Unde e avocatul?

Bryce se uită la ceas şi spuse:

— Mai sunt zece minute până la unu.

Ea încercă să deschidă uşa biroului. Aceasta era încuiată.

— Se pare că nu vrea să cotrobăim prin dosarele lui, spuse ea.

— N-ar trebui să aşteptăm. Este scandalos, murmură Roger. Firma asta nu-mi va gestiona partea din bani, vă asigur de asta.

— Despre ce sume crezi că vorbim? întrebă Bryce.

— Milioane, răspunse Roger.

— Asta nu răspunde la întrebare. Câte milioane? vru Ewan să ştie.

— Bănuiesc că vreo şaizeci de milioane, spuse Bryce.

— Este o valoare mare, spuse Ewan.

— Este inutil să dăm cu presupusul, interveni Vanessa.

Ewan se uită la ea.

— Tu de ce eşti aici?

— Voi doi nu v-aţi înţeles niciodată, nu-i aşa? spuse Roger, de parcă tocmai atunci şi-ar fi dat seama de asta.

— E un fel de-a spune, pentru a îndulci adevărul, răspunse Ewan. O detest. Aerele astea ale ei de mironosiţă. E o snoabă şi nu-mi foloseşte la nimic.

— Sentimentul e reciproc, răspunse ea.

— Repet, de ce eşti aici? întrebă Ewan din nou.

— Eu şi Bryce am primit amândoi scrisori.

— Şi nu puteai veni odată cu soţul tău? o întrebă el.

— Am avut o întrunire la consiliul de artă. A fost o problema de natură culturală, aşa că, desigur, tu n-ai cum să înţelegi.

Aerul ei de superioritate îl înfurie. Se întoarse spre Bryce şi spuse:

— Cum Dumnezeu poţi s-o suporţi?

Bryce îi zâmbi soţiei lui.

— Dar cum de mă suportă ea? Asta ar trebui să fie întrebarea.

— O, te rog! Atitudinea asta de dezgust faţă de propria persoană a devenit obositoare cu ani în urmă, spuse Ewan batjocoritor.

Vanessa nu mai fu nevoită să asculte prostiile sarcastice pe care le debita Ewan, pentru că uşa se deschise şi intră în cameră Anderson Smith, urmat de asistentul său.

Chipul avocatului era la fel de impenetrabil ca alabastrul. Impunea respect fără a rosti vreun singur cuvânt şi obţinea efectul scontat. Se prezentă, îl prezentă şi pe Terrance, apoi dădu mâna cu fiecare, începând cu Vanessa.

Era un domn mai în vârstă, destul de charismatic. Vanessa îl urmări fermecându-i pe fraţi şi fu atât fascinată, cât şi amuzată, de faptul că toţi încercară să se comporte pe cât de civilizat puteau.

Terrance descuie uşa şi, unul câte unul, pătrunseră în sanctuarul interior.

Roger observă echipamentul video şi întrebă:

— Pentru ce sunt toate astea? Vom vedea un film?

— Nu l-aş numi un film, răspunse Anderson. Vă rog să vă aşezaţi confortabil. Vom începe în doar câteva minute.

— De ce nu putem începe acum? întrebă Ewan. Anderson se îndreptă spre uşa biroului şi tocmai o închidea când răspunse:

— Nu a ajuns încă toată lumea.

capitolul 23

Dylan se asigură că nu erau urmăriţi şi, când se apropiară de Savannah, părăsi autostrada şi o luă pe drumuri mai puţin circulate până în oraş.

Se rătăci în doi timpi şi trei mişcări, dar, pentru că era un Buchanan, nu avea de gând să recunoască lucrul acesta şi nici să ceară indicaţii. Kate îl aducea la curent cu unele fapte istorice despre oraşul înrudit al Charlestonului şi nu era atentă la drumul pe care o luase el.

— Savannah este supranumită bijuteria sudului, spuse ea. Dar probabil că deja ştiai asta.

— Aha.

— Mă asculţi?

— Sigur că da. Eşti o bijuterie.

— Nu eu, Savannah e bijuteria.

— Da, fu de acord el. Dar şi tu eşti, Murătură.

Ea renunţă să-i mai transmită vreo informaţie, îşi luă Blackberry-ul şi verifică dacă avea mesaje noi.

Dylan încă nu reuşise să se orienteze. Era sigur că trecuseră de mai multe ori pe lângă acelaşi parc. Continuă să conducă spre vest. După mai multe străzi, se opri şi lăsă să treacă câţiva pietoni distraţi prin faţa lui, apoi se uită din întâmplare la numărul uşii de vizavi.

La naiba, erau exact acolo unde trebuiau să fie.

Biroul avocatului era în zona unei pieţe mari, înconjurate de un parc umbros. În centru era un monument dedicat comemorării unuia dintre cei mai respectaţi oameni de stat din Sud; statuia era cocoţată pe un piedestal înalt şi se uita în jos la trotuarele şi la băncile împrăştiate prin parc. Zona era umbrită de stejari vechi, din care atârna muşchi.

Toate clădirile erau îngrămădite una într-alta. Odinioară, fuseseră casele impunătoare ale celor mai de seamă cetăţeni ai oraşului Savannah. Unele încă mai îndeplineau rolul de reşedinţă, dar altele fuseseră renovate şi transformate, iar acum se încadrau în peisajul urban de birouri, galerii şi restaurante.

Dylan avu noroc din nou când o maşină ieşi dintr-un loc de parcare, exact după colţ. Dădu cu spatele în spaţiul gol, parcă maşina şi spuse:

— Bine.

— Am ajuns? Kate părea speriată.

— Da, am ajuns, spuse el. Am mers bine.

Kate se uită la ceasul digital de pe bord.

— Am ajuns cu douăzeci de minute mai devreme.

— Mai degrabă cu cincisprezece minute. El îşi desfăcu centura de siguranţă şi încercă să deschidă portiera.

Ea îl apucă de braţ.

— Nu vreau să ajung acolo mai devreme. Părea de-a dreptul speriată acum.

— Sigur, bine. Nu vom ajunge mai devreme. Dădu iar să deschidă portiera.

— Aşteaptă.

— Da?

— Te-ar deranja dacă aş da mai întâi un telefon scurt? Trebuie să vorbesc cu Haley despre panglicile alea. Nu va dura mult timp.

— Nici o problemă. În timpul ăsta, eu vorbesc cu Nate.

Kate se simţi dintr-odată agitată. Nu-şi putu aminti numărul de telefon al lui Haley şi trebui să-l caute în agendă.

Asistenta lui Haley răspunse şi zise că aceasta plecase la o întâlnire de prânz. Kate îi transmise că va fi indisponibilă pentru câteva ore, dar că o va suna pe Haley mai târziu, după-amiază.

Dylan dădu imediat de Nate. Nu fu o conversaţie, ci mai degrabă un discurs venit de la celălalt capăt al firului, iar Kate trebui să aştepte ca să afle ceva.

— Are vreo veste? îl întrebă ea.

— Câteva, răspunse el, fără să detalieze.

Dylan ieşi din maşină, îşi luă sacoul de pe bancheta din spate şi îl îmbrăcă, în aşa fel încât să nu i se vadă arma, apoi înconjură maşina şi îi deschise portiera.

Se comporta ca un bodyguard, îşi zise ea.

— Stai pe aproape de mine, îi spuse el în timp ce privea strada în lung şi-n lat. Nu fusese o sugestie, ci un ordin.

— Asta şi am de gând să fac, spuse ea. Îşi adună lucrurile, le îndesă în geantă şi îl prinse de mână.

Traversară strada şi merseră după colţ. Kate nu voia să se gândească încotro se îndreptau. Impulsul de a o lua la fugă devenea din ce în ce mai puternic. Trebuia să tragă de timp – ca să-şi acorde câteva minute şi să-şi adune gândurile. Se uită la parcul de peste drum şi izbucni:

— Uită-te la parcul ăsta! Nu e minunat? Ştiai că sunt peste douăzeci de pieţe în Savannah? Toate au parcuri în mijloc. Se opri şi adăugă: Asta este unul dintre preferatele mele.

Dylan părea mai interesat de oameni şi maşini. Nu lăsa să se observe lucrul acesta, dar se asigura că trupul lui îl proteja pe al ei în timp ce se deplasau.

— Să mergem, spuse el.

Ea încetini pasul în mod voit.

— Se construieşte un parc de genul ăsta în Silver Springs.

El îi aruncă o privire peste umăr, dădu din cap şi spuse:

— L-am observat în drum spre secţia de poliţie.

Ea merse chiar şi mai lent.

— Şi se mai lucrează încă la trei. Vor fi legate între ele, după ce vor fi terminate. Clădirile nu sunt atât de grandioase ca aici, desigur.

Kate văzu uşa cu numele Smith&Wesson gravate pe o placă, direct în faţa ei, şi se opri.

— Să mergem să stăm pe banca din parc pentru o vreme.

— Nu.

— Mai sunt cincisprezece minute.

Dylan nu ştia ce se întâmpla în mintea ei, dar nu avea de gând să stea pe trotuar şi să se certe cu ea. Avea nevoie, în mod evident, de câteva minute ca să se calmeze, iar apoi poate îi va spune şi lui ce anume o deranja.

— Bine, nu vom ajunge mai devreme. Vom găsi un loc unde să aşteptăm.

— Mulţumesc, spuse ea, uşurată. Se uită în jur şi zări o cafenea lângă firma de avocatură. Vrei să bem o cafea? Sunt sigură că au şi ceai cu gheaţă.

Câteva minute mai târziu, stăteau la o masă mică, rotundă, în partea din spate a cafenelei. Nu exista niciun aparat de aer condiţionat şi ambele uşi din faţă şi din spate era larg deschise. Două ventilatoare se roteau la

capacitate maximă. Ambele făceau câte un clic, ca şi cum cineva ar fi pocnit din degete.

— E ora prânzului, spuse ea. Avem noroc că am găsit o masă.

— E cald aici. De asta am găsit o masă. Uită-te în jur. Suntem singurii din cafenea.

— Putem merge în altă parte, dacă te deranjează căldura.

— Sunt bine.

Kate aşteptă până când chelneriţa le luă comanda de ceai cu gheaţă şi apoi întrebă:

— Ce-a spus Nate?

— Nu reuşesc să-l găsească pe Carl. Dovezile se adună împotriva lui.

— Cum aşa?

— Are probleme cu Fiscul.

— Vorbeşti serios?

— Eu nu glumesc niciodată când vine vorba despre Fisc. Are probleme, repetă el.

— Ce fel de probleme?

— Impozite restante.

— Dar el este…

— Cum?

— Bogat. A moştenit o avere.

— Dacă aşa a fost, înseamnă că a terminat-o.

— Sunt uimită.

— Nu ţi-a spus niciodată că ar avea probleme financiare?

— Dumnezeule, nu! Carl este un domn din sud, în adevăratul sens al cuvântului, explică ea.

Şi domnii din sud nu-şi discută niciodată problemele financiare. Ar fi… indecent.

— Asta face parte din codul domnilor din sud?

O tachina, dar ea fu serioasă când răspunse:

— Da, este. Să fii un domn este o treabă serioasă pe aici.

Când le puse ceaiul cu gheaţă pe masă, chelneriţa nu avea ochi decât pentru Dylan. Kate îi mulţumi oricum, luă o gură din băutura rece şi spuse:

— Nu pot să accept asta. Bietul Carl, Dumnezeu să-l aibă în pază! Întotdeauna încearcă să-i ajute pe alţii.

— Cum îi ajută?

— Organizează petreceri extravagante ca să promoveze artele. Şi m-a ajutat şi pe mine să-mi promovez compania.

— El ţi-a cerut să aduci acele coşuri cadou la petrecere, nu-i aşa?

— Da. S-a gândit că ar fi o reclamă bună. O, văd privirea din ochii tăi. Dylan, Carl încerca să mă ajute. Îţi spun, e un om bun. A vrut chiar să cumpere acţiuni la compania mea. Sunt sigură că a crezut că am nevoie de un ajutor financiar şi desigur că nu putea vorbi despre asta. Aşa că s-a oferit să-mi fie partener. Dacă ar fi avut astfel de probleme financiare grave, de unde ar fi făcut rost de bani ca să mă ajute?

— Când a încercat să cumpere acţiuni la compania ta? Pentru numele lui Dumnezeu, Kate, de ce nu mi-ai spus asta până acum?

— Nu mi s-a părut important.

— Când? repetă el.

— Acum mai mult de un an.

Dylan se uită la ceas, îşi scoase portofelul şi puse banii pe masă.

— Termină de băut. Trebuie să plecăm.

— Mai este încă timp, spuse ea. Ce altceva ţi-a mai spus Nate?

— Verifică trecutul rudelor tale şi, sincer, sperasem să ne spună ceva până acum.

— Dar nu avem un astfel de noroc?

— Nu încă. A trebuit să meargă la o întâlnire, dar a pus nişte colegi de-ai lui să verifice.

— Vom afla destul de repede. „Prea curând”, se gândi ea. Of, de ce acceptase să vină în Savannah? Din cauza sentimentului de vinovăţie, îşi dădu ea seama. Isabel şi Kiera o convinseseră să vină.

— Nu-mi place să merg undeva fără să ştiu în ce mă bag. Vreau să ştiu cu ce-am de-a face. Ai înţeles?

O, Doamne, ştia şi ea ceva despre asta.

— Da.

— Ţi-e teamă.

— Da, îmi este.

— De ce? Şi când ea nu răspunse imediat, el insistă: De ce eşti atât de îngrijorată?

— Nu sunt îngrijorată, spuse ea. Sper doar că…

— Da?

Ea presupuse că nu avea niciun motiv să nu-i spună. Deja ştia despre situaţia ei financiară şi despre deciziile personale şi de afaceri devastatoare pe care le luase mama ei.

— Sper ca această întâlnire să nu fie o altă surpriză pregătită de mama. Nu cred că aş mai putea suporta o altă… dezamăgire.

— De ce crezi că e posibil aşa ceva? După mine, nu prea are cum să se întâmple aşa ceva. Mi-ai spus că mama ta n-a pomenit niciodată de rudele soţului ei, îi aminti el.

— Scrisoarea, cea primită prin curier special… mi-a dat de gândit. Poate că mama a împrumutat bani de la unchiul ăsta şi acum rudele îi vor înapoi.

Se uită la ea un minut şi apoi întrebă:

— Cât timp mai ai de gând să rămâi supărată pe ea?

— Nu sunt supărată. Sunt dezamăgită.

— Da, sigur.

Ea se înfurie.

— Ăsta-i adevărul!

— Nu, nu este. Cred că nu eşti pregătită să-l spui cu voce tare, deci, ce-ar fi să-l spun eu pentru tine? Eşti furioasă pe ea.

Ea se crispă, dar atitudinea sfidătoare nu dură mult. Îi apărură lacrimi în ochi, iar ea nu le putu

opri. Mai plânsese o dată în faţa lui; nu avea de gând s-o facă din nou.

— Da, sunt furioasă, spuse ea, cu vocea tremurând. A minţit în legătură cu tot şi a lăsat în urma ei o harababură.

El îşi puse mâna peste a ei.

— Of, Katie. Nu e vorba de bani.

Ea îşi trase mâna.

— Nu? Atunci despre ce este vorba?

— Mama ta s-a îmbolnăvit şi a murit şi, indiferent cât de mult ai încercat, nu ai putut să faci nimic.

— Asta nu are niciun sens.

— Nu, nu are, fu el de acord şi se ridică. Aşa că poate ar trebui să te gândeşti s-o ierţi.

Ea voia să-l contrazică, să-i spună că analiza lui de psiholog amator nu era nici pe departe adevărată, dar ceva o opri. Şi dacă exista o sămânţă de adevăr în tot ceea ce spusese el? Oare îşi folosea furia ca să se protejeze de durerea pe care i-o provocase moartea mamei ei?

El o ridică picioare.

— Haide, Murătură. E timpul să-ţi întâlnim rudele.

capitolul 24

Firma de avocatură Smith&Wesson Associates îşi avea sediul într-o casă cu trei etaje, construită încă de la începutul secolului al XIX-lea. Fusese transformată în clădire cu birouri, dar îşi păstrase eleganţa de dinaintea războiului.

Holul era mare, iar privirea era imediat atrasă de mozaicul colorat de pe podea. Din mijloc pornea o scară imensă, care ducea spre un balcon deschis ce înconjura holul şi era susţinut de coloane dorice albe.

Dylan aproape că se aşteptase să vadă o tânără frumoasă din sud, îmbrăcată în crinolină, coborând treptele ca să-i salute, în schimb le zâmbi, de după biroul ei de mahon ordonat, o recepţionistă într-un costum de culoare închisă, cu o bluză de mătase şi perle.

Kate rămase lângă el cât discută cu agenţii de pază. Când Dylan intrase se declanşase alarma, dar de îndată ce îşi arătă insigna, aceasta se opri.

Nu trebui să-i spună recepţionistei cum o cheamă. Tânăra ştia deja cine era.

— Bună ziua, domnişoară MacKenna. Domnul Smith va coborî imediat. E foarte nerăbdător să vă cunoască.

„Nerăbdător? Era nerăbdător în sensul bun sau rău al cuvântului?” se întrebă Kate.

După mai puţin de un minut, avocatul coborî în grabă treptele. Zâmbetul lui părea sincer. Era totuşi avocat, îşi aminti ea, şi, judecând după

ceea ce vedea în jurul ei, probabil unul de succes. Prin urmare, trebuia să fie destul de bun la a-şi ascunde gândurile şi emoţiile.

El întinse mâna şi spuse:

— Numele meu este Samuel Anderson Smith şi sunt încântat să vă cunosc, domnişoară MacKenna. De-a dreptul încântat.

Era un bărbat distins, şi o făcu imediat să se simtă în largul ei. Îi strânse mâna lui Dylan şi cei doi bărbaţi schimbară câteva formule politicoase de salut.

Adresându-se amândurora, începu:

— Am fost avocatul unchiului dumneavoastră, Compton, timp de şapte ani, şi cred că firma a avut mare grijă de el. A fost un tip destul de interesant. Poate că vom lua cina cândva împreună şi o să vă povestesc ce ştiu despre el.

— I-aţi cunoscut fratele? întrebă Kate.

— Da, l-am cunoscut, domnişoară MacKenna. Însă firma noastră nu s-a ocupat de afacerile lui.

— Te rog, spune-mi Kate.

El schiţă un alt zâmbet strălucitor.

— Kate. Un nume bun, adăugă el cu aprobare. Şi tu trebuie să-mi spui Anderson.

— Dacă nu te superi, aş dori să mă aranjez puţin.

— O idee bună, spuse Dylan.

O idee bună? Ce-a vrut să spună cu asta? Probabil că, fie arăta dezastruos, fie Dylan voia să vorbească singur cu avocatul.

Anderson îi arătă drumul spre toaleta pentru doamne şi reveni la Dylan în hol.

Kate se spălă pe mâini şi se uită să vadă cum arăta în oglinda înaltă. Bine, era un pic cam ciufulită, dar nu arăta chiar aşa de râu, nu? Totuşi, nu arăta chiar foarte bine. Se putea face un pic mai prezentabilă, decise ea.

Îşi perie părul şi, deoarece avea câteva bucle, nu-l mai prinse înapoi, ci îl lăsă să cadă pe umeri. Scormoni prin geantă, găsi un fard de obraz şi ruj şi îşi împrospăta machiajul. Se verifică din nou. Era tot ce putea face fără să-şi refacă machiajul.

Voia să-l mai lase pe Dylan câteva minute cu avocatul. Se opri lângă uşă şi se încurajă singură cu câteva cuvinte. „Încearcă să fii optimistă şi nu mai arăta atât de îngrijorată. Totul va fi bine.” Anderson nu ar fi fost atât de fericit să o întâlnească, dacă i-ar fi datorat o mulţime de bani, nu? Nu, de fapt era pe dos. Ar fi fost încântat s-o vadă, pentru că ştia că are o şansă bună de-a o face să plătească datoria – şi ea ar plăti, chiar dacă i-ar lua tot restul vieţii să o facă.

Stai, asta nu era o atitudine optimistă. Kate voia să se agaţe de ceva care s-o facă să se simtă mai bine. Fotografiile. Da, existau fotografii de-ale tatălui său, de când era băieţel. Cu siguranţă astea erau nişte amintiri minunate pe care putea să le împărtăşească împreună cu surorile ei, ceva care le-ar oferi o apropiere de

omul care le iubise mama şi care le dăduse viaţă.

Bine. Discursul de îmbărbătare funcţiona. Făcu un pas înainte. Poate că îi va plăcea pe aceşti verişori. Poate.

Îşi îndreptă umerii şi şopti:

— Acum, gata! şi deschise uşa.

Dylan de abia îi aruncă o privire în timp ce-l asculta pe avocat; acesta îi explica foarte serios ceva. Kate nu dori să-i întrerupă, aşa că aşteptă lângă biroul de la recepţie până când terminară de discutat.

Când se întoarse spre ea, zâmbetul era din nou pe buzele lui Anderson.

— Urcăm? întrebă el şi porni înaintea lor.

Kate rămase puţin înapoi şi-i şopti la Dylan:

— Eşti încruntat. Ce s-a întâmplat?

Să o avertizeze? Sau s-o lase să intre fără să ştie nimic, fără idei preconcepute în privinţa viperelor pe care Anderson tocmai i le descrisese?

Se decise să o avertizeze un pic.

— Nu cred că îi vei plăcea pe verişorii tăi.

— Poate că îi voi plăcea, spuse ea, hotărâtă să se agate de fărâma de optimism pe care şi-o adunase.

El zâmbi.

— Sunt destul de sigur că nu îi vei plăcea.

— Nu poţi spune dinainte aşa ceva.

Ea se opri brusc. O, dar pe cine păcălea? Bula ei de entuziasm se dezumflă lent.

El îi văzu privirea descurajată din ochi şi îşi dădu seama că n-ar fi trebuit să-i spună nimic.

— Fii tare! îi şopti el.

— Sunt tare, răspunse ea.

Tocmai ajunseseră pe palier, când auziră un om strigând o obscenitate grosolană. Kate împietri şi se uită la Dylan. El ridică din umeri ca şi cum nu l-ar fi tulburat deloc.

Anderson păru ofensat.

— O clipă, vă rog, spuse el.

Plecă în grabă pe hol, probabil cu intenţia de a-i face pe oaspeţi să tacă naibii din gură, presupuse Dylan, dar răul fusese făcut. Kate nu mai era îngrijorată, ci de-a dreptul îngrozită.

Ea îl apucă de braţ.

— Ţi-a spus cumva Anderson de ce am primit scrisoarea?

— Ştii de ce. Citirea testamentului.

— Da, dar a mai spus ceva?

— Nu am vorbit deloc despre testament, spuse el. Voiam să ştiu cu ce vom avea de-a face, aşa că mi-a vorbit despre verişorii tăi. Şi, apropo, vrea să te asigur că nu reprezintă pe niciunul dintre ei.

Ea continuă să meargă de-a lungul coridorului. Auzi o altă obscenitate şi şopti:

— Doamne sfinte! În ce m-am băgat? Poate că nu este o idee chiar atât de bună să-i cunosc pe

vreunul dintre ei acum. „Sau niciodată”, adăugă ea în tăcere.

Dylan nu voia ca ea să intre în cuibul acela de viespi cu expresia aceea de îngrijorare pe chip.

Dacă vor simţi că este vulnerabilă, o vor ataca. Verişorii ei trebuiau să vadă ce femeie puternică era. Anderson deschise uşa şi le făcu semn să între.

— Kate. Dylan o prinse de braţ ca să o oprească.

Ea se uită la el şi fu şocată de rânjetul lui.

— Da!

El coborî vocea, ca să-l poată auzi numai ea, şi-o întrebă:

— Pe cât vrei să pariezi că Anderson Samuel Smith[1] nu-şi foloseşte niciodată iniţialele?

Nu pricepu imediat, dar apoi puse totul cap la cap.

— Dumnezeule, numai un bărbat s-ar putea gândi la asta. Intră în birou râzând.

În aer plutea ostilitatea, dar strigătele şi vulgarităţile se opriră când fraţii îi observară pe cei doi şi tăcură.

Roger fu primul care îşi reveni din surpriză.

— Ce naiba? murmură el. Cine sunt, Anderson?

— Cui îi pasă cine sunt? N-au ce căuta aici, spuse Ewan cu un surâs dispreţuitor şi făcu un pas ameninţător spre ei.

[1] ASS – dobitoc, fund

Credea că putea s-o sperie într-atât, încât s-o facă să plece din birou? Kate nu avea de gând să tolereze prostiile astea. Îl privi drept în ochi şi continuă să meargă.

Anderson îşi ridică mâinile.

— Dacă vă calmaţi, voi face prezentările. Kate, aş vrea s-o cunoşti pe Vanessa MacKenna.

Femeia remarcabil de frumoasă era diferită de persoanele grupate de partea cealaltă a camerei. Nu părea furioasă, ci doar curioasă.

— Bună ziua, spuse Vanessa politicos.

— Vanessa, continuă Anderson, este căsătorită cu Bryce MacKenna.

Omul spre care făcu semn Anderson nu vorbi, ci doar o salută pe Kate cu o înclinare scurtă a capului.

— Lângă Bryce este Roger MacKenna şi la dreapta se află Ewan MacKenna. Şi acum aş dori cu toţii s-o cunoaşteţi pe verişoara voastră, Kate MacKenna.

— Verişoara noastră? urlă Ewan. În mod sigur este o escroacă! Noi nu avem nicio verişoara!

— Ewan are dreptate, spuse Bryce. Nu avem nicio verişoară.

— Se pare că aveţi, spuse Vanessa, cu o nuanţă de amuzament în voce.

Fraţii o ignorară.

— Şi cine este? întrebă Roger. Se dă şi el tot drept un verişor?

— Cine este? Este cu Kate, spuse Anderson şi refuză să mai dea alte explicaţii.

— Au impresia că vor obţine o parte din câştig? Ce absurd! spuse Bryce.

Anderson ridică mâna din nou.

— Unchiul vostru m-a asigurat că înregistrarea video va explica totul, spre satisfacţia voastră. Niciunul dintre voi nu va mai avea întrebări fără răspuns. De asemenea, a cerut ca fiecare dintre voi să primească o copie a ceea ce sunteţi pe cale de a vedea. Terrance, te rog să distribui discurile tuturor. Observă că soarele strălucea pe ecranul televizorului şi se grăbi spre ferestre, ca să regleze jaluzelele. Există vreun disc în player?

— Da, domnule. Totul e pregătit, răspunse Terrance.

Anderson îşi împreună mâinile şi încercă să pară entuziasmat.

— Bine, atunci, putem începe?

— Era şi timpul, spuse Bryce.

— Toată lumea, vă rog să luaţi un loc. Privirea lui se mută spre Roger şi Ewan. Şi încercaţi să nu comentaţi sau să întrerupeţi în timp ce unchiul vostru vorbeşte.

Roger se prăbuşi în scaun.

— Trebuie să ascultăm ce prelegere ne ţine boşorogul ăla, înainte de a ne primi banii?

Îi adresase întrebarea lui Ewan, care răspunse imediat:

— Încă mai încearcă să ne controleze, chiar şi din mormânt! Ce nenorocit viclean!

Vanessa se întoarse la Ewan.

— Unchiul tău nu este aici ca să se apere. Doar tu te-ai putea coborî aşa de jos, încât să-i spurci pe morţi.

Ewan nu fu tulburat de dispreţul ei. Se întoarse spre Roger şi şopti destul de tare ca toată lumea să audă:

— Doar o căţea ar putea iubi un ticălos.

Kate se simţea de parcă se uita la un film de groază. Ce Dumnezeu avea să le spună Kierei şi lui Isabel despre fraţii ăştia josnici şi demni de dispreţ? Era îngrozită şi îngreţoşată de faptul că era înrudită cu ei. Erau nişte fiinţe umane îngrozitoare.

Bryce părea grăbit să se îmbete. Înghiţea lichiorul ca pe apă, şi cu cât bea mai mult, cu atât mai dezgustător devenea. Ceilalţi fraţi păreau să aprecieze umorul lui ciudat şi râsul lor îl încuraja. Cum i-ar putea descrie pe fraţi lui Kiera şi Isabel? Cuvântul „respingător” îi veni în minte. Şi înfiorător. Categoric înfiorător. Nimeni nu putea deveni atât de neplăcut, fără ani buni de practică în spate.

Atenţia ei se întoarse spre Vanessa. Era persoana cea mai curioasă în privinţa ei. S-ar fi putut presupune cu uşurinţă că acea femeie echilibrată şi sofisticată intrase din întâmplare în biroul greşit. Nu părea să se integreze în peisaj.

Anderson stătea în spatele scaunului pe care se aşezase Vanessa. Îi făcu semn cu capul lui Terrance, care luă imediat telecomanda şi apăsă pe butonul de redare.

Cearta se opri când Compton Thomas MacKenna se adresă audienţei sale, însă tăcerea nu dură mult.

— Tocmai a spus că şi-a schimbat testamentul cu ceva timp în urmă? Noi de ce nu am fost informaţi? întrebă Ewan.

— Taci şi ascultă, spuse Roger. Vom vorbi mai târziu.

— Dă de la capăt, izbucni Bryce. Nu am auzit niciun cuvânt din cauza limbariţei fraţilor mei.

Şi cearta reîncepu.

Kate nu ştia cât de mult mai putea suporta. „O, Doamne”, şopti pentru sine.

Dylan o auzi. Îşi puse braţul protector pe spătarul scaunului ei şi se aplecă să-i şoptească:

— Vrei să plecăm?

O, da, cu siguranţă că-şi dorea asta. Dar mai dorea să vadă şi acele fotografii şi să afle de ce ea şi surorile ei fuseseră invitate la acel spectacol ciudat.

— Trebuie să văd asta, şopti ea drept răspuns.

Anderson îi făcu să se liniştească, iar DVD-ul începu iar redarea. Fraţii păstrară tăcerea până când unchiul lor povesti istoria familiei. Atunci unul dintre ei gemu.

Kate fu fascinată să audă despre strămoşii tatălui ei şi ascultă cu atenţie. Dar apoi fu pomenită mama ei. Într-o clipită, atitudinea lui Kate se schimbă de la curiozitate, la furie. Cuvintele bătrânului, spuse atât de dur, se multiplicară le nesfârşit în mintea ei. „Cu nimic mai bună decât o cerşetoare de pe stradă.” Şi insultele nu se opriră aici. Dispreţul pe care îl simţea bătrânul faţă de mama ei era evident în tot ceea ce spunea despre ea.

Oare unchiul ei dorise ca ea să vadă acest lucru, ca să o poată calomnia pe mama ei? Asta fusese scopul pentru care fusese convocată acolo?

Înţepeni când vorbi despre surorile ei şi fu şocată să audă că angajase pe cineva să le verifice pe toate. Nu-i venea să creadă ce tupeu avusese omul. Observaţia care o uimi cel mai mult pe Kate fu însă aprecierea pe care o făcuse pe seama ei. Auzi remarca în care spunea că ea semăna cel mai mult cu el. Doamne sfinte, cum putuse el să creadă aşa ceva? Şi mai şi zâmbise când rostise cuvintele acelea, ca şi cum ar fi crezut că era o calitate nemaipomenită pentru cineva să fie imaginea lui leită.

Kate nu credea că putea fi mai şocată de atât. Pur şi simplu nu mai puteau fi alte surprize, nu-i aşa?

Evident că se putea.

— Cea mai mare parte a averii mele... optzeci de milioane de dolari... va fi moştenită de Kate MacKenna.

Nu, nu, nu putea fi adevărat. Ea dădu să se ridice, dar căzu înapoi. Discul îi căzu din poală. Nu mai auzi restul înregistrării video şi nici nu mai era conştientă de nebunia iscată în jurul ei. Rămăsese acolo paralizată... şi dezgustată.

„Cu nimic mai bună decât o cerşetoare de pe stradă.” Cum îndrăznise el să spună aşa ceva despre mama ei.

Ea clătină din cap.

— Nu, spuse ea. Nu.

Toţi se întoarseră spre ea ca o haită de animale turbate. Ea nu-şi dădu seama cât de periculoasă devenise situaţia. Însă Dylan realiză asta. Se ridică şi se postă repede în faţa ei.

Bryce plângea în hohote şi blestema; Roger ţipa şi plângea, dar Ewan era ameninţarea reală acum. Faţa lui era schimonosită de furie. Se ridică din scaun ca un taur care vedea roşu în faţa ochilor şi, complet orbit de temperamentul lui exploziv, o atacă pe Kate.

— Cum ai făcut-o? Cum l-ai făcut pe bătrânul ăla nebun să-şi schimbe testamentul? Încercă să-l împingă pe Dylan şi, atunci când acesta nici nu se clinti, strigă: Dă-te din calea mea!

Dylan răspunse calm.

— Du-te şi stai jos.

Ewan încercă să-i tragă un pumn, dar Dylan îi prinse pumnul şi i-l dădu la o parte, apoi spuse:

— Nu vreau să fac asta. Sunt îmbrăcat cu costumul meu bun şi mă aflu în acest birou frumos, împreună cu prietena mea. N-aş dori să începem să ne batem.

— Crezi că te poţi pune cu mine?

Se comporta ca un bătăuş de şaisprezece ani, şi Dylan nu fu amuzat.

— Vei sta jos, într-un fel sau altul.

Urlând, Ewan se aruncă cu sălbăticie asupra lui Dylan. Acesta evită pumnul, dar renunţă la atitudinea amabilă de mai devreme. Când Ewan încercă din nou, Dylan îi dădu o lovitură drept în stomac. Ewan dădu să cadă, iar Dylan îl împinse spre canapea. Roger se dădu la o parte, pentru ca Ewan să poată ateriza pe lângă el, pe perne.

Dylan zâmbi.

— Bine. Acum stă jos.

— Cheamă poliţia, Anderson, icni Ewan. Pune-i să-l aresteze pe omul ăsta pentru atac. Sună la 911. Fac plângere. De ce nu suni? Vreau poliţia aici, acum!

— Am uitat oare să vi-l prezint cum se cuvine pe detectivul Buchanan? Dacă doriţi să-i vedeţi insigna, sunt sigur că va fi fericit să v-o arate.

Era evident că Anderson se distra de minune văzând cum nepoţii clientului său îşi primeau răsplata binemeritată. Părea încântat la culme.

Vanessa nu spuse niciun cuvânt până acum.

— Nu pot să cred. Optzeci de milioane?

— Te simţi bine, draga mea? o întrebă Anderson.

Ewan se întoarse spre ea.

— Poate că cine ţi-o trage acum nu te va mai considera atât de sexy după treaba asta. Tot ce primeşti este o casă şi o sută de mii de dolari nenorociţi.

— Îmi place casa aceea, iar Compton ştia asta. Sunt încântată că mi-a lăsat-o mie.

Bryce o luă în batjocură.

— Eşti extrem de îngâmfată.

— Şi de ce să nu fiu îngâmfată? Tu ţi-ai bătut joc din el. Toţi aţi făcut-o.

— Dă-o încolo, strigă Roger. Ce naiba vom face?

— Îi vom da în judecată, spuse Bryce. Vom contesta testamentul.

— Asta ar putea dura ani de zile, răspunse Ewan.

Roger păru disperat când spuse:

— Eu nu pot să aştept. Trebuie să pun mâna pe bani acum.

În cameră se făcu un haos total când fraţii începură să strige unul la celălalt.

Zgomotul se transformă într-un vuiet monoton în capul lui Kate, iar gândurile ei se învăluiră în cercuri şi cuvintele reverberară. „Optzeci de milioane de… optzeci de milioane de… optzeci de milioane.” Îşi putea salva compania. Putea

plăti taxa de şcolarizare a lui Isabel. Puteau păstra casa şi toate problemele ei aveau să fie rezolvate. Asta era răspunsul la rugăciunile ei, nu-i aşa?

Îşi luă poşeta şi se ridică.

— Nu-i vreau, îi spuse ea lui Anderson.

În încăpere se făcu brusc linişte.

— Înţeleg că a fost un şoc pentru tine, Kate, răspunse Anderson. Se îndreptă spre biroul lui şi puse mâna pe un dosar gros. Sunt sigur că începi să-ţi dai seama că fratele bunicului tău, Compton, a fost un om care planifica totul cu meticulozitate. El a aranjat transferul proprietăţilor până în cel mai mic detaliu. Bătu cu mâna în dosar. Aici este listă întreagă, realizată de firma lui de contabilitate. Trebuie s-o iei cu tine astăzi ca să te familiarizezi cu banii lichizi şi cu celelalte bunuri. Şi-a dorit să înţelegi şi să apreciezi ceea ce a realizat el în viaţă. Mâine la trei după-amiază trebuie să revii aici ca să te întâlneşti cu consilierii lui financiari. Ei îţi vor răspunde la toate întrebările pe care le vei avea şi îşi vor oferi serviciile lor, pentru ca tranziţia să se facă cât mai uşor posibil.

— Dar nu înţelegi, insistă ea. Eu nu-i vreau! Nu vreau nimic.

— Acordă-ţi puţin timp ca să te familiarizezi cu situaţia, o sfătui Anderson. Nu vrei să iei nişte decizii pripite.

— Ai auzit-o! îl contrazise Roger. A spus că nu-i vrea.

Ewan se repezi şi el:

— Ce se întâmplă dacă ea nu-i va lua?

Anderson ezită să dea un răspuns.

— Unchiul vostru a fost de neclintit în dorinţa lui ca averea să fie moştenită de Kate şi era destul de încrezător că ea o va accepta. Nu a numit un alt moştenitor.

— Asta înseamnă că dacă ea refuză să-i ia, averea va fi moştenită de rudele cele mai apropiate ale unchiului, nu-i aşa?

Anderson nu răspunse. În schimb, se întoarse înapoi spre Kate.

— Ai timp până mâine să te gândeşti la asta. Te rog să iei dosarul şi să te uiţi peste el. Vom discuta atunci.

— Nu va fi necesar, răspunse Kate calm. Nu voi accepta moştenirea. Nu vreau nimic de la omul acela.

Dylan stătea lângă ea, în cazul în care unul dintre fraţi s-ar fi apropiat prea mult, dar ea controla situaţia acum. Atitudinea ei lăsa de înţeles că nu avea de gând să se lase intimidată de ei, şi asta îl impresiona al naibii de mult.

Vanessa începu să meargă spre uşă. Se opri când ajunse la Kate şi-i spuse:

— El a vrut ca tu să ai tot. Cred că ar fi înţelept să iei în considerare acest lucru înainte de a renunţa. Apoi zâmbi şi-i şopti: Noroc!

— De ce nu te mişti, Anderson? strigă Ewan. Fă hârtiile prin care ea să refuze banii!

Avocatul clătină din cap.

— Nu pot face asta. Responsabilitatea mea este să duc la îndeplinire dorinţele unchiului vostru, pe cât de bine îmi stă în putinţă. Luă dosarul şi se uită la Kate. Nu te pot obliga să accepţi moştenirea, dar îţi recomand cu tărie să te uiţi cel puţin peste aceste documente, ca să poţi lua o decizie în cunoştinţă de cauză.

— Lasă documentele jos, Anderson! Ea nu le vrea!

Răbdarea lui Kate ajunsese la limită.

— Apreciez grija şi înţeleg că îţi faci pur şi simplu datoria, răspunse ea, zâmbind către Anderson. Dar trebuie să înţelegi că nu mă voi răzgândi. Dacă există documente pe care trebuie să le semnez ca să refuz moştenirea, te-aş ruga să le redactezi.

Avocatul îşi dădu seama că orice alte proteste nu-şi mai aveau rostul. Kate avea nevoie de timp.

— Foarte bine, spuse el. Îmi va lua o zi sau două să anunţ pe toată lumea şi să întocmesc documentele. Te voi anunţa când sunt gata.

— Pot avea fotografiile tatălui meu acum? întrebă ea.

— Bineînţeles, răspunse el şi întinse mâna spre sertar, de unde scoase un plic mare.

— Mulţumesc, spuse ea. Putem să mergem? îl întrebă ea pe Dylan.

— Sigur că da, răspunse acesta. Se dădu la o parte ca s-o lase să meargă în faţa lui şi îi urmări pe fraţi când trecură prin dreptul lor. Toţi debordau de bucurie, simţindu-se victorioşi.

— Vă conduc, se oferi Anderson.

Cei trei trecură prin sala de aşteptare şi se îndreptară spre trepte.

— Te voi contacta în curând, spuse el, însoţindu-i pe hol. Te sfătuiesc să te gândeşti la acest lucru în seara asta. Poate că te vei răzgândi.

— Va fi greu să le explic toate astea surorilor mele. Când am venit aici, ştiam că mă voi întâlni cu rudele noastre, dar cu siguranţă nu mă aşteptam că vor fi atât de…

Anderson zâmbi.

— Ştiu. Sunt greu de descris, nu-i aşa?

Kate râse.

— Da. Cel puţin am avut… O! Am uitat discul. Se întoarse şi se repezi înapoi în sala de aşteptare înainte ca Dylan s-o poată opri.

Putea auzi râsete şi ciocnit de pahare. Întinse mâna spre clanţă, dar altceva îi atrase atenţia. Îngheţă. Fraţii păreau să sărbătorească în stil mare. Izbucniră în hohote de râs când unul dintre ei făcu o glumă despre familia ei.

Kate rămase la uşă şi ascultă pentru câteva secunde. Iar acele câteva secunde fuseseră de ajuns.

Când deschise uşa şi intră în cameră, râsetele se opriră brusc. Nu le aruncă verişorilor ei nicio privire, ci se îndreptă direct spre scaunul ei ca să ia discul pe care-l scăpase. Apoi se întoarse şi luă dosarul de pe birou.

— Ce faci? întrebă Roger.

— M-aţi făcut să mă răzgândesc. Până la urmă, cred că voi avea nevoie de ăsta, spuse ea şi se întoarse ca să le înfrunte privirile.

Cu dosarul strâns la piept, porni spre uşă, acolo unde o aştepta Dylan.

În timp ce uşa se închidea în urma ei, Kate se uită peste umăr şi le spuse calm:

— O, nu mă lăsaţi să vă întrerup, dragii mei verişori. Vă rog, continuaţi! Unul dintre voi tocmai o făcea pe mama curvă.

capitolul 25

— Ce dracu’ a fost asta? întrebă Dylan în timp ce traversau holul.

— Trebuie să fii un pic mai exact, spus ea. La ce drac te referi?

Anderson Smith, radiind ca un părinte mândru atunci când copilul său se comportă dincolo de aşteptări, alergă după ei.

— Domnişoară MacKenna… Kate, Kate, te rog, aşteaptă doar un minut.

Pentru o fracţiune de secundă, Kate se gândi să fugă de el. Voia cu disperare şi cât mai repede posibil să scape de rudele ei, dar nu în detrimentul avocatului. Nu era vina lui că bătrânul acela detestabil fusese clientul lui. De asemenea, nu putea să-l învinuiască pentru rudele ei josnice. Anderson părea la fel de şocat şi de dezgustat de comportamentul lor, ca ea şi Dylan.

Forţându-se să zâmbească, se întoarse şi aşteptă ca avocatul să-i ajungă din urmă.

— Da?

— Am fost atât de încântat să aud că te-ai decis să accepţi moştenirea. Să te aştept mâine la trei? Contabilii şi consilierii unchiului tău vor fi pregătiţi să răspundă la toate întrebările pe care cu siguranţă le vei avea după ce te vei uita prin raport şi, de asemenea, vor rămâne ca martori atunci când vei semna, rosti aproape fără să respire. Apoi trase o gură de aer şi adăugă: Şi eu voi continua, desigur, să fac tot posibilul ca să te sfătuiesc până când transferul este complet şi vei numi o nouă firmă care să te reprezinte.

— Nu intenţionez să te înlocuiesc, Anderson, îl asigură ea.

Era, evident, încântat de decizia ei. Îi strânse mâna.

— Minunat, minunat.

— Dar cele optzeci de milioane…

— De fapt, draga mea, unchiul tău a subestimat valoarea.

Ea clipi.

— Poftim?

— Moştenirea ta se ridică la mult mai mult de optzeci de milioane.

— O… şi tu vei continua să reprezinţi… Vocea i se stinse.

— Ne vedem mâine la trei?

El se mişca prea repede pentru ea. Totul se mişca prea repede.

— Am nevoie de timp să citesc… În seara asta… şi mâine. Se uită cu disperare la Dylan pentru ajutor. Nu reuşea să pronunţe cuvintele. Avea impresia că vorbise ca o nătângă.

Dylan se gândi ca sunase la fel de uluită pe cât arăta.

— Am putea să lăsăm asta la latitudinea lui Kate? Ar putea să te sune mâine-dimineaţă, să stabiliţi atunci întâlnirea. Nu lua nicio decizie până nu vorbeşti cu ea.

Ea dădu din cap cu nerăbdare.

— Da, te sun eu.

Anderson arătă cu degetul spre dosarul pe care-l ţinea strâns în mână.

— Ai destul de mult de citit şi de asimilat în seara asta. Am scos la imprimantă toate aranjamentele pentru înmormântarea unchiul tău, în cazul în care doreşti să participi, deşi nu te-aş sfătui. O bătu uşor pe mână şi făcu un pas înapoi. În calitate de avocat al tău, spuse el zâmbind, vreau să te asigur că mă poţi suna oricând, ziua sau noaptea, cu întrebări sau nelămuriri. Cartea mea de vizită este în dosar, alături de numeroasele mele numere de telefon.

— Mulţumesc, spuse ea. Dădu să se întoarcă, apoi se opri. În privinţa următoarei întâlniri…

— Da?

— Vor fi şi verişorii mei acolo? Era mândră de ea. Spusese „verişori” fără să clipească sau să se bâlbâie.

El fu înţelegător.

— Îmi pare rău să spun că vor trebui să fie invitaţi. Instrucţiunile unchiului tău au fost destul de clare. Nu l-am întrebat ce motiv a avut atunci când mi-a comunicat dorinţele sale, dar convingerea mea este că a vrut ca fraţii să vadă ce vor pierde. Însă prezenţa lor nu este obligatorie pentru că părţile lor din moştenire le-au fost deja alocate. Acelaşi lucru se aplică şi surorilor tale, Kiera şi Isabel. Tu eşti singura care trebuie să fii prezentă ca să semnezi. Dacă ai fi refuzat moştenirea, sunt sigur că cei trei nepoţi ar fi fost, în cele din urmă, următorii în linie să moştenească averea, deoarece au păstrat

legătura cu unchiul tău în timp ce el era în viaţă. Testamentul limitează în mod explicit moştenirea lăsată surorilor tale, aşa că mă îndoiesc că ele ar putea să aibă vreo pretenţie la averea mai mare. Cred că ceea ce încerc să spun este că totul depinde de tine.

Apoi i se adresă mai mult lui Dylan decât ei, când adăugă:

— Nu pot să-ţi subliniez îndeajuns de mult cât de important este să continui să fii prudent.

Luându-i din nou mâna lui Kate, spuse:

— Nu vreau să-ţi faci griji. Niciuna dintre rudele tale nu va da buzna la întâlnire cu vreo armă asupra lor. Vor fi suficienţi agenţi de pază, te asigur.

Ea crezu că fusese o încercare jalnică de-a glumi, până când i se adresă din nou lui Dylan:

— Agentul meu de pază m-a informat că numărul de serie de pe arma confiscată a fost, într-adevăr, şters.

— Nu mă surprinde lucrul ăsta, răspunse Dylan. A anunţat incidentul la secţie şi a verificat dacă are permis?

— Da, a făcut-o. Poliţia e pe drum.

— Mă bucur să aud asta.

Anderson îi lăsă în cele din urmă să plece. Traversau holul când Dylan îl reperă pe agentul de pază, care aştepta cu nerăbdare în umbră, lângă intrare.

Kate încercă să meargă înainte spre uşă, dar Dylan o apucă de braţ.

— Stai o clipă.

Agentul de pază se grăbi spre ei.

— Detective Buchanan, v-a spus domnul Smith ce-am aflat despre armă?

— Da, mi-a zis.

— Ce să spun celor de la poliţie? Vor ajunge aici imediat.

Dylan putea vedea că agentul era neliniştit în privinţa procedurii pe care trebuia s-o urmeze.

— Nu trebuie să faci nimic, doar să le dai arma. Se vor ocupa ei de Roger MacKenna.

— N-ar trebui să-i avertizăm în privinţa lui?

— Au fost avertizaţi, îl asigură el. Ştiu ce fac. Tu doar să nu le stai în cale.

— Da, domnule.

— Anderson va încerca să-i ţină pe toţi în biroul lui până ajunge poliţia, dar dacă Roger insistă să plece, va coborî cu el. Nu va trebui să-i faci faţă singur. Agentul de pază tot părea îngrijorat. Sau ai putea aştepta în biroul tău… continuă Dylan.

Brusc uşurat, agentul răspunse:

— Dacă asta e ceea ce vreţi să fac, domnule, atunci voi aştepta în biroul meu.

Dylan dădu din cap.

— Bine, Kate. Să mergem.

Ea nu se clinti. Privirea ei uluită era de nepreţuit, şi el aproape că izbucni în râs.

— Arma te-a surprins? întrebă el.

Surprins? O, te rog! Trecuse de mult de stadiul de uimire în biroul avocatului. Ca un irlandez la priveghiul unui anglican, simţi nevoia să râdă, atitudine total nepotrivită. Comportamentul fraţilor devenea din ce în ce mai rău.

— Roger a adus un pistol la biroul avocatului? Ea făcu câţiva paşi spre uşă şi se opri. Cine ar aduce o armă la citirea unui testament?

— Se pare că Roger MacKenna ar face-o, şi chiar a şi făcut-o. Poliţia îl va duce la secţie şi vor avea o mică discuţie cu el. Vor verifica şi pistolul, adăugă el. Din fericire, Roger va transpira ceva timp în închisoare. Ar fi destul de drăguţ, nu-i aşa?

— N-ar trebui să aştepţi poliţia? S-ar putea să aibă întrebări.

— Nu, nu aşteptăm. Plecăm departe de aici, cât mai repede posibil. Doar dacă nu cumva doreşti să urci înapoi şi să-ţi săruţi verişorii de rămas-bun.

Ea se cutremură de repulsie. Mai degrabă ar mânca sticlă.

— Nu, mulţumesc, spuse ea politicos. Prefer să plecăm.

El rânji.

— Aşa m-am gândit şi eu.

Un tunet îi întâmpină când ieşiră afară. Deja ploua mărunt şi des, dar norii erau întunecaţi şi

grei. Din clipă-n clipă avea să izbucnească o ploaie puternică.

— O luăm la fugă? întrebă el.

Nu-i dădu timp să răspundă. O luă de mână şi porni. Până ajunseră la colţ, burniţa se transformase în ploaie.

Ea ţinea pasul cu el, dar lucrul acesta nu era deloc uşor.

— Aş prefera să aduci maşina pe undeva pe-aici.

— Nici vorbă, Murătură, îi răspunse el în timp ce traversau şoseaua în fugă. Tu rămâi lângă mine. O să ieşim noi de aici.

Alergară de-a lungul aleii prin parc. Dylan examină zona, căutând pe cineva sau ceva care nu-şi avea locul acolo. Mâna lui se odihnea pe mânerul armei.

Tocurile înalte ale lui Kate păreau complet distruse şi o omorau, dar mândria o împiedica să se plângă sau să-i ceară să meargă mai încet. Va ţine ritmul cu el, sau va muri încercând.

Când ajunseră la maşină, Dylan deschise uşa şi practic o aruncă înăuntru. Îşi scoase sacoul şi, exact când i-l întindea, începu să plouă torenţial, dar reuşi să ajungă până în partea şoferului fără să se ude leoarcă.

Kate îi împături sacoul cu grijă şi îl aşeză pe bancheta din spate. După ce puse dosarul gros şi plicul pe podea, în spatele ei, se lăsă pe spate şi încercă să-şi calmeze bătăile sălbatice ale inimii.

Nu şi-i putea scoate din minte pe verişorii ei. Se simţea de parcă şi-ar fi petrecut ultima oră într-un blender pornit.

Dylan inspecta strada şi clădirile dimprejur. Ploaia alungase pietonii sub copertine şi pe sub tocurile uşilor. Pe lângă maşina lor trecură două camionete, dar şoferii nu se uitaseră spre ei.

Erau în siguranţă… deocamdată.

Maşină de poliţie acceleră şi apăru după colţ. Se opri brusc în faţa clădirii Smith&Wesson.

— Bine, hai să mergem, spuse Dylan şi porni motorul.

Ferestrele începuseră să se aburească când el ieşi din parcare, în stradă. Porni aerul condiţionat.

Kate nu fu atentă pe unde mergeau până nu observă că el ratase ieşirea care îi ducea la autostradă. Când îi atrase atenţia asupra acestui lucru, el dădu din cap, dar îşi continuă drumul.

Se părea că el făcea stânga sau dreapta la aproape fiecare colţ. În curând, îşi pierdu orice simţ de orientare. I se păruse că se îndreptau spre nord, dar el cotise de atât de multe ori, că nu mai ştia pe ce lume era.

— Unde mergi?

— Nicăieri… deocamdată. Mă asigur că nu suntem urmăriţi.

Ea se întoarse rapid şi se uită pe geamul din spate.

— Nu văd pe nimeni.

— Nici eu.

— Atunci de ce…

— Doar sunt cu băgare de seamă.

Ploaia aproape încetase. Dylan reperă un teren de baseball şi trase într-o parcare alăturată, lângă nişte tribune metalice. Nu era nimeni primprejur, fără îndoială din cauza vremii, dar soarele începea deja să apară şi, odată cu el, un alt val de căldură şi de umiditate. Aburul se ridica din aleea de beton care înconjura parcul.

Dylan băgă maneta maşinii în poziţia de staţionare, îşi desfăcu centura de siguranţă şi îşi slăbi cravata. Trase adânc aer în piept şi îl dădu încet afară.

Kate aşteptă o clipă înainte de a spune:

— Dylan? Îţi aminteşti când am spus că nu mă pot gândi la cineva care ar vrea să mă omoare?

Un început de zâmbet îi îmblânzi chipul.

— Îmi aduc aminte.

— Acum cred că aş putea enumera câteva persoane.

capitolul 26

Kate părea să aibă un talent aparte: ştia mereu ce să spună ca să îndulcească situaţia. Iar un singur zâmbet de-al ei îţi putea face ziua mai frumoasă.

Dylan ştia că probabil era speriată. Trecuse deja prin iad şi vânătăile rămase îi mai aminteau că cineva încerca să o omoare, dar când îşi revenea din fire, era o forţă de care trebuia să ţii seama. Era o femeie uimitoare.

El, pe de altă parte, era sărit de pe fix. Ce confesiune minunată, venită din partea unui detectiv.

Unchiul ei o pusese într-o poziţie foarte periculoasă. Lui Dylan nu-i păsa de bani sau de motivele bărbatului. Cu bună ştiinţă sau în necunoştinţă de cauză, Compton MacKenna le oferise nepoţilor săi mai mult de optzeci de milioane de motive ca să scape de ea.

Îl înfuria gândul că cineva ar putea să-i facă rău. Şi îl îngrozea. Nu este bine, îşi dădu el seama. Nu e bine deloc. Se implicase prea mult din punct de vedere emoţional, la naiba. Devenise prea... ataşat. Cum Dumnezeu se întâmplase asta?

Kate studie chipul lui Dylan. Se uita furios prin parbriz, dar nu la ceva în mod special.

— Dylan?

— Nu voi lăsa pe nimeni să te rănească. Promisiunea fusese spusă cu o asemenea intensitate, încât vocea îi tremură.

Kate trase concluzia că el simţea nevoia de încurajări.

— Crezi că sunt îngrijorată de capacitatea ta de a mă proteja, pentru că ai fost împuşcat la datorie?

Doamne, greu mai înţelegea! El râse.

— Da, tocmai de asta îmi făceam griji.

— Ştiu de toate laudele şi medaliile pe care le-ai primit, spuse ea. Şi ştiu că eşti foarte priceput în meseria ta. Nu sunt deloc îngrijorată.

— E bine să aud asta, spuse el sec.

Problema părea rezolvată.

— Sunt în mijlocul unui adevărat dezastru, nu-i aşa?

— Da, eşti, recunoscu el dând din cap.

— Pentru cât timp, crezi?

— Nu-ţi pot oferi o estimare.

Ştia asta, desigur că o ştia, dar tot voia una. Toată viaţa ei fusese pusă în aşteptare şi nu putea face nimic, din punct de vedere personal sau profesional, până când lucrul ăsta nu era rezolvat.

Îşi dădu seama, dintr-odată, ce gânduri prosteşti avea. Prioritatea era să rămână în viaţă.

Dylan luă telefonul mobil şi deschise portiera.

— Îl voi suna pe Nate. Anderson i-a dat numele rudelor tale şi avea de gând să le verifice pe toate. Ar trebui să ştie ceva până acum. Tu stai pe loc.

Lăsă motorul pornit şi aerul condiţionat deschis.

Nate aşteptase cu nerăbdare ca Dylan să-l sune. Răspunse din prima şi îl puse rapid pe Dylan la curent cu ceea ce aflase despre fraţi.

— Aş putea la fel de bine să încep cu cel mai mic, Ewan, spuse el. Practică culturismul şi are un temperament al dracului. La ultima numărătoare, avea trei procese pe rol, toate pentru asalt. A băgat un tip la terapie intensivă acum un an, i-a spart maxilarul altuia şi l-a bătut pe un barman de i-a sunat apa în cap pentru că l-a întrerupt. Avocaţii lui au recurs la multe manevre fanteziste ca să nu intre în închisoare, şi Ewan le datorează sume imense de bani. Acum câţiva ani a intrat în afaceri cu nişte investitori ca să producă şi să vândă o nouă drăcie de făcut exerciţii; au dat faliment însă, aşa că acum trăieşte din împrumuturi, în contul moştenirii pe care trebuie s-o primească. Dacă n-o primeşte, ar putea ridica greutăţi de pe băncile din închisoare.

Dylan îl putea auzi răsfoind hârtiile.

— Să vedem, continuă Nate. Bryce… el e cel mai mare, nu-i aşa?

— Da, răspunse el.

— Nu are cazier, spuse el. Dar veştile sunt tot proaste. A început să bea la greu în facultate şi, până când a absolvit, ajunsese un alcoolic notoriu. A fost internat de mai multe ori pentru probleme hepatice. Însă nu se lasă de băut, adăugă el. În urmă cu vreo optsprezece luni a

încercat să fie înscris pe lista de transplant de ficat. Nu s-a încadrat, pentru că încă mai bea. Din ceea ce mi s-a spus, Bryce a luat-o razna o vreme, chiar a încercat să-şi cumpere un ficat. E la fel de terminat ca şi Ewan, spuse el. A făcut câteva tranzacţii la bursă, când piaţa era în plină expansiune, dar în cele din urmă a pierdut totul. Ar trebui să-i vezi dosarele de credit. Sunt pagini peste pagini. Are o datorie ameţitor de mare. Nu pare să-i pese că soţia lui va rămâne cu toate facturile. Anderson Smith a spus că medicii îi mai dau lui Bryce cam şase luni, de trăit, cel mult.

— Dar soţia lui? întrebă Dylan. Am observat că nu purta verighetă. Sunt separaţi sau divorţaţi?

— Nu, încă sunt căsătoriţi, spuse el. Avea de gând să depună actele pentru divorţ, dar apoi i s-a spus că Bryce e pe moarte şi s-a gândit că ar trebui să fie acolo cu el, până la sfârşit.

— Tot Anderson ţi-a spus-o şi pe asta?

— Da, spuse el. O respectă pe... Care e numele ei?

— Vanessa, răspunse el.

Dylan îl putea auzi dând paginile. Trecură câteva secunde şi apoi Nate spuse:

— Aşa, iat-o! Nu are cazier, nici măcar o amendă pentru exces de viteză. A primit mai multe premii pentru munca ei în comunitate, explică el. Are o mică afacere de design interior. Unchiul a îndrăgit-o.

— Dar Roger MacKenna?

— L-am lăsat la urmă pe cel mai bun. I-ai întâlnit pe toţi, nu-i aşa? Ai fost acolo în birou cu Kate, nu-i aşa?

— Da.

— Pun pariu că a fost interesant. Am auzit că a refuzat totul.

— Banii?

— Da, spuse el. Mi-ar fi plăcut să văd reacţiile celor trei fraţi.

— Ea nu voia banii. Era gata să semneze că renunţă la tot, când i-a auzit pe Bryce, Roger şi Ewan jignindu-i familia. Asta a înfuriat-o şi s-a răzgândit.

Urmă o pauză lungă, apoi o explozie de râs. Nate era, evident, amuzat de veşti.

— Îmi pare bine pentru ea.

— Ce-ai aflat despre Roger? întrebă Dylan, dorind ca Nate să revină la subiectul care-l interesa.

Începu să se plimbe încoace şi încolo prin parcare, aşteptând ca Nate să găsească notele despre fratele mijlociu.

Kate îl privea din maşină. Nu putea auzi conversaţia, deoarece aparatul de aer condiţionat făcea zgomot şi el se îndrepta în direcţia opusă ei.

Apoi se întoarse şi îi zâmbi. Probabil că veştile de la Nate nu erau atât de groaznice. Dylan nu ar zâmbi dacă ar auzi lucruri teribile.

Însă zâmbetul îi dispăru repede. Îşi întoarse privirea de la el pentru doar câteva secunde, cât să bage mâna în poşetă şi să-şi ia telefonul mobil, iar când se uită din nou la el, nu-i veni să creadă schimbarea radicală pe care o văzu. Nu mai era calm acum; era furios, atât de furios încât striga în telefon.

— Sfinte Dumnezeule, şopti ea. I se păru că-l aude strigând un nume de bărbat – Jack – şi se întrebă cine era.

Opri aerul condiţionat şi încercă să audă mai mult din ce vorbea, dar în afară de un strigăt sau două, din când în când, nu putu înţelege nimic din ce spunea.

Se încruntă cu dezaprobare. Nu era foarte profesionist din partea lui să strige, mai ales la bietul detectiv suprasolicitat, şi avea de gând să-i spună asta când se va întoarce în maşină.

Câteva minute mai târziu, ajunse şi ea să ţipe în telefonul ei, şi nici nu-i păsa.

Tocmai ascultase un mesaj lăsat de Haley, furnizorul ei de cutii. Nu-i venea să creadă ceea ce auzise, aşa că trebui să mai asculte încă o dată mesajul.

„Tot nu reuşim să dăm una de cealaltă”, începu Haley. „Te rog să mă suni şi să-mi dai nişte instrucţiuni. Femeia asta… femeia asta nebună… continuă să dea buzna în biroul meu, încercând să schimbe totul. Numele ei este Randy Simmons şi insistă că ea este noul

proprietar al companiei Kate MacKenna. M-am gândit că e vreo glumă proastă. Dacă ai vedea cum arată şi cum e îmbrăcată, ai înţelege de ce mi-a venit să cred că e o glumă. Este foarte...” Mesajul se opri pentru câteva secunde. „... necioplită. Nu vrea să plece, Kate, iar când i-am spus că am vorbit recent cu tine şi că nu ai menţionat nimic despre vânzarea companiei, ea mi-a explicat că desigur că nu ai spune nimic pentru că eşti umilită şi jenată. A spus că nu ţi-ai plătit împrumutul.”

În acest punct, după ce ascultase pentru prima dată mesajul, Kate începu să ţipe în telefon. Şocul nu trecuse, căci începu să strige din nou, a doua oară după ce ascultă mesajul.

„Îţi poţi imagina reacţia mea”, continuă Haley. „Am rămas fără cuvinte. Cred că Randy era amuzată de reacţia mea. O, şi fii atentă la asta, mi-a spus să nu-mi fac griji. Nu avea de gând să mă concedieze atâta timp cât voi face ceea ce vrea ea. I-am reamintit că am propria mea firmă şi că am destui clienţi. I-am explicat în termeni foarte simpli că nu mă poate concedia pentru că nu lucrez pentru ea. Însă nu cred că a înţeles. Zicea că este entuziasmată că are acum propria afacere, probabil că era un pic prea nerăbdătoare să înceapă. Îmi tot repeta că are de gând să facă schimbări majore. Şi fii atentă la asta! A zis că nuanţele tale de culori sunt prea liniştite, în cele din urmă mi-am revenit şi i-am

spus că trebuie să-mi dovedească că ea este noul proprietar, înainte de a putea face modificări. M-a asigurat că soţul ei se va ocupa de tot şi mi-a promis că, înainte de sfârşitul lunii, îmi va pune pe birou documentele legale. Între timp nu a vrut să mai comand nimic din ce n-ar putea fi returnat. Kate, trebuie să mă suni şi să-mi spui ce vrei să fac în privinţa asta. O, şi apropo, nu ştiu cum a făcut, dar a aflat numele companiei pe care o folosim pentru fabricarea panglicilor. I-a sunat direct pe ei ca să anuleze comanda. Le-a spus că ea este noul proprietar şi că vrea să schimbe culoarea, într-o culoare mai ţipătoare. Încă nu ştie ce culoare vor avea cutiile, dar panglicile vor fi de un albastru strălucitor, cu ornamente fucsia. Agentul de vânzări m-a sunat şi m-a întrebat ce ar trebui să facă. Te rog să mă suni înapoi cât de repede poţi. Chiar am nevoie de ajutor aici.”

Când Dylan reveni la maşină, Kate striga în telefon. Ştia că nu vorbea cu nimeni, deoarece ţinea telefonul departe de ureche şi era incoerentă.

— Kate, ascultă-mă… Numai atât reuşi să spună.

— Îmi modifică panglicile. Îţi vine să crezi? Le spune oamenilor că este proprietara firmei mele. Împrumutul… împrumutul ăla… ştia totul despre împrumutul mamei mele… e vulpoiul ăla de contabil, Simmons… probabil că e soţia lui.

Era atât de nervoasă încât tremura şi vorbea atât de repede, că Dylan nu înţelese decât că era vorba despre o panglică şi un vulpoi.

— Trebuie să mă asculţi, spuse Dylan. Uită de panglici…

— Nu pot să uit de panglicile mele. Voi suna un avocat şi îi vin eu de hac acelui nenorocit. Cum îndrăzneşte… şi ea… să-mi schimbe panglicile? Vrea fucsia? Îţi vine să crezi ce neruşinare?

Gesticula cu telefonul în mână în timp ce turuia. Dylan se feri o dată din calea lui, apoi îl luă şi îl puse pe bord.

Încercă încă o dată să-i atragă atenţia.

— Kate.

Parcă era băgată în priză.

— Crezi că ofiţerul de credit de la bancă este şi el implicat? Dacă este şi el, atunci va intra în puşcăria o dată cu nenorocitul de contabil. Cum îndrăznesc ei…

Îi cuprinse faţa în mâini şi o forţă să se uite la el.

— Kate! Nu se răsti la ea când îi pronunţă numele, dar nici mult nu mai avu. Acum era de deplin atentă la el. Ai probleme mult mai mari decât panglicile alea!

Îi dădu drumul, se lăsă pe spate şi o aşteptă să se calmeze. Impactul vorbelor lui fu mai puternic decât furia ei. Se simţi dintr-odată

foarte jenată de comportamentul ei iraţional şi îşi ceru scuze.

— Îmi pare rău. N-ar fi trebuit să ţip. Am fost şocată, încearcă să-mi fure compania. Acei nenorociţi…

El o opri repede, înainte ca ea să se pornească din nou.

— Dar nu-i vei lăsa.

— Da, ai dreptate. Nu-i voi lăsa. Reuşi în cele din urmă să se liniştească.

— Eşti pregătită să mă asculţi?

— Da, sunt pregătită. Ce ţi-a spus Nate?

— Veştile despre verişorii tăi sunt foarte proaste. Bryce a acumulat o datorie uriaşă, pe care soţia sa va trebui s-o plătească după moartea lui. E în insuficienţă hepatică, iar medicii îi mai dau aproximativ şase luni.

— Nu-i nicio surpriză aici, spuse ea. Arată ca şi cum ar fi pe moarte.

— Are doar treizeci şi cinci de ani şi deja are ficatul distrus de alcool.

Dylan trecu la Ewan. Kate nu fu surprinsă să audă de comportamentul lui violent. Asistase la o astfel de dezlănţuire a temperamentului său în biroul lui Anderson. Ewan părea capabil să-şi iasă din fire la cea mai mică provocare.

— Roger este cartoforul familiei.

— Da, spuse ea. În înregistrarea video, Compton spunea că Roger a pierdut patru sute de mii la jocuri de noroc. Cu siguranţă, exagera.

— Nu, era destul de adevărat tot, spuse Dylan. Şi se pare că Roger nu s-a oprit. Acum îi datorează unui cămătar aproximativ şapte sute de mii.

— Nu! şopti ea. Eşti sigur? Şapte sute? E o nebunie. Ea clătină din cap. Nu e de mirare că l-a umflat plânsul.

— Încă n-ai auzit veştile proaste. Roger a împrumutat bani de la Johnny Jackman. El e adevărata pacoste din toată povestea asta. Are nişte relaţii în cercuri sus-puse, de nu ţi-ar veni să crezi, şi are şi o reputaţie de păstrat, într-un fel sau altul, el îşi va recupera banii.

— Vorbeşti ca şi cum l-ai cunoaşte pe acest Jackman, îl cunoşti?

— Nu l-am întâlnit niciodată, dar am auzit foarte multe despre el. Federalii vor fi bucuroşi de direcţia în care se îndreaptă situaţia. Încearcă de mult timp să-l prindă cu ceva. Nate nu-i mai poate ţine departe de investigaţia asta pentru mută vreme. Are nevoie de ei. Ca şi noi, de altfel.

— Ce se întâmplă acum?

— Te ţinem în viaţă.

— Vreau să merg acasă, şopti ea.

Îl exaspera, dar o şi înţelegea.

— Ştii că nu poţi merge acasă.

Ea nu îl contrazise.

— Pentru cât timp?

— Depinde.

— N-ar fi trebuit să accept banii! izbucni ea. Nu i-am vrut! Dar apoi i-am auzit spunând acele lucruri îngrozitoare despre familia mea... despre mama, în special, şi am vrut să ripostez. Şi cea mai bună metodă a fost să le iau banii.

— Nu ar fi contat. Persoanele care vor să te elimine nu şi-ar asuma şansa să te răzgândeşti. Sunt prea multe în joc.

— Deci, tot ceea ce mi s-a întâmplat este legat de banii ăştia?

— Trebuie să presupunem că e vorba de bani. Ai auzit ce-a spus Compton. Şi-a schimbat testamentul cu ceva timp în urmă, dar dacă ne luăm după data înregistrării video, nu şi-a înregistrat mesajul decât în urmă cu câteva săptămâni. Din moment ce exploziile au avut loc după ce mesajul a fost înregistrat, întrebarea este cine a ştiut de ea?

— Ai văzut cât de şocaţi şi de revoltaţi au fost fraţii, iar Vanessa a rămas cu gura căscată.

— Adevărat. Deci, fie există o persoană despre care nu ştim, fie una din rudele tale e un actor al naibii de bun.

capitolul 27

Kate nu dorea să rămână peste noapte în Savannah. Iubea cu adevărat oraşul acesta, dar

din cauza rudelor care locuiau acolo, era hotărâtă să plece cât mai departe posibil.

Dylan o înţelese şi-i dădu perfectă dreptate. Se îndreptă spre nord-vest, evită autostrada şi rămase pe drumuri lăturalnice cu peisaje pitoreşti. Nu părea îngrijorat în privinţa locului unde aveau să-şi petreacă noaptea. Şi nici că începeau să rămână fără combustibil.

— Nu am vrea să rămânem fără combustibil pe un drum lăturalnic, spuse ea.

— Nu, nu am vrea, fu el de acord şi o privea. Ai de gând să-ţi faci griji în privinţa asta?

— Da, am de gând.

— Bine, ne vom opri. Ia harta din torpedou, te rog. Caută Bucyrus. Borna kilometrică pe lângă care am trecut acum câteva minute spunea că mai avem vreo şaisprezece kilometri până la acolo.

Ea nu observase borna. După ce desfăcu harta şi găsi locul în care se aflau, îi spuse pe unde să meargă. Orăşelul era amplasat într-o vale şi, după indicatorul de intrare în Bucyrus, avea 828 de locuitori.

Găsiră un restaurant pe strada principală. Locurile de parcare erau amplasate imediat lângă bordură. Dylan parcă în faţa magazinului.

Opri motorul şi o întrebă:

— Ţi-e foame? Sigur că îţi este, răspunse el, înainte ca ea să apuce să spună ceva. Eu mor de foame.

Dădu două telefoane în timp ce ea îşi întinse picioarele şi încercă să scape de senzaţia de rău la stomac. Nu era bolnavă, dar de fiecare dată când se gândea la rudele ei, o lua cu greaţă.

Îi veni pofta de mâncare doar după ce intră în restaurant. Fură întâmpinaţi de mirosul de pâine proaspăt scoasă din cuptor, scorţişoară şi alte mirodenii mai picante. Când se aşeză la masă, era moartă de foame.

Proprietarul îşi decorase restaurantul cu multă grijă şi se pare că era un fan al dungilor. Perdele cu dungi galbene cu negru atârnau la ferestre. Feţele de masă erau tot galbene cu alb, şi tot aşa erau şi scaunele de la tejghea. Dar motivul nu se regăsea şi în separeuri. Fâşii de bandă adezivă acopereau găurile din banchetele de vinii albastru.

Termeni ca „ciudat” sau „fermecător” puteau fi descrieri exagerate ale restaurantului, dar, în mod categoric, locul era destul de primitor. Pe fiecare masă se aflau seturi de sare şi piper, confecţionate din ceramică, în diferite forme de animale. Masa pe care Dylan şi Kate o aleseseră avea vaci cu pete negre şi albe.

Dar dacă restaurantul avea câteva lipsuri din punct de vedere al ambianţei, lucrul acesta era compensat de mâncarea delicioasă. Amândoi comandară creveţi şi paste, care veniră asortate cu o salată. Dylan mâncă toată porţia lui şi jumătate din a ei.

Restaurantul era gol, cu excepţia chelneriţei şi a bucătarului, care erau preocupaţi cu vizionarea telenovelei de la televizorul mic din capătul tejghelei. Dylan se aplecă în aşa fel încât să nu poată fi auzit şi spuse:

— Povesteşte-mi despre ticălosul ăla şi panglicile tale.

Kate se încruntă şi clătină din cap.

— Ştii despre împrumutul pe care mama l-a făcut girând, printre altele, cu firma mea.

— Da. Şi? insistă Dylan.

— Se pare că acel contabil care s-a ocupat de situaţia financiară mamei şi soţia lui plănuiesc să-mi ia firma de îndată ce trece data scadentă a împrumutului.

— Şi ce are asta de-a face cu panglicile? întrebă el.

Kate îi povesti conversaţia ei cu Haley şi, după ce termină, Dylan se lăsă pe spate şi tăcu pentru câteva minute. Era absorbit în gândurile sale, şi ea îşi dădu seama că analiza toate aspectele legate de situaţia în care se afla.

— Cred că avem mult mai multe de verificat, spuse el în cele din urmă. Se ridică, îi luă mâinile şi o ridică în picioare. Înainte de a părăsi restaurantul, ceru indicaţii până la cea mai apropiată benzinărie.

În timp ce el umplea rezervorul, Kate îşi scoase telefonul mobil şi încercă să dea de

Jordan, dar îi răspunse din nou robotul. Îi lăsă un mesaj, rugând-o s-o sune înapoi.

Când se întoarse în maşină, Dylan se uită pe hartă aproximativ treizeci de secunde.

— Bine, hai să mergem, rosti el hotărât.

— Ai vreo destinaţie în minte?

— Ce-ar fi să te surprind?

— Atâta timp cât camerele sunt curate, voi fi fericită.

— Nu camerele, spuse el. Camera. Stai cu mine.

Ea nu îl contrazise.

— Voi avea propriul meu pat?

— Dacă asta e ceea ce vrei.

„Dar dacă nu ştiu ce vreau?” se întrebă ea. „Atunci ce?” Se gândi la discursul prostesc cu „aia a fost atunci, asta e acum” pe care i-l servise şi tare ar fi vrut să-şi fi ţinut gura.

— Dacă mai doreşti să dai câteva telefoane, fă-o acum, pentru că odată ce plecăm din Bucyrus nu vreau să mai suni pe nimeni de pe telefonul tău mobil.

— De ce nu-mi pot folosi telefonul mobil?

— E mai bine să fim precauţi.

Nu era cine ştie ce explicaţie.

— Ar trebui să le sun pe Kiera şi pe Isabel. Am amânat destul de mult. Să sperăm că îmi va răspunde robotul, în caz contrar, va trebui să intru în detalii şi aş prefera să nu fac asta acum.

Kate avu noroc. Îi intră imediat mesageria vocală. Lăsă acelaşi mesaj pentru amândouă.

— Rudele noastre sunt oribile, începu ea. Şi am să vă arăt o înregistrare video cu fratele bunicului, un om pe care am fost binecuvântate să nu-l cunoaştem. Vă voi explica totul mâine. Acum mă grăbesc şi nu voi mai putea vorbi la telefon. Dacă aveţi nevoie de mine, lăsaţi-mi un mesaj.

— Cum de nu le-ai spus nimic despre moştenire?

Ea ridică din umeri.

— Nu era important. Îi observă zâmbetul şi întrebă: Ce-i aşa de amuzant?

— Nu este amuzant, doar că te face să te gândeşti…

— Să te gândeşti la ce?

— La tine.

Deveni brusc îngrijorată.

— Dar Kiera şi Isabel? Sunt în siguranţă, nu-i aşa? Moştenirea le-a fost deja transferată. Totuşi…

— Anderson ne-a asigurat ca nu sunt următoarele în linie ca să moştenească averea. Dar am vorbit deja cu Nate despre surorile tale şi va avea el grijă de ele. Să sperăm că niciuna din ele nu va observa că e urmărită. Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ele. În regulă?

— Da, spuse ea. Mulţumesc.

— Dacă vrei să mai dai alte telefoane, dă-le acum, o îndemnă el.

Kate o sună repede pe Haley şi tot nu reuşi să dea de ea. Îi lăsă un mesaj lung, explicând că ea era încă proprietara companiei şi că totul va fi clarificat curând, între timp, îi ceru să nu-i spună nimic acelei femei pe nume Simmons.

— Te rog, nu-i da de ştire că am vorbit. Le pregătesc acum o surpriză ei şi soţului ei. Îţi voi explica totul în curând, promise ea.

Încheie apelul şi încercă iar să dea de Jordan. Îi lăsă un alt mesaj înainte de a-şi închide telefonul.

— Am încercat să dau de sora ta, dar nu m-a sunat înapoi. Nu e genul ei, spuse ea.

— N-ai reuşit să vorbeşti ea de când ţi-am apărut la uşă, nu-i aşa?

— Acum că mă gândesc la asta, da, ai dreptate.

— Probabil că doar îţi lasă timp să te calmezi. Sunt sigur că trăieşte cu impresia că eşti supărată pe ea pentru că s-a băgat.

— Prin faptul că te-a trimis la mine?

— Da.

— Recunosc, pentru o vreme am fost nervoasă din cauza asta. Nu-mi place ideea de bărbat care vine şi salvează situaţia şi mi s-a părut un pic exasperant faptul că Jordan, care este de departe o femeie emancipată, şi-a trimis fratele să aibă grijă de mine. Ştiu, te-a trimis

pentru că eşti detectiv şi ştii ce să faci în cazuri din astea, dar eu tot vreau să-i zic ceva ca să mă ţină minte. Să te facă să vii până aici…

— Jordan nu mă poate obliga să fac nimic din ce nu vreau eu să fac.

Ha! Bine-nţeles că putea, dar Kate nu avea de gând să-i spulbere iluziile şi să-i spună asta. Jordan, ca şi sora ei, Sydney, putea să-i convingă pe fraţii ei să facă orice voia ea. Când nu mergea cu imploratul, recurgea la sentimentul de vinovăţie. Îşi perfecţionase şi alte tehnici, însă sentimentul de vinovăţie funcţiona întotdeauna cel mai bine.

Kate era recunoscătoare că-l avea pe Dylan alături. O, ştia că Nate şi ceilalţi detectivi din Charleston erau oameni capabili, dar ea se simţea… în largul ei alături Dylan. Mai era şi o problemă de încredere. Iar ea avea încredere absolută în el.

Telefonul lui Dylan sună. În secunda în care citi numele apelantului, începu să zâmbească. Fără îndoială, probabil că la telefon era una dintre femeile lui. Era o concluzie logică. Omul rânjea ca un idiot.

Lui Kate nu-i venea să creadă cât de morocănoasă devenise. Ce-i păsa ei de viaţa lui amoroasă?

Se pare că mult mai mult decât ar fi vrut, recunoscu ea.

— Hei, scumpo. Ce se întâmplă? spuse el la telefon.

Scumpo? O numise scumpo? Lui Kate îi venea să-i smulgă telefonul de la ureche şi să-l arunce pe geam. Se întrebă cât de mult i-ar plăcea asta scumpei ăleia.

Îşi încrucişă braţele, începu să se uite pe geamul lateral şi pretinse că nu ascultă conversaţia. Femeia de la telefon vorbea cel mai mult, însă şi Dylan rostea, din când în când, câte un cuvânt sau două de încurajare ori de laudă.

— Mă bucur să aud asta… acum gândeşti cum trebuie… da, desigur, mă poţi suna oricând… nu, nu, te descurci de minune. Vom vorbi în curând. Ai grijă de tine acum.

Era îndeajuns s-o facă să vomite. Câte femei amăgea astfel, făcându-le să aştepte cu disperare ca telefonul lui? „Vom vorbi în curând?” De câte ori făcuse acea promisiune? Îşi respectase vreodată cuvântul? Le sunase înapoi? Probabil că nu. Fusese doar un alt mod de-a se despărţi de ele.

Observase că Dylan nu-şi folosise vocea la care apela când flirta, acea voce minunată şi sexy, care-i topea apărarea. Punea pariu că topise şi multe alte femei.

Sfinte Dumnezeule, era geloasă.

— Kate?

— Da? rosti ea cuvântul cu viteza glonţului.

— Isabel te salută.

— Ce? Dacă ar fi stat în picioare, probabil că ar fi căzut. Isabel... ce?

— Te salută. Ce-i cu tine? De ce eşti aşa nervoasă?

Dacă ar fi ştiut el.

— Nu-i nimic în neregulă cu mine.

— Eşti roşie la faţă.

— Ce?

— Am spus că eşti roşie la faţă.

— De ce te-a sunat pe tine Isabel?

— Avea numărul meu de telefon, spuse el. Şi a vrut să-mi spună că şi-a schimbat încuietoarea la uşă. Apoi adăugă zâmbind: Spunea că încuietoarea nu mergea, aşa că a mers la un magazin de bricolaj, şi-a luat tot ce avea nevoie şi şi-a impresionat colega de cameră, făcând totul de una singură.

— O! Am crezut...

— Ce? Ce-ai crezut?

Nu avea de gând să explice.

— De ce nu m-a sunat pe mine? Tocmai i-am lăsat un mesaj despre întâlnirea cu rudele mele. Ţi-a spus ceva despre asta?

— Da, mi-a zis. A vrut să-ţi spun că-i pare rău că nu au fost mai amabili.

Kate râse.

— Amabili? Într-adevăr, asta e ceva ce numai Isabel ar putea spune. Probabil crede că ar fi fost mai drăguţi dacă le-aş fi oferit o băutură răcoritoare.

— Nu o subestima, Kate. Există şi un creier pe sub tot părul ăla blond. Să-ţi spun ceva. O să frângă o mulţime de inimi.

— Îmi fac griji pentru ea, recunoscu ea. Are prea multă încredere în oameni.

— Vrei să fie mai arogantă?

— Ca mine?

— Tu nu eşti arogantă. Eşti doar speriată.

— Speriată de ce?

— De mine.

— Ha! O, ăsta fusese un răspuns tare inteligent şi bine gândit. De ce nu mi-ai spus că Isabel era la telefon?

El rânji.

— N-am vrut să-ţi spun.

— De ce nu?

— Mă distram prea mult văzând cum te enervezi.

Oare limbajul corpului ei era atât de uşor de citit?

Kate încercă să iasă din această conversaţie stranie apelând la cacealma.

— De ce m-aş enerva?

— Ai crezut că vorbeam cu o iubită.

Bine, încercarea de a merge la cacealma fusese o greşeală, îşi dădu ea seama. Mai bine să nu mai spună nimic.

— Nu negi?

— M-ai crede dacă aş nega?

— Nu.

— Atunci nu voi nega.

Hotărâtă să-l ignore, se uită pe geam şi încercă să pară fascinată de peisaj. Drumul asfaltat pe care mergeau şerpuia printr-o paletă întreagă de culori. Trecură pe lângă un stand de fructe pustiu şi vechi, şi după câteva minute le apăru în raza vizuală un lac cu apă întunecată.

— Ştii ce mi se pare foarte interesant? întrebă el. Continui să insişti că noaptea petrecută împreună în Boston a fost o greşeală.

— Exact aşa a fost. Şi nu se poate întâmpla din nou. A fost o situaţie neobişnuită, dar acum că ne-am întors la normal…

— Asta este normal la tine?

Ea trebui să-l aştepte până se opri din râs, înainte de-a continua.

— Se pare că trebuie să-mi explic acţiunile din nou.

El gemu.

— Sper că nu ai de gând să-mi ţii iar prelegerea cu „aia a fost atunci”, nu?

Începea să o enerveze.

— Este nevoie?

Se pare că îţi place să ţii acel discurs, răspunse el. Şi înainte ca ea să-l poată întrerupe, adăugă: Ce mi se pare interesant e că nu vrei să te ating, dar când ai crezut că vorbeam cu o iubită, te-ai enervat cumplit. Este paradoxal, nu ţi se pare?

Trebuia să renunţe la atitudinea defensivă şi stânjenită.

— Îţi place să flirtezi, explică ea. Şi nu am nicio problemă cu asta. Dar ştii la fel de bine ca mine că o relaţie între noi ar fi un dezastru. În cele din urmă te vei întoarce acasă şi, dacă ai pune tu capăt relaţiei, te vei simţi groaznic că m-ai rănit, iar eu, la rândul meu, m-aş simţi groaznic dacă te-aş răni punând capăt relaţiei. Pur şi simplu nu merită.

— De data asta, ai uitat să aminteşti de Jordan.

— Ce-am făcut? se fâstâci ea. Cum adică „de data asta”?

— Ultima oară când mi-ai spus că n-ar funcţiona o relaţie dintre noi doi, Jordan era în capul listei de motive.

— Am mai spus o dată toate astea?

— În linii mari.

Asta îi tăie tot avântul lui Kate.

— Atunci n-ar trebui să fiu nevoită să le mai repet, nu? Preţuiesc prietenia lui Jordan… am mai spus şi asta?

— Sigur că da. De asemenea, mi-ai spus că nu ai vrea să fie ciudat.

Acum părea că o tratează cu un aer de superioritate.

— Deci ai ascultat ce-am spus şi ai înţeles.

— Da, spuse el. Şi sunt de acord. Este o idee foarte proastă să avem o relaţie.

Ştia că ar fi trebuit să se simtă uşurată că el ajunsese să-i dea dreptate, şi da, era uşurată, dar chiar trebuia să fie de acord atât de repede?

Nu era raţională. Şi problema era că nu ştia ce să facă în privinţa asta.

Epuizare şi stres. Motive perfect normale pentru a se contrazice singură.

— Am tot dreptul.

— Poftim?

Grozav. Era într-o stare mult mai rea decât crezuse. Acum şi gândea cu voce tare.

— Sunt stresată, şi am tot dreptul să fiu, şi ştii de ce? Ea continuă înainte ca el să poată scoate vreun cuvânt: Cineva încearcă să mă arunce în aer.

— Katie…

— Sunt obosită, i-o tăie ea. De când m-am întors din Boston, m-am simţit ca un sac de box. Cred că e timpul să încep să lovesc şi eu.

El dădu din cap a aprobare.

— Mă bucur să aud asta. Atâta timp cât ştii pe cine să loveşti.

— O, am câteva persoane în minte.

Merseră câteva minute în tăcere.

— De ce nu-mi pot folosi telefonul mobil? întrebă ea.

— Poate că sunt excesiv de precaut, dar când am auzit că ar putea fi implicat Jackman, şi probabil că este, nu am vrut să risc nimic. Un telefon mobil este uşor de localizat cu precizie,

iar apelurile, la fel ca la telefoanele obişnuite, pot fi urmărite dacă ai echipamentul potrivit.

— Mi-ai spus că Jackman este cămătar. Poate să facă aşa ceva?

— Este mult mai mult decât un cămătar, şi dacă nu poate el personal, atunci sigur cunoaşte oameni pe care se poate baza s-o facă în locul lui.

Omul părea un monstru. O trecu un fior pe şira spinării.

— Ai spus cuiva unde ne vom petrece noaptea?

— Nu, nimănui. Mă gândeam să ne îndreptăm spre Charleston. Voi găsi un hotel pe acolo, poate la periferie.

— Cu cât ne apropiem mai mult de Silver Springs, cu atât voi fi mai fericită.

— Va trebui să ne gândim ce vom face mâine. Nu ne putem întoarce în Savannah.

— Nu, nu putem, fu ea de acord. Dar până nu voi semna documentele alea…

capitolul 28

Hotelul era plin până la refuz, însă Dylan tot reuşi să facă rost de o cameră frumoasă – şi, din câte putu ea să observe, nici nu fu nevoie să arate vreun act de identitate. Ea aşteptă în hol

şi-l urmări pe maestru în acţiune. Persoana de la recepţie era o femeie tânără şi Dylan era Domnul Charismatic. Îi luă mai puţin de cinci minute s-o facă să roşească şi să-i dea cheia. Kate se gândi că poate îi dăduse şi numărul ei de telefon.

Camera era frumos mobilată, spaţioasă şi cu o vedere spre ocean care-ţi tăia respiraţia. Avea două paturi imense, pe care menajerele le aranjaseră deja pentru noapte.

De îndată ce angajatul hotelului plecă, Kate îl întrebă pe Dylan:

— Ce a trebuit să-i promiţi acelei femei ca să-ţi dea camera asta minunată?

— Nu pot dezvălui secretele meseriei, răspunse el. Îşi despacheta geanta cu îmbrăcăminte şi îşi atârnă hainele în dulapul încăpător.

Ea rânji.

— Pur şi simplu nu te poţi abţine, nu-i aşa?

Se gândi că nu o auzise. Dylan intră în baie, îşi puse trusa de bărbierit pe etajera de marmură şi comentă cu voce tare:

— Camera asta este imensă. Nu mă pot abţine de la ce?

Deci o auzise!

— Este ca o a doua natură pentru tine. Cred că te-ai născut cu acest... talent. Acum că mă gândesc la asta, toţi fraţii Buchanan îl au. Cred

că este în genele voastre, adăugă ea, gândindu-se la posibilitatea asta.

El stătea în uşă şi o privea.

— Am multe talente, Murătură.

— Da, ai.

— Cu ce m-am născut?

Acum chiar îşi dorea să nu fi început acea conversaţie, deoarece el nu avea de gând s-o lase baltă.

— Aşa cum un tigru nu are cum să nu aibă dungi, aşa nici tu nu te poţi abţine să nu flirtezi. Nu-i nicio problemă, se grăbi ea să adauge. Ştii cum să faci femeile să se simtă speciale. Este un dar.

— Un dar, zici?

Nu-şi dădea seama dacă el era mulţumit sau enervat de observaţia ei.

— Da, corect. Ce pat preferi? îl întrebă ea, sperând să schimbe subiectul.

— Cel de lângă uşă. Vorbeşti ca şi cum ai aproba acest dar.

Să-l aprobe? N-ar merge chiar aşa de departe:

— Îl înţeleg, spuse ea. Şi nu mă deranjează.

— Deci dacă ţi-aş face apropouri sau dacă m-aş da la tine, dacă aş flirta cu tine, sau orice altceva crezi că fac eu…

— Nu m-ar deranja deloc. Sunt imună acum, Dylan.

Of, la naiba, avea de gând să se amuze pe seama ei.

— Bine de ştiut, spuse el tărăgănat.

Disperată să schimbe subiectul, Kate îşi luă trusa de toaletă, pijamaua şi halatul.

— Aş dori să fac un duş şi să mă culc.

— Nici o problemă, spuse el.

Se uită la ceasul de pe noptieră şi fu şocată să vadă cât de târziu era. Se opriseră pentru cină şi probabil că zăboviseră mai mult decât îşi dăduse seama.

— A fost o zi lungă, comentă în timp ce trecea pe lângă el. I se păru că-i spusese ceva şi se întoarse. Poftim?

— Da, bine.

Ea înclină capul.

— Ce…

El se mişcă rapid. Mâna lui îi cuprinse ceafa şi gura lui puse stăpânire pe-a ei.

Nici măcar nu se gândi să-l împingă sau să se dea cu un pas înapoi. Poate că totuşi oftă în gura lui. Când limba lui pătrunse adânc, ca s-o mângâie pe a ei, o străbătu un fior din cap până-n picioare.

Era pe punctul de a-şi pune braţele în jurul gâtului său, când el se trase înapoi. Inima îi bătea puternic şi nu-şi putea recăpăta răsuflarea, dar Dylan părea neafectat. Întinse mâna pe la spatele ei şi deschise uşa de la baie. Ea nici nu se clinti de pe loc.

— De ce-ai făcut asta?

— De ce te-am sărutat?

— Da.

— Nu mi-ai cerut tu s-o fac? Ochii îi străluceau demonic.

— Nu, bineînţeles că nu ţi-am cerut.

El o împinse puţin, ca s-o facă să se mişte spre baie.

— Aş fi putut să jur că mi-ai cerut. Greşeala mea.

Kate îl zări rânjind în timp ce se îndepărta.

Închise uşa, o încuie şi îşi lăsă trusa de toaletă pe etajeră. Erau două chiuvete. Se duse la cea mai apropiată de perete şi încercă să nu se gândească la acel sărut, în timp ce-şi scoase periuţa de dinţi şi produsele cosmetice.

Se uită în oglindă şi se sperie. Arăta groaznic. Părul îi atârna fără vlagă în jurul feţei şi umbrele de sub ochi deveniseră şi mai întunecate. Şi el o sărutase. Ceea ce îi demonstra că avea dreptate, se gândi ea. Ori Dylan avea standarde foarte joase, ori se dădea la orice femeie, indiferent de cât de rău arăta.

Un duş fierbinte o făcu să se simtă din nou aproape umană. Nu-şi dăduse seama cât de încordată era sau cât de mult o dureau muşchii de la gât şi de la umeri, până când apa caldă nu o făcu să se relaxeze.

Se îngrijoră când se gândi la umărul lui Dylan. Nu mai făcuse terapie de ceva vreme. Oare muşchii i se contractau? Avea dureri? Dacă n-ar

fi fost atât de sensibil şi n-ar fi afişat atitudinea aia de macho în privinţa rănii lui, l-ar fi întrebat.

Îşi spălă părul şi îl uscă, se spălă pe dinţi şi se dădu cu cremă hidratantă. Apoi curăţă baia. Ştia cât de mult ura Dylan dezordinea. Îi plăcea ca toate să fie puse frumos la locul lor. Când termină, se uită în oglindă pentru ultima dată şi deschise uşa.

— E rândul tău.

Dylan o studie din cap până-n picioare în timp ce se îndreptă spre ea. Privirea îi zăbovi pe picioarele ei.

Ea înghiţi în sec. De ce era atât de agitată? La urma urmei, se culcase cu el, nu? O văzuse goală, şi ea îl văzuse pe el.

„Nu te gândi la asta. Doar aruncă-te în pat, pune-ţi pătura în cap şi ascunde-te ca o laşă.”

Când ajunse în faţa ei, se opri. Îşi puse mâinile pe şoldurile ei şi o trase mai aproape.

Se aplecă spre ea, şi Kate crezu că avea de gând să o sărute din nou. Nu-l putea lăsa să facă asta, nu ar trebui să-l lase, se gândi ea în timp ce înclină capul spre spate, aşteptând sărutul.

— Dylan, nu cred…

— Ce nu crezi? Încerc să mă uit mai îndeaproape la vânătăile alea. Cea de pe frunte începe să se estompeze.

O eliberă din strânsoare şi se dădu cu un pas înapoi. Kate se simţea ca o nătângă.

— E mai bine acum, se bâlbâi ea.

— Încă ceva, spuse el, atunci când ea încercă să treacă pe lângă el.

— Da?

Îşi ridică privirea exact când el îi mângâie faţa. Şi apoi o sărută. Gura lui o mângâie uşor pe-a ei, însă atingerea fusese atât de electrizantă!

Ea voia mai mult, dar se forţă să pună o oarecare distanţă între ei.

— În privinţa sărutului…

— Nu ţi-a plăcut? întrebă el, dar nu-i dădu timp să răspundă. Da, nici mie nu mi-a plăcut.

Înainte ca ea să poată spune ceva în apărarea ei, el o luă în braţe, îi împinse capul pe spate şi o sărută din nou. De data asta era serios. O sărută cu gura larg deschisă şi caldă. Cum putea ea să nu răspundă la un astfel de sărut? Simţea că se topeşte sub atingerea lui, şi of, era atât de bine.

El se opri brusc şi-i dădu drumul. Kate aproape căzu pe spate, dar el o prinse şi zâmbi.

— Ăsta mi-a plăcut mult mai mult.

Cu un singur sărut, îi sucise minţile cu totul.

— Nu ştiu cum faci asta, şopti ea răguşită.

— Este uşor! Mă aplec, îmi lipesc gura de a ta şi limba mea…

— O, pentru numele lui Dumnezeu! Nu te întreb cum săruţi. Voiam doar să ştiu cum reuşeşti atât de uşor să mă faci să…

El i-o luă înainte:

— Să vrei mai mult?

— Să ameţesc! rosti ea pe un ton aproape isteric. Mă ameţeşti.

— E bine de ştiut.

De data asta ea îl privi îndreptându-se spre baie şi închizând uşa. Încercă să se încrunte, să se înfurie. Instinct de autoconservare. Asta era, se gândi ea. Dacă s-ar putea ascunde în spatele furiei, nu ar trebui să înfrunte adevărul.

Zâmbi fără să vrea şi se simţi dintr-odată slăbită. Se aşeză pe pat şi se lăsă să cadă pe perne. E ciudat ce gânduri îţi trec prin minte atunci când nu încerci să le blochezi. Şi-l imagină pe Dylan făcându-i morală lui Isabel şi învăţând-o cum să se descurce în viaţă. Fusese atât de grijuliu cu ea.

Fusese grijuliu şi cu Kate. Îşi aminti cum o ţinuse în braţe, atunci când ea plânsese pe umărul lui… cum o atinsese…

Mai erau atât de multe lucruri de descoperit la Dylan, în afară de tachinarea lui constantă din timpul acelor jocuri de fotbal din Nathan’s Bay. Era puternic, dar totuşi putea fi atât de blând. Avea păreri ferme, dar îşi făcea timp să şi asculte. Era drăguţ, inteligent, sexy şi…

— O, nu! gemu ea. Era îndrăgostită de el.

Adevărul o uimi. Când se întâmplase acest lucru îngrozitor? Se gândi, dar nu putu să-şi dea seama care fusese momentul hotărâtor. Intuiţia îi spunea că avea nevoie de ani buni de terapie ca să-i dea de capăt problemei ăsteia.

Dintre toţi bărbaţii din lume de care s-ar fi putut îndrăgosti, trebuise să-l aleagă pe Domnul Iubeşte-şi-Părăseşte. Gemu din nou.

Totuşi, ţinând seama de toate, se gândi că reacţiona destul de bine la un adevăr pe care tocmai îl conştientizase. Nu alerga pe holuri, ţipând sau smulgându-şi părul. Dar nici nu sărea în sus de bucurie. De ce ar fi făcut-o? Îşi pierduse minţile.

Apucă telefonul s-o sune pe Jordan. Din instinct, simţise nevoia să stea de vorbă cu cea mai bună prietenă a ei şi să-şi verse amarul. Apoi îşi aminti că nu putea suna pe nimeni acum şi ştia că oricum nu ar trebui s-o facă, pentru că Dylan era fratele lui Jordan. Pur şi simplu n-ar fi corect să ţipe şi să facă pe nebuna.

Va trebui să sufere în tăcere. Se rostogoli cu faţa în jos şi îşi îngropă faţa în pernă, gândindu-se că dacă ar ţipa, perna ar înăbuşi sunetul.

— Kate, încerci să te sufoci?

Asta ar fi ceva! Râse şi se ridică.

— Îmi pun întotdeauna o pernă pe faţă când mă gândesc.

Dylan purta o pereche de pantaloni scurţi kaki, care-i cădeau pe şolduri. Îşi închisese fermoarul, dar nu şi nasturele pantalonilor. Avea abdomenul plat, puternic. Nu se deranjase să-şi pună un tricou. Era sexy – nu exista nicio îndoială în privinţa asta. Kate refuză să se uite în

ochii lui, de teamă că şi-ar da seama ce efect avea asupra ei.

Îşi luă agenda de pe noptieră şi un pix.

— Voi scrie numele persoanelor care cred că vor să mă omoare.

El se întinse pe pat, îşi aranjă pernele şi îşi puse mâinile sub cap.

— Nu ţi-ar lua mai puţin timp dacă ai scrie numele persoanelor care nu doresc să te omoare?

— Nu e amuzant, spuse ea. Multe persoane se bucură de compania mea. Chiar se bucură, insistă ea, când i se păru că el se uita sceptic.

— Eu cu siguranţă m-am bucurat.

Nu avea chef să fie tachinată. Cea mai logica reacţie din partea ei era să îl ignore. Kate începu să scrie numele şi, în scurt timp, umpluse două pagini şi o începuse pe-a treia. Se opri brusc. Îşi dădu seama de ceea ce făcea şi de motivul pentru care o făcea. Desigur, agenda era mică, dar totuşi, două pagini şi jumătate? O, Doamne sfinte!

— Kate, ce s-a întâmplat?

— Tocmai am realizat... ce fac. Dacă mi-ar fi spus cineva, acum o lună, că voi face o astfel de listă, nu l-aş fi crezut. Dumnezeule, Dylan, exclamă ea, uită-te la toate numele astea!

El se întoarse pe-o parte, ca să se uite la ea.

— N-ai de gând să faci un atac panică, nu? Eşti în siguranţă acum. Chiar în clipa asta, eşti în siguranţă. Concentrează-te pe lucrul ăsta.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi ies din minţi, aşa că nu-mi mai vorbi pe tonul ăsta de „păcăleşte-o pe nebună până o tranchilizăm”. M-am simţit copleşită pentru o clipă, asta-i tot! Două şocuri într-o singură noapte…

— Cum adică, două?

Chiar trebuia să ceară amănunte despre scăparea asta a ei, nu? Faptul că îl iubea fusese un şoc mai mare decât lista lungă de suspecţi. Poate pentru că adevărul se strecurase pe la spatele ei şi apoi… bum.

— Kate?

— Este ceva legat de muncă, minţi ea. Îşi învârtea pixul între degete în timp ce-şi îndreptă din nou atenţia asupra listei. Nu mă culc până când nu şterg cel puţin unul dintre aceste nume de pe listă. Aş simţi că fac ceva progrese, explică ea, înainte ca el s-o întrebe a treia oară. M-ai putea ajuta, să ştii.

El stătea iar cu faţa în sus, uitându-se în tavan. Părea pe jumătate adormit.

Ea crezu că o ignoră, până când îi spuse:

— Cred ca ai putea s-o ştergi pe artista aia, Oregano.

— Cinnamon[2], îl corectă ea. Numele ei este Cinnamon. Pun pariu că va fi devastată când va afla că explozia nu era menită s-o omoare pe ea. Câştiga o grămadă din publicitate. Kate oftă şi adăugă: Nu i-am pus numele pe listă, aşa că nu o pot şterge.

Ea îi citi numele pe care le scrisese. Toţi fraţii MacKenna erau pe lista ei şi îi inclusese chiar şi pe Anderson şi asistentul său. Nu reuşi să-şi amintească numele lui.

— Terrance, o ajută el.

— Sincer, nu cred că Anderson, Terrance sau Vanessa MacKenna sunt implicaţi, dar i-am inclus pentru că se aflau în birou atunci când am vizionat înregistrarea video. L-am pus şi pe Carl pe listă, dar cu siguranţă pot să-l şterg, nu?

— Nu, nu poţi. E vinovat până la proba contrarie.

— Nu aşa funcţionează justiţia. E fix invers.

— Nu şi când vine vorba de viaţa ta. Carl este implicat într-un fel sau altul, adăugă el. Pur şi simplu nu ştiu încă în ce fel.

Kate îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi-şi studie lista pentru un minut sau două.

Nu-i venea să creadă că uitase să-l adauge pe Jackman. Îi scrise numele şi tocmai punea pixul jos, când el adăugă:

— Şi asociaţii lui.

Kate devenea din ce în ce mai frustrată.

---

[2] Scorţişoară

— Voi scrie un nume şi apoi îl voi şterge, înţelegi? Dar Reece? Ar trebui să-l pun şi pe el pe listă?

Vocea îi devenea din ce în ce mai stridentă. Ştia că trebuia să se calmeze înainte de o lua razna cu totul. Pur şi simplu nu era sigură cum.

— Tu cum de eşti atât de relaxat? îl întrebă ea.

— Aşteptarea e, de fiecare dată, partea cea mai grea. Am câţiva oameni buni care adună informaţii pentru mine. Trebuie să am răbdare, şi tu la fel.

— E mai uşor de zis decât de făcut, spuse ea. Îţi pare rău că te-ai implicat?

— Nu.

Răspunsul fu tăios, aproape furios. Kate se gândi că poate îl jignise.

— Ce-i cu soţia acelui ticălos de contabil care ţi-a luat panglicile? Te-ai simţi mai bine dacă i-ai pune numele pe listă şi apoi l-ai şterge? o întrebă el.

— Nu mi-a luat panglicile. Ea şi soţul ei încearcă să-mi fure compania.

— Dar ai un plan ca să-i opreşti, nu?

Ea reuşi să zâmbească din nou.

— Da, am. Şi când voi termina cu ei, te asigur că vor dori să mă omoare.

Dylan râse; ea păruse atât de veselă.

— Aşa te vreau.

Kate îşi aruncă carneţelul şi pixul pe masă şi stinse lampa. Camera fu inundată de lumina lunii care pătrundea prin perdele.

— Noapte bună, şopti ea.

El nu-i răspunse. Adormise deja? Sau se prefăcea că doarme, ca ea să nu mai vorbească şi să-l lase în pace?

Ştia că nu se va odihni deloc. Nu se putea gândi decât la Dylan. Voia să se odihnească alături de el şi, pentru un minut sau două reuşi să creadă că dorea doar să se afle din nou în braţele lui, dar se minţea singură şi ştia asta. Voia totul. Voia să-l simtă mişcându-se în ea, voia să-i atingă fiecare centimetru din corp.

Se gândi la gura lui, gura lui caldă şi sexy, şi ce putea face cu ea.

— Kate?

Ea aproape căzu din pat.

— Da?

— Ce s-a întâmplat?

— Nu s-a întâmplat nimic.

— Mi s-a părut că ai gemut.

— O! Poate că am făcut-o. Nu pot să dorm.

— Tocmai ai stins lampa. Nu crezi că ar trebui să mai aştepţi câteva minute înainte fii sigură că nu poţi dormi? Pot să te ajut cu ceva?

Dac-ar fi ştiut el!

— Cu ce anume?

— Va trebui să-mi spui tu.

Ea fu sigură că auzise un ton amuzat în vocea lui. Oare ştia ce efect avea asupra ei faptul că se afla atât de aproape de el?

Stai o clipă. Dar el? Avea şi ea acelaşi efect asupra lui? El era obsedat de sex, nu ea... cel puţin până de curând, oricum, sau, mai precis, până când îşi petrecuse noaptea cu el. Se juca oare cu ea?

— Nu. Nu-mi trece prin cap cum ai putea să mă ajuţi. Ea aşteptă o reacţie din partea lui şi fu dezamăgită când nu primi niciuna. Urmară câteva minute lungi de tăcere. Nici măcar nu-l putea auzi respirând.

Şi apoi se auzi un oftat lung.

— Katie?

— Da, Dylan?

— Vin eu acolo sau vii tu la mine?

capitolul 29

Dimineaţa veni prea repede, şi Kate se trezi fără niciun regret. După noaptea pe care o petrecuseră împreună, poate că ar fi trebuit să se simtă un pic stânjenită în preajma lui, iar când se gândea la toate lucrurile pe care şi le făcuseră unul altuia, ar fi trebuit cel puţin să-i vină greu să-l privească în ochi. Dar regrete? Nu, nu avea niciun regret.

Fu recunoscătoare că se trezise înaintea lui. Dylan dormea pe burtă, cu un braţ atârnându-i afară din pat. Pernele, cearşafurile şi păturile erau pe podea. Da, fusese o noapte sălbatică. Şi minunată.

Kate începu să-şi facă griji de abia când ajunse la duş. Oare spusese ceva ce nu ar fi trebuit într-unul dintre acele momente pasionale, când el o scosese din minţi? Îi spusese că-l iubea? Doamne, doar nu făcuse asta, nu? Nu-şi putea aminti. Se rugă să nu fi spus nimic. Dar dacă o făcuse... atunci ce? Să pretindă că n-o făcuse? Nu se putea gândi la nimic mai bun de făcut, aşa că se hotărî să se comporte ca şi cum n-ar fi spus nimic. Senatorii aplicau tactica asta tot timpul, şi încă sub jurământ. Pretindeau că nu ştiau... nimic. Şi dacă minciuna era destul de bună pentru un congresman, atunci era destul de bună şi pentru ea.

Bine, în cele din urmă se întâmplase şi asta. Dylan o scosese cu totul din minţi.

Nu avea să iasă de la duş niciodată dacă mai continua să se gândească la el. Trebuia să rezolve atât de multe lucruri azi. Îi promisese lui Anderson să se uite prin acel dosar. Bănuia că avocatul dorea ca ea să înţeleagă modul în care îşi făcuse averea unchiul ei. Şi consilierii şi contabilii săi urmau să-i stea la dispoziţie pentru orice întrebări ar fi avut. Prin urmare, nu avea de ales. Trebuia să citească chestiile acelea.

Dar mai erau şi fotografiile cu tatăl ei. Cu o seară în urmă, fusese prea obosită ca să se uite la ele.

Kate se grăbi să se îmbrace. Îşi strânse trusa de toaletă şi periuţa de dinţi, le puse în geantă şi deschise uşa.

Dylan tocmai se dădea jos din pat. Nu părea însă treaz. Părul îi era ciufulit şi era gol. Când se îndreptă spre ea, Kate se înfioră.

— Bună dimineaţa, spuse ea veselă.

El mormăi un răspuns. Evident, nu era o persoană matinală, decise Kate.

Trecu pe lângă ea, o prinse de braţ şi o sărută, înainte ca ea să aibă timp să se pregătească. Voia să-l strângă în braţe şi să se lipească de el. Trupul lui era atât de cald şi de…

Kate se dădu înapoi. Gândurile astea o vor băga în belea.

— Am de citit şi tu trebuie să te trezeşti.

Nu ar fi avut nevoie de prea multă muncă de convingere ca să se întoarcă înapoi în pat cu el. Se îndreptă grăbită spre masă şi luă dosarul şi plicul de fotografii. Auzi uşa de la baie închizându-se şi se relaxă. Acum nu mai risca să se lase acaparată de gândurile ei senzuale, şi, cu puţin noroc, când va ieşi din baie, Dylan avea să fie îmbrăcat.

Se duse spre pat, îşi dădu jos pantofii şi se rezemă cu spatele de tăblia patului. După ce se făcu comodă, deschise dosarul şi începu să

citească… şi i se făcu rapid greaţă. Bătrânul acela oribil documentase fiecare achiziţie cu observaţii arogante pe margine. Citi aproximativ cincisprezece pagini cuvânt cu cuvânt şi fu de ajuns ca să-şi formeze o imagine asupra situaţiei, aşa că trecu doar superficial prin restul documentelor.

Îşi făcuse averea cumpărând companii, dezmembrându-le şi vânzând bucată cu bucată ce mai rămânea din ele.

Dacă Anderson i-ar fi spus că unchiul ei fusese un om de afaceri abil şi că-şi construise cu grijă portofoliul, cumpărând şi vânzând proprietăţi, Kate probabil că nu s-ar fi gândit prea mult la asta şi se îndoia că ar fi fost dezgustată. O mulţime de femei şi bărbaţi inteligenţi făcuseră averi prin mijloace necinstite, iar Kate ar fi presupus că şi unchiul ei se încadra în categoria asta. Dar era cu totul altceva să vadă ceea ce făcuse şi cum o făcuse, scris pe hârtie. Se părea că făcuse de toate, indusese oamenii în eroare, făcuse promisiuni false, doar ca să obţină ceea ce-şi dorise. Cu siguranţă, nu avusese niciun scrupul. Numărul de vieţi, de visuri pe care le distrusese de-a lungul anilor, locurile de muncă şi siguranţa angajaţilor loiali pe care le spulberase… toate astea nu însemnaseră nimic pentru el, şi nici familiile celor care depindeau de veniturile firmelor pe care le închisese. Nu îl

preocupa latura umană şi nu avusese niciodată o fire plină de compasiune.

Compton MacKenna nu fusese niciodată interesat de altceva în afară de bani şi de mijloacele prin care putea să câştige mai mulţi.

Ceea ce făcuse el nu constituia o infracţiune. Dar era imoral. Şi se dusese în mormânt mândru de realizările sale. Compusese această listă cu victoriile lui, doar ca să o impresioneze.

Doamne, Dumnezeule, murise cu impresia că ea era exact ca el.

Decizia iniţială de-a refuza moştenirea îi fu confirmată după ce citi felul în care fusese agonisită averea. Nu putea şi nu avea să cheltuiască nici măcar un singur dolar din banii aceia pentru ea, familia, firma sau viitorul ei.

Compton MacKenna fusese un om egoist şi crud. Ea nu era ca el şi intenţiona s-o dovedească.

Orice ar fi hotărât să facă cu banii trebuia să fie ceva uimitor, iar când avea să termine, spera ca unchiul ei să se răsucească în mormânt.

Dând dosarul la o parte, întinse mâna după plic şi-l deschise. Starea ei de spirit se îmbunătăţi imediat. Erau zece fotografii, toate alb-negru.

Tatăl ei fusese un băiat frumos. Arăta elegant în uniforma lui şcolară. Fusese cu siguranţă un copil privilegiat, se gândi ea studiind o fotografie de-a lui într-un costum de polo, stând mândru în

faţa unui cal. Într-o altă fotografie avea aproximativ patru sau cinci ani şi stătea pe o pajişte, zâmbind la cameră. În fundal se vedea o casă – nu, nu o casă, ci un conac. Oare acolo locuise.

Nu era nicio fotografie cu el împreună cu părinţii sau alte rude. Lui Kate i se păru ciudat şi se întrebă dacă mai erau şi alte fotografii de-ale tatălui ei, puse pe undeva. Îşi spuse să-şi amintească să-l roage pe Anderson să afle.

Tocmai băga ultima fotografie în plic când Dylan i se alătură.

— Eşti gata? o întrebă el.

— Aproape.

Puse plicul şi dosarul în geanta cu lucruri.

Dylan strânse aşternuturile şi le puse pe pat împreună cu pernele pe care deja le ridicase de jos. Observă ce făcea şi o întrebă:

— Nu vrei să iei dosarul cu tine în maşină ca să te mai poţi uita peste el?

— M-am uitat deja prin el.

— Ai fost impresionată? Mi se pare că oricine l-a pregătit a crezut că vei fi.

— Nu am fost.

Verifică baia şi dulapul ca să se asigure că nu lăsase nimic în urmă, dar Dylan aranjase deja totul. Împăturise chiar şi prosoapele umede din baie şi le lăsase pe măsuţa de toaletă.

Se opriră pentru micul dejun la cafeneaua hotelului, dar nici unuia nu-i era prea foame. De

îndată ce se întoarseră înapoi în maşină, Dylan se uită din nou pe hartă, ca să evite autostrăzile în drumul lor spre Silver Springs.

— Ar trebui să-l sun pe Anderson, spuse ea. Nu vreau să conteze pe faptul că ne vom întâlni la ora trei.

— Dar s-ar putea să te întâlneşti cu el la trei. Depinde cum rezolvăm.

— Ne întoarcem în Savannah? Dar nu e periculos? E o idee groaznică! Te avertizez! Dacă intrăm în biroul ăla şi văd un coş de flori pe undeva prin apropiere, nu voi fi răspunzătoare de faptele mele. Voi face ceva groaznic. Pur şi simplu ştiu că asta voi face. Nu ştiu exact ce anume, dar te asigur că nu mai suport să fiu aruncată iar în aer şi nu voi permite să fii rănit. Nu, nici nu se pune problema! Pur şi simplu nu ne putem întoarce acolo! Sunt hotărâtă!

El încercă să-i întrerupă tirada, dar Kate parcă era băgată în priză şi nu putea fi oprită. Când, în cele din urmă, trebui să se oprească ca să respire, el spuse:

— Încă nu ştim dacă trebuie să ne întoarcem la biroul lui Anderson. Poate va reuşi să ne aducă el documentele.

— Oh!

— Oh? Asta e tot?

— Poate că am exagerat.

— Poate?

Întinse mâna în spatele scaunului, după servietă.

— Dacă ai fi propus asta mai devreme, nu m-aş mai fi enervat. Găsi documentele pe care le căuta şi le scoase.

— Ce-s toate astea? o întrebă el.

— Documentele pentru împrumut, cele pe care le-a semnat mama. Vreau să le mai citesc o dată. Celălalt dosar este de la unul dintre spitale. În ultimul an de viaţă a petrecut mai mult timp în spital decât acasă.

Kate îşi petrecu următoarele douăzeci de minute citind fiecare document, factură şi chitanţă şi, în cele din urmă, înţelese. Lacrimile îi înceţoşară privirea. Asigurarea limitată pe care mama ei o avusese se terminase şi, în disperare de cauză, renunţase la tot pentru ca fiicele ei nu fie împovărate cu datoriile rămase în urma ei.

Numai facturile de la spital erau astronomice. Câte griji trebuie să-şi fi făcut, dar în tăcere, fără să spună nimănui şi ţinând durerea şi teama închise în ea.

Lacrimile începură să-i curgă pe faţă. Se întoarse, pentru ca Dylan să nu observe. Găsi un şerveţel în poşetă şi îşi şterse rapid lacrimile.

— Kate, vrei să-mi spui ce se întâmplă?

— Am nevoie de informaţii, spuse ea. Şi repede.

— Bine.

— Crezi că Anderson e o persoană cu standarde morale? Dacă va fi avocatul meu, vreau să ştiu că are scrupule. Există vreo modalitate de a afla asta rapid?

— Am rugat deja pe cineva să afle mai multe despre el. Vom afla ceva în curând.

— Îmi place de el. Dar l-a reprezentat pe Compton MacKenna, şi asta mă îngrijorează.

— Este un avocat şi, evident, unul bun. Dacă n-ar fi fost bun, unchiul tău nu l-ar fi angajat. Am fi naivi să credem că Anderson ar trebui să-l simpatizeze sau să-l respecte pe Compton sau pe oricare dintre clienţii lui.

— Mai sunt şi alte persoane despre care vreau să aflu mai multe informaţii. Cine ne-ar putea da numele unui detectiv bun?

— Aş putea-o face eu pentru tine. Este vorba despre firma ta, nu-i aşa?

— Da, spuse ea. Dar tu ai suficiente probleme pe cap, şi eu voi avea nevoie de informaţiile astea cât mai curând.

El nu o contrazise.

— Lasă-mă să mă gândesc la asta, spuse el.

Ea puse dosarele în servietă şi se lăsă pe spate. Mintea îi lucra cu repeziciune, gândindu-se la problemele pe care le avea de rezolvat.

— După ce semnezi actele, ce-ai de gând să faci cu toţi banii? o întrebă el.

Întrebarea îi aminti de încă ceva.

— Trebuie să ajung la o bancă în Silver Springs.

El crezu că voia să spună că-şi va transfera banii acolo.

— Anderson poate să facă asta pentru tine.

— Nu înţelegi. Trebuie să fac un împrumut.

capitolul 30

Dylan avea senzaţia neplăcută că îi scapă ceva. Tot relua conversaţiile în mintea lui şi analiza diverse detalii, iar şi iar, dar tot nu-şi reuşi să-şi dea seama ce anume îl deranja.

Ştia că lipsea ceva, dar cel ce nu vedea?

Kate observă cât de preocupat şi de retras devenise. Nu-i trebui mult timp ca să-şi dea seama că nu voia să vorbească – răspunsurile lui monosilabice, tăioase, erau un indiciu clar în acest sens –, şi timp de mai mult de o oră niciunul din ei nu scoase niciun cuvânt. Tăcerea nu era însă ciudată. Se obişnuise atât de mult cu el, se întrebă ea, încât se putea simţi atât de în largul ei?

Ajunseră la periferia oraşului Silver Springs. Când el coti brusc, ea îl întrebă unde mergeau.

— Undeva unde este sigur, răspunse el. Şi linişte.

— E linişte la mine acasă acum, spuse ea. Am putea merge acolo.

El clătină din cap. Ocoli cartierul ei şi continuă pe Main Street, până la secţia de poliţie din Silver Springs.

Întoarse iar la colţul străzii, ca să parcheze în spate.

— Ce facem aici?

— Trebuie să raportez, spuse el.

Ieşi din maşină şi o ocoli, ca să-i deschidă portiera.

— Nu înţeleg, spuse ea. De ce trebuie să raportezi?

El îi întinse mâna.

— Chiar dacă este o misiune temporară, lucrez pentru şeful Drummond şi răspund în faţa lui, deci este de datoria mea să-l informez. Nu vreau să fac asta la telefon. Mă mai gândeam şi la faptul că el ne-ar putea fi de mare ajutor cu problemele firmei tale.

— Ar putea? Cum?

— Spuneai că ai nevoie de un detectiv care să-l verifice pe ticălosul de contabil. Drummond are resursele necesare şi ştiu că nu îl va deranja să ne ajute. Va trebui să-i explici de ce ai nevoie

de informaţii, dar va păstra confidenţial orice îi vei spune. Ştiu cât de îngrijorată eşti.

— Ar fi minunat dacă aş putea rezolva ceva. Mulţumesc, spuse ea, copleşită de recunoştinţă.

— Şeful mă ajută şi pe mine, spuse el. L-am sunat deja de mai multe ori şi i-am dat câteva nume pe care să le verifice pentru mine. Să sperăm că poate să ne spună ceva acum.

Ea zâmbea.

— Cred că l-ai impresionat cu adevărat. Îmi aduc aminte ce ţi-a spus Nate despre şef.

— Da? Ce anume?

— A spus că este dur. Sau dificil. Şi pentru că iese la pensie în curând, nu-i pasă pe cine jigneşte.

— Iese la pensie, spuse el. Nu ştiu cât de bătrân este sau de cât timp face meseria asta, dar pot să-ţi spun un lucru: nu şi-a pierdut agerimea minţii. După ce m-am întâlnit cu el ca să-mi iau insigna şi arma şi am vorbit, am dat şi eu câteva telefoane… am vrut să ştiu dacă pot avea încredere în el, la nevoie.

— Şi poţi?

— Da, spuse el cu emfază. Are un palmares impresionant, iar el e un om bun. Îl respect, adăugă el, şi am absolută încredere în el.

— Bine. Atunci voi avea şi eu încredere în el.

Începură să traverseze parcarea, dar Kate se întoarse.

— Am nevoie de servietă. Şeful ar putea dori să se uite la câteva dintre documentele din dosarul mamei mele... dacă va avea timp să mă ajute.

— Îşi va face timp, o asigură el şi-i scoase servieta.

După ce i-o dădu, ea şopti:

— Şi eşti sigur că va păstra totul confidenţial?

— Sunt sigur, spuse el. Nu ar trebui să-ţi fie ruşine de...

Ea îl întrerupse:

— Nu-mi este ruşine. Încerc doar să protejez reputaţia mamei mele. Ştiu că tu crezi că sunt o prostuţă. Mamei mele nu i-ar păsa. Dar eu nu vreau s-o desconsidere cineva. Se îndreptau iar spre alee. Mă bucur că şeful te ajută, spuse ea.

— Încerc să preiau o parte din sarcinile care au căzut pe umerii lui Nate, îi explică el. Ar face orice i-aş cere, dar şi aşa este suprasolicitat. Încearcă să-i dea de urmă lui Jackman, care pare să fi dispărut din Las Vegas şi îi urmăreşte şi pe Roger, şi cei doi fraţi. Mă îndoiesc că apelează la vreun ajutor din afară. E nou în departamentul din Charleston şi ştiu că vrea să dovedească de ce este în stare. Cei de la FBI se concentrează pe suspectul care a amplasat bomba şi, din câte am înţeles, au câteva piste solide în privinţa asta. Îl caută şi pe Jackman şi, din spusele lui Nate, încă se mai împiedică unii de ceilalţi. Ar da foarte bine la dosarul lui Nate dacă l-ar găsi el pe

Jackman. Se uită la secţia de poliţie şi spuse: Va fi mai puţin haos aici.

Probabil că şeful Drummond îi văzu de la fereastră. Uşa din spate se deschise şi el le făcu semn să între.

— Nu-ţi asculţi mesajele? îl întrebă el pe Dylan, în loc de salut.

— Tocmai asta voiam să fac acum, răspunse el.

— Când o vei face, mă vei auzi spunându-ţi să mă suni. Avem o situaţie cu adevărat interesantă aici, anunţă el. Întoarse capul spre Kate şi spuse: Bună dimineaţa, domnişoară MacKenna.

— Bună dimineaţa, domnule Drummond şi vă rog să-mi spuneţi Kate.

— Bine, atunci.

Dylan îşi dădu seama că sudiştii erau întotdeauna politicoşi, indiferent de circumstanţe.

— Aveţi o problemă? întrebă Dylan, încercând să-i atragă atenţia.

— Foarte interesantă, spuse el. Se dădu la o parte, pentru ca Dylan şi Kate să poată intra primii, apoi se asigură că încuiase uşa în urma lui. Cu aproximativ o jumătate de oră în urmă, a venit aici un tip. Spune că îl cheamă Carl Bertolli.

— Carl e aici? întrebă Kate.

Şeful încuviinţă din cap.

— Ai auzit bine. E aici. Îi conduse pe trepte până la primul etaj.

Kate aşteptă cu nerăbdare explicaţia, dar şeful nu părea să se grăbească; continuă să meargă pe holul din spate şi deschise uşa biroului său.

Kate se grăbi să între şi se întoarse cu faţa spre el.

— De ce este aici? îl întrebă ea.

— A spus că a venit până aici ca să te viziteze, Kate, dar tu nu erai acasă, aşa că s-a hotărât să vină la secţie şi să se predea. Te rog, ia un loc.

Kate se lăsă să cadă pe unul din scaunele din faţa biroului.

— Dar de ce vrea Carl să se predea? Era complet confuză.

Drummond se făcu şi el confortabil în scaunul lui uzat, care scârţâi. Îşi împreună mâinile pe birou şi zise:

— Mi-a spus că el este răspunzător.

Kate se uită la Dylan, care închisese uşa după el şi se rezemase de ea, cu braţele încrucişate la piept. Părea să nu fie mirat de veştile auzite. Dar ea era. Era de-a dreptul consternată.

Îşi puse cu grijă servieta şi poşeta pe podea, lângă scaunul ei, chinuită de întrebări.

— De ce spune Carl că este răspunzător? îl întrebă ea pe şef.

Drummond îşi mută greutatea şi-şi înclină scaunul pe spate, în echilibru pe două picioare.

— Asta-i o întrebare bună. M-am gândit să-l mai las câteva minute să se liniştească şi apoi să încerc încă o dată să capăt un răspuns de la el.

— Să se liniştească? îl întrebă Dylan, fără să înţeleagă.

Drummond dădu din cap.

— Vreau să-l interoghez, bineînţeles că vreau şi, de îndată ce găsesc o modalitate de a-l face să nu mai plângă, voi începe.

Kate înţelese acum de ce părea şeful atât de dezorientat. Era evident că nu mai întâlnise niciodată un bărbat atât de sensibil precum Carl.

— Este… mai teatral, spuse ea.

— Da, este, fu şeful de acord.

— Şi poate fi şi capricios. Este un artist, se grăbi ea să adauge, ca Drummond să nu creadă că îşi critica prietenul. A absolvit teatrul la Universitate şi a jucat în mai multe producţii teatrale locale. Şi, după cum bine ştiţi, unii artişti sunt foarte sensibili şi… emotivi.

— Aşa este, cu siguranţă.

— De unde crezi că a ştiut că suntem pe urmele lui? îl întrebă ea pe Dylan.

— Cred că de la logodnica lui, răspunse şeful. Poliţia a întrebat-o unde se află. Probabil că ea i-a transmis cumva informaţia.

— Vrei să încerci? îl întrebă Drummond pe Dylan. Ar trebui să se fi liniştit până acum.

— Vorbesc eu cu el, spuse Kate.

— Nu ştiu ce să zic despre asta, spuse Drummond.

Dylan clătină din cap, dar ea îl ignoră, se ridică, îşi luă lucrurile, îşi îndreptă fusta şi îl rugă pe şef să o conducă la Carl.

Când el nu se conformă, ea spuse:

— Unde aşteaptă? Într-o sală de conferinţă sau vreo sală de aşteptare? Şefule, dacă este nevoie să deschid toate uşile de la fiecare etaj ca să-l găsesc, o voi face!

— Avem într-adevăr o sală de conferinţe drăguţă şi una cu un automat de sucuri, dar Carl nu este în niciuna din aceste camere. Este într-o celulă.

— L-ai închis pe bietul om într-o celulă?

El nu-i dădu timp să se ambaleze.

— Stai o clipă! Nu eu am vrut să-l pun acolo. Nu a fost ideea mea.

— Atunci a cui a fost ideea?

— A lui, răspunse el. A insistat să-l închid într-o celulă.

Lucrul acesta n-avea niciun sens pentru ea.

— Dar de ce l-aţi arestat? întrebă ea.

— Nu l-am arestat.

— Poftim?

— Nu l-am arestat. El a vrut să-l închid într-o celulă, aşa că am făcut-o. M-am gândit că o celulă era un loc la fel de bun ca oricare altul ca să se liniştească.

— Unde sunt celulele?

— La etaj.

— Mă duceţi, vă rog, la el? Probabil că este copleşit de griji.

— Nu, nu te duc la celula lui, dar iată ce pot face: îl voi aduce pe Carl la primul etaj şi îl voi băga în camera de interogatoriu. Poţi vorbi cu el acolo.

— Mulţumesc, spuse ea.

— Nu-mi mulţumi încă. Tot trebuie să primeşti permisiunea lui, spuse el, arătând cu capul spre Dylan.

— Voi vorbi eu cu el, spuse Dylan. Şi îţi voi povesti ce are de zis.

— Ea ar putea sta de cealaltă parte a oglinzii duble, să vadă şi să asculte, sugeră Drummond. Oglinda tocmai a fost instalată, anunţă el cu mândrie.

Şeful era în mod clar de partea ei, şi asta o făcu să-l placă şi mai mult.

— Kate ar dori să discute ceva cu tine, spuse Dylan. Acum ar fi momentul perfect.

— O, problema aia poate aştepta până după ce vorbesc cu Carl.

— Am de gând să stau toată ziua la secţie, spuse şeful.

Ea făcu un pas spre Dylan.

— Eu şi Carl suntem prieteni. Va vorbi cu mine. Nu are de gând să-mi facă rău şi dacă ăsta e motivul pentru care nu doreşti să vorbesc cu el, atunci vino cu mine. Doar nu…

— Nu ce?

Ea oftă.

— Nu-l speria, îl sfătui ea, şi Dylan o privi exasperat. Şi nu-l intimida.

— Câţi ani are tipul ăsta? Zece?

— Este sensibil, murmură ea. Spre deosebire de tine.

Dylan trebui să se dea la o parte din drum ca şeful să poată deschide uşa şi să iasă. Kate profită de ocazie şi se strecură pe lângă Dylan, pe urmele lui Drummond.

Drummond scoase de pe un cuier de lemn ataşat pe perete un inel imens cu doar trei chei, şi se îndreptă spre scară.

— Camera de interogatoriu este a doua uşă pe dreapta. Voi doi aşteptaţi acolo, şi ar fi bine să vă hotărâţi cine vorbeşte cu el şi cine ascultă. Şi ar trebui să vă grăbiţi, pentru că, Dylan, ştii că trebuie să sunăm la Charleston şi să-l anunţăm pe detectivul Hallinger că îl avem pe Carl aici. Şi el va trebui să-i anunţe pe cei de la FBI, iar asta înseamnă că, în maximum o oră după acest apel, se vor năpusti aici şi-l vor lua pe Carl.

— Vor trebui să aştepte, spuse el. Voi suna după ce aflu ce ştie. De asemenea, vreau să discut nişte chestii cu tine, îi explică el.

— După ce vorbim cu Carl, spuse Kate.

În cele din urmă, Dylan cedă, dar cu câteva condiţii.

— Dacă eu consider că te minte, ai ieşit de acolo. Înţelegi? Înainte ca ea să apuce să fie de acord sau nu, el continuă: Şi dacă nu-mi place modul în care vorbeşte cu tine, ai ieşit de acolo. O lăsă să meargă în faţa lui, iar când ajunseră în camera de interogatoriu, el mai adăugă o condiţie: Şi dacă eu consider că devine violent sau ameninţător...

Kate se întoarse.

— Lasă-mă să ghicesc. Am ieşit de acolo?

— Corect.

— Vrei să ştii ce cred eu?

El râni.

— Nu chiar.

— Oricum vei asculta! Dacă mă minte, voi şti şi îi voi spune să înceteze. Şi dacă nu-mi place modul în care îmi vorbeşte, îi voi spune să se oprească. Dacă mă va ameninţa, îl voi ameninţa şi eu.

Sala de interogatoriu era mică. Conţinea o masă dreptunghiulară mică şi patru scaune, câte două pe fiecare parte. Oglinda dublă era aşezată pe peretele opus uşii. Dylan trase un scaun pentru Kate, dar el rămase în picioare aşteptând.

Carl se dovedi a fi o surpriză. Dylan îşi formase câteva păreri pripite despre el, dar de îndată ce intră în cameră, îşi dădu seama că se înşelase.

Carl fu extrem de fericit s-o vadă pe Kate şi, înainte ca Dylan să-l poată opri, o îmbrăţişă.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că eşti în siguranţă! E numai vina mea, draga mea. Îmi pare atât de rău.

Kate se eliberă repede din îmbrăţişare şi făcu prezentările. Odată ce trecură de formalităţi, se aşeză, şi Carl luă loc pe scaunul din faţa ei. Ea îşi întinse mâna şi el i-o strânse.

— Pari obosit, spuse ea.

— Sunt obosit. De asta am şi plecat. Aveam nevoie să mă odihnesc şi să mă refac, dar am fost atât de îngrijorat.

Kate îl compătimi.

— Cred ca ai fost foarte necăjit când ai aflat că te-a căutat poliţia.

— Da, a fost foarte dureros. Ochii i se umplură de lacrimi. Dar nici pe departe la fel de dureros cât a fost pentru Delilah. Logodnica mea îşi face griji pentru mine, să ştii, adăugă el. Ar trebui să o sun. Am voie să dau un telefon, nu?

Dylan trase un scaun de lângă Kate şi se aşeză.

— Poţi da oricât de mai multe telefoane vrei. Nu eşti arestat.

— Sunt suspectat de ceva?

— Da.

— Nu, spuse Kate în acelaşi timp.

— Depinde de ceea ce-mi spui, explică Dylan.

— Ar trebui să fiu arestat. Eu sunt răspunzător pentru tot ceea ce i s-a întâmplat la Kate. Se uită

la ea şi schiţă un zâmbet slab. Îmi pare atât de bine că te văd.

— Şi mie îmi pare bine să te văd, spuse ea. Vrei ceva de băut? Oh, iar suna ca Isabel.

— O cafea decofeinizată, cu lapte ar fi minunată, dar nu cred că este vreun Starbucks prin apropiere.

— Nu, îmi pare rău, nu încă.

Dylan se săturase de toată vorbăria asta.

— Spune-mi de ce crezi că eşti responsabil.

— Pentru că a fost ideea mea.

— Ce a fost ideea ta? Vocea lui deveni tăioasă. Acum voia nişte răspunsuri.

— A fost ideea mea să expunem produsele lui Kate la evenimentul pe care-l găzduiam. Toate elita din Charleston avea să fie acolo. N-ar îndrăzni să lipsească, explică el. Şi m-am gândit că ar fi o ocazie minunată de-a o prezenta.

— De a o prezenta?

— De a o lansa.

— Tot nu pricep.

— Deşi ştiu că sună a lăudăroşenie, este un lucru cunoscut de toată lumea că, dacă eu promovez un produs, preţul lui explodează.

Avea dreptate. Suna a laudă.

— Şi asta te face o persoană foarte puternică, nu? Poţi lansa sau distruge o carieră.

Carl clătină din cap.

— Nu am încercat niciodată să distrug pe nimeni. Ar fi ceva de prost gust. Dacă nu sunt de acord cu un produs sau o persoană, tac.

Aşadar îşi folosea puterea doar pentru a face bine? Se credea un Superman? Dylan se abţinu să nu râdă.

— Ce-ai avut de câştigat din asta?

— Satisfacţie, spuse el.

— Dar depozitul? De ce nu ai vrut să ştie Kate că este al tău?

— Eu sunt doar unul dintre proprietari, îl corectă el. Dar deţin, într-adevăr, pachetul majoritar de acţiuni.

— Răspunde la întrebare.

Dylan obosise să fie amabil. Era pe punctul de a-i spune lui Kate să plece, dar Carl îl surprinse luându-i-o înainte.

— Kate, dragă, ai putea te rog să ne laşi o clipă singuri?

Ea nu dorea să plece; voia să rămână ca să se asigure că Dylan nu va călca în picioare sentimentele lui Carl, dar ştia că ar fi nepoliticos din partea ei să refuze.

— Da, desigur.

Amândoi bărbaţii se ridicară odată cu ea, şi Dylan îi deschise uşa. Ea îi aruncă o privire de avertizare în timp ce trecea pe lângă el şi îi şopti:

— Ai răbdare cu el.

Butonul de control audio pentru camera de interogatoriu era pe peretele din faţa lui. Dylan decise să-l închidă. Carl se aşează înapoi pe scaun şi, cu aroganţă, îi făcu semn lui Dylan să facă acelaşi lucru.

— Dacă ar şti Kate ce sunt pe cale să-ţi spun, i-ar fi ruşine, aşa că aş aprecia dacă ai fi discret. În schimb, voi fi absolut sincer cu tine. Deci, nu am vrut ca ea să ştie că depozitul este al meu pentru că aveam de gând să i-l ofer – printr-un agent imobiliar, bineînţeles –, la un preţ substanţial redus. Încercam să o ajut pe Kate, explică el. Îmi este foarte dragă şi m-a durut inima s-o văd prin ce a trebuit să treacă anul ăsta. Era pe drumul cel bun, să ştii, şi avea nişte planuri atât de măreţe. Avea de gând să-şi mute firma la Boston. Are atât de multe relaţii acolo. Îţi garantez că, într-un an, firma ei ar fi devenit un gigant în industrie. În cinci ani, produsele ei s-ar fi vândut peste tot în lume. Ar fi obţinut un succes de neegalat.

Carl îşi aranjă cu grijă gulerul cămăşii albe înainte de a continua:

— Acum nu-şi va mai muta firma. Ea e responsabilă, înţelegi? Mereu responsabilă. Mereu îi pune pe ceilalţi înaintea ei. Va rămâne în Silver Springs, pentru că asta este mutarea cea mai responsabilă pe care trebuie s-o facă. Pentru o perioadă lungă de timp a rămas pentru mama ei şi acum va rămâne pentru sora ei.

Isabel este cea mai mică, dar, desigur că ştii asta, nu? Kate va mai rămâne aici pentru cel puţin încă doi, poate trei ani.

Mi-ar plăcea dacă ar rămâne definitiv şi şi-ar extinde compania aici. Ar putea pune Silver Springs pe hartă, să fie un reper pentru lumea cosmeticii. Îi va lua, probabil, mai mult timp să obţină un succes internaţional de aici, dar cu tenacitatea şi determinarea ei nu am nicio îndoială că va reuşi... dacă asta este ceea ce vrea. Va face lucruri minunate oriunde va fi, dar locul lui Kate este aici.

— Ce părere au ceilalţi proprietari de reducerea preţului depozitului?

— Nu ştiu. Nu i-am întrebat. Eu deţin pachetul majoritar de acţiuni, explică el. Iar ceilalţi vor face orice ce vreau eu să facă. Deţinem împreună mai multe străzi şi clădirile de pe ele, iar acum că renovarea este în curs de desfăşurare şi a început reconstrucţia, ştiu că vor face o avere. Silver Springs este o comunitate mică şi, deoarece oferă oamenilor un ritm mai lent şi un mediu mai sigur, a devenit locul ideal pentru a trăi. Vrem să atragem afaceri locale, aşa că ajutorul oferit lui Kate prin reducerea de preţ va fi văzut ca un gest de bunăvoinţă.

— Voi avea nevoie de numele celorlalţi proprietari.

— Da, desigur.

— Prin urmare, ai scăzut preţul pentru că a fost o decizie inteligentă de afaceri.

— Da, dar şi pentru că ştiam că ea avea probleme financiare.

Dylan se lăsă pe spate.

— Da? De unde ştiai asta?

Carl atinse cu degetele suprafaţa netedă a mesei, gândindu-se la întrebare.

— Nu sunt sigur de unde am ştiut, recunoscu el. Cineva mi-a spus. Da, spuse el, dând din cap. Probabil că mi-a spus cineva, şi acum vei dori să ştii cine e acea persoană, dar nici în ruptul capului nu-mi amintesc.

Au fost atât de multe cocktailuri şi dineuri, iar oameni îmi spun diverse lucruri – în deplină confidenţialitate. Aud lucruri, de multe ori indirect, şi toată lumea ştie cât de mult o iubesc pe Kate. Îi laud mereu firma, ca să determin lumea să vorbească şi să răspândească vorba despre minunatele ei lumânări şi loţiuni de corp. Delilah le adoră. Parfumurile ei sunt divine, şi va scoate unul în decembrie, care cred că este cel mai minunat dintre toate. Se numeşte Sassy. Îşi muşcă buza de jos ca să nu se lase copleşit de emoţii.

Dylan nu mai interogase până atunci nicio persoană care să-i semene lui Carl. Avea tendinţa să se abată de la subiect, dar el era hotărât să-l ţină pe drumul cel bun.

— Dacă ţi-aş cere să scrii numele celor care au ştiut că deţii depozitul…

— Imposibil, spuse Carl. Am promovat puternic zona. Jur că am spus la jumătate din Charleston, Silver Springs şi Savannah…

— De ce Savannah?

— Am mulţi prieteni acolo, explică el. Mi-am petrecut o mare parte din timp în acel oraş.

— Ai mai întâlnit vreodată vreun MacKenna în Savannah?

— Din câte îmi amintesc, nu. Cred că doar Kate şi surorile ei sunt singurele MacKenna pe care le cunosc, dar repet încă o dată, întâlnesc atât de mulţi oameni şi nu le reţin mereu numele.

— Încă nu mi-ai explicat de ce te consideri răspunzător pentru explozii.

— Gândeşte-te la circumstanţe, spuse el. Am invitat-o pe Kate pe proprietatea mea, am insistat să-şi aducă produsele şi, bum, aproape că a fost ucisă. Şi, prin intermediul unui agent imobiliar, am încurajat-o să se uite la depozitul meu şi, bum, aproape că a fost ucisă din nou. Eu deţin ambele proprietăţi. Eu sunt responsabil. Pur şi simplu nu ştiu cum sau de ce. Sper că vei putea să-ţi dai seama.

Singurul lucru de care putea fi învinovăţit Carl era că spunea tot ce ştia, oricui îl asculta. Cineva se folosise de el pentru informaţii.

— Care este situaţia ta financiară? îl întrebă Dylan.

— În momentul ăsta, jalnică. Înspăimântătoare. M-am întins peste măsură. Dar e ceva temporar, îl asigură el. Construiesc o galerie pe proprietatea mea – care va arăta magnific după ce o voi termina – şi mi-am îngropat toţi banii care îmi rămăseseră în acest proiect. Dar nu mă îndoiesc că beneficiul merită riscul.

Dylan fu un pic surprins de sinceritatea lui Carl. Era un personaj neobişnuit şi un paradox ambulant. Pe de o parte era pretenţios şi arogant şi, pe de altă parte, simplu şi grijuliu. Un lucru era sigur – era sincer şi toată lumea îi cunoştea sentimentele, aşa că, atunci când venea vorba de asta, nu era loc de prefăcătorie.

— Cum ai cunoscut-o pe Kate? îl întrebă Dylan. I se părea o prietenie atât de ciudată.

Carl zâmbi.

— Am cunoscut-o la spital. Cu mai mulţi ani în urmă. Era acolo cu mama ei, şi eu îmi vizitam sora, Susannah. Kate era la liceu, dar deja o frumuseţe. Şi avea o prezenţă… înţelegi ce vreau să spun?

— O, da. Dylan înţelegea perfect.

— Îţi putea face inima s-o ia razna încă de pe atunci. De fapt, sora mea ne-a făcut cunoştinţă. Kate îşi aştepta mama să iasă de la o radiografie, iar sora mea aştepta să intre, aşa că

au început să discute. Au devenit prietene bune în doi timpi şi trei mişcări. Susannah era cu doi ani mai tânără decât Kate, se gândi el să adauge. Kate i-a povestit de lumânările pe care le făcea cu toate aromele alea neobişnuite şi a întrebat-o pe Susannah dacă i-ar putea spune părerea despre unele dintre ele. Sora mea a fost încântată. Kate o făcea să se simtă foarte importantă.

Susannah a fost bolnavă ceva timp – a stat atât de mult în spital, încât l-a numit „casa departe de casă”. Se opri cu un zâmbet melancolic, amintindu-şi momentele acelea. Mama lui Kate a intrat în remisie, deci Kate nu mai trebuia să vină la spital, dar nu a uitat-o niciodată pe Susannah. O vizita foarte des şi, chiar şi după ce a început facultatea, Kate îşi făcea timp s-o viziteze când venea acasă în timpul vacanţelor. Şi, indiferent unde se afla, în fiecare săptămână îi trimitea ceva lui Susannah. O lumânare, o loţiune specială, o floare… un cadou, ca să-i spună că se gândea la ea. De fiecare dată când Kate începea să lucreze la un produs nou, o suna ca să-i afle părerea. Ştiu că nu avea într-adevăr nevoie de opinia lui Susannah, dar tot i-o cerea. I-a oferit lui Susannah un lucru pe care să-l aştepte cu nerăbdare, mai ales în ultimele ei zile, când era atât de slăbită. Vocea lui Carl se frânse când spuse: Am pierdut-o pe Susannah în septembrie.

Dar Kate, draga mea Kate, tot nu a uitat-o. Mi-a spus că voia să facă ceva special în memoria ei, aşa că a lucrat la un parfum special, care va fi numit după sora mea. Susannah era numele ei, dar noi îi spuneam Sassy.

capitolul 31

Dylan nu avea de gând s-o lase pe Kate să intre în clădirea Smith&Wesson şi să semneze documentele acelea până când nu era absolut sigur că avea să fie în siguranţă. Stabilirea tuturor detaliilor şi coordonarea măsurilor de securitate cu Nate şi cu Departamentul de Poliţie din Charleston, cu agenţii FBI şi cu Departamentul de Poliţie din Savannah avea să-i ia nu numai destul de mult timp, dar urma să fie şi un adevărat coşmar logistic. Asta însemna că întâlnirea de la ora trei din acea după-amiază trebuia să fie neapărat reprogramată.

O soluţie ar fi fost ca avocatul să-i aducă documentele lui Kate. Secţia de poliţie din Silver Springs ar fi fost un punct bun de întâlnire, dar orice loc aflat departe de Savannah şi de fraţii MacKenna ar fi fost o soluţie acceptabilă.

Din păcate, nu se puteau face schimbări din acest punct de vedere. Când Dylan îl sună pe Anderson şi-i sugeră alte aranjamente, avocatul

îi explică, cerându-şi scuze, că modificarea locului de întâlnire nu era posibilă.

— Trebuie să urmez instrucţiunile lui Compton MacKenna. El a insistat ca întâlnirea să aibă loc la Smith&Wesson. Îi plăcea să aibă control asupra fiecărui aspect al afacerilor sale. Şi-a semnat noul testament în sala de conferinţe de la etajul doi şi tot acolo a dorit să aibă loc transferul bunurilor sale. A dat instrucţiuni până şi în privinţa locurilor pe care să se aşeze cei prezenţi. Kate trebuie mai întâi să-i asculte pe consilieri şi pe contabili explicând cum şi-a acumulat Compton averea, iar când vor termina, ea va putea semna actele.

— Este asta o condiţie obligatorie?

— Mă tem că da.

— Care a fost motivul acestui aranjament?

— Au fost mai multe motive, spuse Anderson. S-a aşteptat ca ea să-i calce pe urme şi, prin urmare, a crezut că şi consilierii lui o vor sfătui în deciziile viitoare care ar duce la creşterea averii. Însă testamentul nu-i impune lui Kate să le folosească în continuare serviciile şi, în calitate de avocat al ei, i-aş recomanda cu tărie să-i concedieze.

Înainte ca Dylan să-l poată întreba de ce, Anderson continuă:

— Mai cred şi că bătrânul MacKenna a vrut să o impresioneze, să se laude, dacă vrei. În mintea lui, Kate a fost un copil minune, minunea lui.

— Lui Kate nu-i va plăcea să audă asta.

— În puţinul timp pe care l-am petrecut cu ea, mi-am dat seama că nu seamănă niciun pic cu unchiul ei Compton… şi nici cu vreunul dintre consilierii lui, adăugă el.

— Ai crede că un om care are de gând să lase atât de mulţi bani cuiva ar dori să cunoască persoana respectivă, spuse Dylan.

— I-am spus şi eu exact acelaşi lucru acum câteva luni, dar a fost foarte ofensat de sugestia mea. Era de părere că din investigaţia lui a aflat tot ce trebuia să ştie despre Kate şi despre surorile ei. Era destul de retras câteodată – cred l-am putea numi excentric. Îi era greu să lege orice fel de relaţie personală. Cred că, atâta timp cât păstra interacţiunile interumane la un nivel strict de afaceri, le putea controla. Am fost avocatul lui în ultimii şapte ani şi mi-am dat seama că era extraordinar de rigid în păreri. Prefera să lucreze prin intermediul asociaţilor săi.

— Câţi sunt?

— Şase în total, răspunse el. Patru consilieri şi doi contabili. Le-am dat deja numele detectivului Hallinger.

În timp ce vorbea cu Anderson la telefonul mobil, Dylan se plimba înainte şi înapoi pe holul secţiei de poliţie. Uşa sălii de aşteptare era deschisă. Camera era mică, mobilată cu o canapea din piele sintetică şi un automat de

sucuri. Dylan intră şi scotoci prin buzunar după ceva mărunţiş, în timp ce-şi continua conversaţia. Îi ceru avocatul lui să-i trimită prin e-mail numele şi numerele de telefon, ca să le verifice şi el. Doar ca o măsură de precauţie. Cine ştie, poate că avea să găsească ceva ce nu observase Nate. Puţin probabil… dar, totuşi.

— Compton a dorit să controleze de dincolo de mormânt şi data întâlnirii, sau asta poate fi reprogramată? întrebă el şi apoi răspunse rapid la propria întrebare. Trebuie să fie reprogramată! Nu este posibil să aibă loc în după-amiaza asta.

— Înţeleg, spuse Anderson. Compton a fost mai flexibil în privinţa datei. Şi-a dat seama că oamenii se îmbolnăvesc şi că există situaţii de urgenţă. Cred că singurul motiv pentru care a vrut ca întâlnirea să fie programată la două zile după moartea lui a fost ca să se asigure că anumiţi consilieri şi contabili vor ajunge în Savannah la timp pentru înmormântarea lui. Era felul lui de a se asigura că, în afară de mine, vor mai fi şi alţi oameni prezenţi la înmormântare. Ce zici de mâine-seară la şapte? Ar fi convenabil pentru Kate? întrebă Anderson. Sau poimâine? Ceilalţi vin din afara oraşului. Vor rămâne în Savannah atâta timp cât este necesar. Dar, înţelegi, cu vor fi semnate mai repede documentele, cu atât va fi mai bine este pentru liniştea sufletească a tuturor.

Şi mai bine pentru şansele ei de supravieţuire, se gândi Dylan.

— De cât timp ai nevoie ca să trimiţi notificările?

— De cât îmi dai.

— Dar în privinţa notificării celorlalţi membri ai familiei MacKenna? Ai spus că trebuie invitaţi, corect?

— Când voi şti data, îi voi suna, deşi mă îndoiesc că va apărea vreunul dintre ei.

— De ce a vrut Compton să fie prezenţi şi ei?

— Nu a spus, dar cred că a fost din răutate. Poate că a vrut să vadă şi ei ce au pierdut.

— Să încercăm mâine la ora şapte şi, dacă nu se poate, te sun să reprogramez.

Dylan îşi dădu seama că lua decizii fără să o consulte pe Kate. Va trebui să-i spună ce planuri are şi să obţină aprobarea ei.

Închise telefonul, apoi ascultă restul mesajelor vocale. Nate sunase de patru ori, încercând să dea de el. Cu fiecare mesaj, devenea din ce în ce mai furios. Dylan ştia de ce. Nate se simţea responsabil pentru siguranţa lui Kate şi era normal să-l enerveze că nu ştia unde se află. Lui Dylan nu-i păsa în mod deosebit de furia lui Nate. Cu cât ştiau mai puţine persoane unde era Kate, cu atât mai bine.

Ştia că nu-l mai putea evita pe Nate prea mult timp. Luă două sucuri de la automat, desfăcu capacul unuia şi luă o gură. Apoi îl sună pe Nate.

Îi răspunse mesageria vocală.

— Bine, te sun înapoi. Aşa că sună-mă pe mobil.

„Asta ar trebui să-l enerveze”, se gândi Dylan.

Kate era în biroul şefului. Dylan îşi zise că avusese destul timp să vorbească cu Drummond despre problema ticălosului de contabil, aşa că se duse la parter să li se alăture.

Când intră el, Kate îndesa nişte hârtii în servietă, îi dădu cealaltă cutie de suc. Drummond îşi nota ceva în agendă.

— Mă voi apuca imediat de asta, îi promise el. Se uită la Dylan şi spuse: Kate vrea să rămână acasă peste noapte. Am putea rezolva asta, nu crezi? Am putea pune nişte oameni să verifice casa şi alţi câţiva să patruleze proprietatea. Locuieşte pe o stradă înfundată şi asta ne va face munca mai uşoară.

— Tu l-ai pus să facă asta? o întrebă Dylan pe Kate, pe un ton acuzator.

— S-ar putea să fi pomenit ceva de genul că aş dori să dorm în patul meu în seara asta.

— Ai făcut mai mult decât să pomeneşti, ripostă şeful. M-ai implorat, în repetate rânduri, să-l conving pe Dylan să accepte.

Ea închise servieta şi o puse pe podea.

— Eu nu implor, spuse ea. Se întoarse spre Dylan şi îl întrebă: Ştiai că şeful Drummond a fost detectiv în Los Angeles? S-a retras după

douăzeci de ani de serviciu şi s-a mutat aici pentru că se săturase de traficul infernal.

— Cred că încearcă să te convingă că sunt calificat pentru meseria asta.

— Am discutat asta deja, Kate, răspunse Dylan. El ştie totul despre trecutul meu şi ştiu şi eu destul de multe lucruri despre al lui. Cred că şeful ştie cât de mult îi respect experienţa.

Kate se ridică.

— Atunci înseamnă că pot merge acasă acum.

— Stai jos înapoi, îi ordonă şeful. Nu pleci nicăieri până când nu este verificată casa. Şi strada, se gândi el să adauge. Avocatul lui Kate va aduce documentele aici ca să le semneze?

Dylan vorbise înainte cu Drummond despre această posibilitate.

— Nu. Locul în care semnează documentele nu poate fi schimbat. Dacă este şi Kate de acord, vom încerca mâine-seară la ora şapte. Ar trebui să avem suficient timp să ne organizăm.

— În Savannah? întrebă şeful.

— Da.

— Asta e rău. Se vor putea ocupa toţi de asta, în afară de mine.

— Toţi? întrebă ea.

— Savannah face parte din alt stat, îi reaminti el. Automat, va fi implicat FBI-ul. În realitate, ăsta ar trebui să fie cazul lor. Şi mai sunt şi cei din Departamentul de Poliţie din Charleston, care vor dori să preia comanda. Prima explozie a avut

loc în jurisdicţia lor, iar acum va mai trebui să implicaţi şi Departamentul de Poliţie din Savannah, mai ales dacă aveţi impresia că s-ar putea întâmpla ceva.

— Poliţia din Savannah? De ce-ai vrea să-i implici şi pe ei?

— Pentru că vei fi în curtea lor, spuse şeful. Se uită la Dylan şi adăugă: Gândeşte-te cum s-ar simţi, dacă se vor trage focuri de armă sau va exploda ceva şi ei nu au fost consultaţi.

Dylan dădu din cap.

— Ne vor scoate ochii mereu cu asta.

Glumeau, nu? Dacă toţi acei oameni ar apărea când semnează ea documentele, nu ar încăpea în clădirea Smith&Wesson.

Şi de-abia apoi îşi dădu seama de gravitatea situaţiei. Dacă s-ar trage focuri de armă sau ar exploda o bombă – căci asta părea să fie arma preferată de distrugere – unele dintre aceste persoane ar putea muri.

— Nu! izbucni ea. Nu vreau să meargă nimeni altcineva cu mine în Savannah. Voi merge singură!

— Te las să te ocupi de asta, îi spuse şeful lui Dylan în timp ce-şi împinse scaunul în spate. Am ceva de făcut.

După ce Drummond plecă, Dylan se sprijini de birou, aşteptând explicaţiile lui Kate. Ea se aştepta să o certe, dar când el nu spuse nimic, îl întrebă:

— Ai auzit ce-am spus?

— Am auzit.

— Şi? se încruntă ea la el.

Ce o făcuse să izbucnească astfel?

— Sigur, spuse el. Dacă vrei să mergi singură, poţi să te duci singură.

Ea deveni imediat suspicioasă. Fusese prea uşor.

— Mulţumesc.

— Cum ai de gând să ajungi acolo?

— Voi merge cu maşina.

— Maşina ta nu cumva a explodat?

Cum de uitase de asta?

— Nu voi merge cu maşina mea.

— Cred şi eu că nu.

— Voi închiria o maşină.

— Kate, despre ce e vorba?

„Despre tine, prostuţule. Despre tine este vorba. Ai putea fi ucis.” O, Doamne, nici măcar nu se putea gândi la aşa ceva. Şi cum rămânea cu ceilalţi detectivi şi poliţişti? Ar putea muri cu toţii într-o explozie mare. Ea clătină din cap, dându-i de ştire în felul ăsta că nu era dispusă să explice.

El nu păru să priceapă.

— Despre ce e vorba? repetă el.

Ea cedă.

— Tocmai mi-am dat seama. Mai multe persoane ar putea muri protejându-mă pe mine…

Îi apărură lacrimi în ochi, şi probabil că Dylan le văzuse, pentru că o ridică în picioare şi o îmbrăţişă.

— E în regulă. Eşti doar un pic copleşită.

— Cred că sunt, spuse ea. Se aştepta să-i spună câteva cuvinte de încurajare, să-i spună ceva, orice, ca să o facă să se simtă mai bine.

Însă el nu părea că are de gând să facă mai mult decât s-o strângă în braţe şi, după o clipă, îşi dădu seama că doar de asta avea într-adevăr nevoie.

capitolul 32

Kate îşi ridică bărbia de pe pieptul lui Dylan.

— Dar Carl?

— Ce-i cu el?

— Eşti convins că n-a avut nimic de-a face cu toate astea?

— Da, sunt convins.

— Atunci, poate să plece acasă?

— Nu, nu încă. Mai întâi va trebui să convingă şi alte persoane.

Doi agenţi FBI şi un alt detectiv de la Departamentul de Poliţie din Charleston, care îl ajutau pe Nate, ajunseră la secţia de poliţie o oră mai târziu şi îl interogară, pe rând, pe Carl. După ce terminară cu el, îl lăsară să plece acasă. Carl

o sărută pe Kate pe obraz, îi strânse mâna şi îi şopti:

— Fii tare, draga mea!

Apoi trecu ea la interogatoriu. Se săturase să povestească iarăşi despre fiecare detaliu nesemnificativ, începând cu prima explozie, dar cooperă şi răspunse cât mai bine la fiecare întrebare. Până îşi epuizară ei toate întrebările, Kate ajunsese la capătul răbdării.

Drummond intră să o ia.

— Haide, Kate. E timpul să mergem acasă. Casa ta a fost verificată de sus până jos şi poţi merge în siguranţă.

— Unde-i Dylan?

— Ne aşteaptă în spate.

Îşi luă geanta şi servieta din biroul lui şi apoi îl urmă pe uşa din spate.

Drummond îşi puse mâna pe umărul ei.

— Vei trece peste asta cu bine, încercă el s-o încurajeze. Dacă n-ar fi fost sigură de bunele lui intenţii, din tonul lui ar fi putut crede că dădea un ordin aspru. Voi trece pe la tine mai târziu şi voi aduce ceva pentru cină, adăugă.

— Nu trebuie să te deranjezi…

— Ba da, trebuie. M-am uitat prin frigiderul tău. Voi aduce ceva, conchise el tăios.

Când ajunse acasă şi se uită în frigider, Kate se bucură că nu protestase mai mult. Chiar nu era nimic de mâncare acolo. Stomacul ei începea să se revolte. Ea şi Dylan nu mai mâncaseră

nimic de la micul dejun, şi acum era deja trecut de ora şase.

— Timpul zboară chiar şi atunci când nu te distrezi, remarcă ea când intră în hol.

Dylan o urmă în sus pe scări cu bagajele.

— Nu te distrezi? Cred că va trebui să facem ceva în privinţa asta.

Nu o întrebă dacă voia să-şi împartă patul cu el. Îşi puse geanta în camera de oaspeţi şi pe-a ei o aruncă pe patul ei.

Kate nu avea de gând să-i ceară să doarmă cu ea. Cu siguranţă că nu. Se duse în baie, încuie uşa şi făcu un duş lung, în speranţa că se va simţi revigorată.

Nu o ajută prea mult. Îşi trase pe ea perechea preferată de blugi vechi şi un tricou şi apoi chiar se simţi un pic mai bine. Se pieptănă şi coborî la parter.

Dylan era în curtea din spate, vorbind cu un poliţist. Ea îl urmări de la fereastra din bucătărie, în timp ce ronţăia o tulpină ofilită de ţelină. Arăta obosit, îşi zise ea. Şi minunat. În mod clar, părea să facă faţă mai bine situaţiei decât ea. Ea avea momente când simţea că urmează să clacheze.

Nu dorea să o prindă urmărindu-l, aşa că se forţă să se întoarcă. Îşi ascultă mesajele de pe telefonul fix. Cele mai multe erau pentru Isabel şi niciunul dintre ele nu era important.

Nu se simţea în apele ei şi era agitată. Scoase o pungă cu chipsuri de cartofi din cămară, dar o puse înapoi nedesfăcută.

Ştia ce era în neregulă cu ea. Dylan. Cât timp îi va lua până va ajunge să nu-l mai iubească? se întrebă. Chiar era posibil aşa ceva sau îi fusese sortit să trăiască nefericită pentru tot restul vieţii? Nu putea să dea vina pe nimeni altcineva decât pe ea însăşi pentru suferinţa prin care trecea. Ştiuse de la bun început în ce se băga – Dylan iubea femeile şi apoi le părăsea. Nu-şi cerea scuze pentru modul în care trăia. Asta era el.

Şi asta era ea – o fraieră în adevăratul sens al cuvântului, pentru că se îndrăgostise de el.

Melancolie totală în seara asta, decise ea. Stresul o aducea într-o stare cumplită de nervi. Exact asta era cauza. Stresul. Şi faptul că se simţea complet neajutorată.

Auzi soneria şi-şi propuse să nu-şi mai plângă de milă. Bănui că era Drummond cu cina şi simţi brusc că era lihnită de foame. Însă nu era el. Era Nate şi, când îi deschise uşa, acesta fu uimit să o vadă.

Îşi reveni însă repede.

— De ce deschizi uşa? o întrebă.

Privirea lui o făcu să tresară.

— Ai sunat la uşă. Mi s-a părut normal să răspund. Intră, te rog.

— Eşti singură aici? o întrebă el, trecând ca o furtună pe lângă ea. Ce naiba e cu tine? Nu ştii că cineva încearcă să te omoare? Sau nu-ţi pasă?

— Ba da, ştiu, şi da, îmi pasă, răspunse ea încet. Te rog, nu mai ţipa la mine. Îmi ţiuie urechile.

El trase adânc aer în piept înainte de a continua:

— Trebuie să ţip la cineva. Unde e Dylan?

— În curtea din spate. Sunt poliţişti în faţa şi în spatele casei, explică ea. Deci nu sunt în niciun pericol dacă deschid uşa.

— Nu de asta sunt supărat, izbucni el.

Ea îl urmă în bucătărie.

— Atunci de ce?

— Pentru că nu am ştiut unde naiba ai fost azi-noapte. Nu e bine, se răsti el. Voi doi pur şi simplu aţi… dispărut. Dacă aveam informaţii extrem de importante? Atunci ce s-ar fi întâmplat? Dylan nu răspundea la telefonul mobil şi tu nu răspundeai la al tău. Ce naiba e cu el? Ştie nu trebuie să procedeze aşa. Unde e?

Nate părea că înnebunise.

— Tocmai ţi-am spus, răspunse ea.

— Spune-mi din nou, îi ceru el.

— În curtea din spate, spuse ea. Descarcă-te pe el.

— Să nu îndrăzneşti să mai deschizi vreodată uşa de la intrare. Ai înţeles?

El nu aşteptă un răspuns, ci deschise uşa de la bucătărie cu putere şi ieşi în curte. Uşa se trânti cu zgomot în urma lui.

„Tocmai şi-a pierdut invitaţia la cină”, îşi zise ea. Cum îndrăzneşte să ţipe la ea? Nu era un copil pe care-l putea certa.

Dar avea dreptate, recunoscu fără tragere de inimă. Ar fi trebuit să-l anunţe unde aveau de gând să meargă. Nu fusese ceva intenţionat; nu încercau să se ascundă de el. Nu fuseseră siguri unde urmau să-şi petreacă noaptea şi, după ce se cazaseră la hotel, un lucru conduse la altul şi fuseseră ocupaţi.

„O, asta-i o scuză foarte bună. Îmi pare rău că nu am sunat. Am fost prea ocupaţi să facem sex.” Nate ar înţelege. Cu siguranţă.

Şeful ajunse câteva minute mai târziu, cu suficientă mâncare cât să hrănească jumătate din oraş.

— Ce se întâmplă acolo? întrebă el, punând sacoşele pe masa din bucătărie şi uitându-se pe fereastră. Se pare că Hallinger îi face zile fripte lui Dylan.

Kate îi explică repede.

Şeful se uită iar pe fereastră.

— Dylan nu pare smerit. De fapt, se pare că ripostează. Ridică din umeri şi adăugă: Vor rezolva ei. Să mâncăm.

Şeful avea dreptate; în cele din urmă, rezolvară problema. Nate nu întrebă dacă putea rămâne la cină. Îşi luă o farfurie şi se servi.

— Într-o oră voi aduce nişte oameni, ca să te scutească de corvoadă, şefule, se oferi el.

— Nu-i nevoie, răspunse Drummond. Suntem gata. Ai destule pe cap cu pregătirile pentru întâlnirea de mâine.

— Rămâne stabilit? întrebă Nate. Semnează hârtiile mâine? Nu mai sunt schimbări?

— A rămas pe mâine-seară la ora şapte. Doar dacă nu schimbi tu planul, spuse Dylan. Tocmai am revăzut toate detaliile cât am stat afară.

— Vreau doar să mă asigur. N-o să mai dispară nimeni fără ştirea mea, ne-am înţeles?

— Trebuie să treci peste asta.

— Şi tu trebuie… începu Nate.

Drummond ridică mâna ca să-l oprească.

— Ajunge! Kate are nevoie de tot ajutorul nostru, aşa că nu vă mai ciondăniţi şi puneţi la punct programul.

Nate dădu din cap.

— Da, domnule.

În timpul mesei, cei trei bărbaţi discutară despre strategia de a doua zi.

— Ce-ai aflat despre înregistrarea video? îl întrebă Dylan pe Nate. Ai idee cine a înregistrat-o?

— Nu. Ştim că înregistrarea şi pachetul de fotografii au fost livrate prin curier la biroul lui

Anderson Smith. Acesta susţine că nimeni de-acolo nu a ştiut de existenţa filmului până în clipa în care a apărut pe biroul lui, împreună cu instrucţiunile lui Compton MacKenna.

— Cineva a ştiut de existenţa acestei înregistrări, insistă Dylan. Când Compton vorbea în cameră, se uita destul de des dincolo de obiectiv. Evident, mai era cineva în camera aia, cu el. Dar servitorii, personalul?

— Nu, nu am găsit pe nimeni care să fi ştiut ceva despre asta.

Dylan se uită la Kate, care avea ochii pe jumătate închişi.

— Kate, de ce nu te duci sus la culcare? sugeră el. Aproape am terminat aici.

Ea îi ascultă sfatul cu bucurie. Fusese o zi foarte lungă. Îi putea auzi pe bărbaţi vorbind în timp ce-şi punea pijamaua şi, câteva minute mai târziu, îi auzi pe Nate şi Drummond plecând.

Era obosită, dar înainte de a merge la culcare, se hotărî s-o sune pe Isabel, să vadă ce făcea. Sora ei o surprinse când răspunse. Kate o salută şi nu mai reuşi să scoată vreun cuvânt pentru aproximativ cincisprezece minute. Isabel presupuse probabil că citirea testamentului nu se dovedise a fi un eveniment important, pentru că Isabel nu o întrebă nimic legat de asta. Se părea că singurul lucru de care era interesată să vorbească era viaţa ei socială, şi Kate trebui să-i reamintească faptul că se afla acolo ca să

studieze. Cu toate astea, era uşurată că Isabel era fericită… şi în siguranţă.

— Ai mai auzit ceva de Reece Crowell? o întrebă Kate.

— Probabil că este tot în Europa, dar nu-ţi face griji. Dacă se întoarce şi începe să mă deranjeze din nou, mă descurc eu cu el, îi răspunse Isabel şi apoi trecu la alte subiecte.

În timp ce Kate o asculta pe Isabel descriindu-l pe tânărul care stătea lângă ea la cursul de sociologie, mai primi un apel. Gândindu-se că ar putea fi o veste importantă, Kate o opri pe sora ei.

— Isabel, mă mai sună cineva. Trebuie să închid acum. Să fii foarte atentă, da?

Când răspunse celuilalt apel, fu surprinsă de vocea pe care o auzi.

— Kate, Vanessa MacKenna la telefon.

Lui Kate îi luă ceva timp ca să răspundă. Nu era sigură cum ar fi trebuit să reacţioneze. După o pauză ciudată, îşi reveni:

— Bună, Vanessa, ce pot face pentru tine?

Vanessa fu un pic protocolară la începutul conversaţiei, dar se relaxă rapid şi deveni destul de amabilă.

— M-a sunat Anderson şi mi-a spus cât de mult ţi-au plăcut acele fotografii ale tatălui tău, spuse ea. M-a rugat să mă uit prin casa lui – sau, mai degrabă casa mea acum – şi să văd dacă mai găsesc şi altele. Podul este plin până la refuz

cu cutii şi m-am hotărât că e timpul să fac curăţenie. Întâmplarea a făcut să găsesc o cutie plină de lucruri care cred că i-au aparţinut tatălui tău. Sunt fotografii, dar şi trofee, documente şcolare şi câteva carnete de elev. Le voi împacheta pe toate şi ţi le voi trimite, sau le pot lăsa la biroul lui Anderson, dacă preferi. Şi voi mai căuta, promise ea. Acum stau în casă, deoarece Bryce s-a întors în spital noaptea trecută şi drumul va fi mai scurt de aici. Ştii, ai putea să treci să vezi şi casa… dacă eşti interesată. Mi-ar plăcea să ţi-o prezint.

— Da, mi-ar plăcea să o văd într-o zi, răspunse ea.

— Anunţă-mă când e convenabil pentru tine. Poate săptămâna viitoare sau peste două săptămâni? Mi-ar plăcea să te cunosc, Kate. Pari atât de… diferită de Bryce şi de fraţii lui, surprinzător de diferită.

Pe Kate o trecu un fior de vinovăţie după ce termină conversaţia şi închise telefonul. Nu o întrebase pe Vanessa cât de gravă era starea lui Bryce, dar apoi îşi dădu seama că un gest de compasiune sau de interes din partea ei ar fi fost privit drept ipocrizie.

Dylan intră în dormitorul ei când ea încă mai stătea cu picioarele încrucişate pe pat şi cu telefonul în mână.

— Tocmai am primit un telefon de la Vanessa MacKenna, îl anunţă. M-a invitat să vin la casa lui

Compton. A spus că mai are multe lucruri care i-au aparţinut tatălui meu.

Dylan se opri la capătul patului şi se încruntă.

— Nu te apropii de casa aia sau de oricare dintre membrii familiei MacKenna din Savannah până nu l-am prins pe cel care vrea să te omoare, îi ordonă el.

— Nu, bineînţeles că nu, îl asigură.

Nu avea chef de o prelegere. Avusese parte de suficientă încordare într-o singură zi cât pentru o viaţă întreagă, aşa că se îndepărtă de orice subiect legat de bombe, criminali şi bani.

— Am vorbit şi cu Isabel, spuse ea. Pare fericită. Nu i-am spus că eşti aici. Nu am vrut ca ea să ştie… ştii tu.

— Să ştie ce? insistă el.

— I-am spus că totul este bine, şi dacă ar şti că eşti aici, ar începe să pună întrebări. Ce faci?

— Ce ţi se pare ca fac? Mă dezbrac, după care am de gând să fac un duş.

— Este un duş şi în baia pentru oaspeţi…

Ea nu mai continuă când el închise uşa de la baia ei. O secundă mai târziu, auzi duşul.

Putea fi mai convingătoare, putea să-l trimită să doarmă în camera de oaspeţi, dar nu voia, şi tocmai asta era problema. În sufletul ei, ştia că avea de gând să sară pe el de îndată ce urma să deschidă uşa aia.

„Am nevoie de ajutor”, murmură ea. Era complet dezgustată de ea însăşi. Trase păturile

şi se întinse pe pat. E numai vina lui Jordan, decise ea. Jordan la trimis pe Dylan şi ştia… o, da, ştia ce se va întâmpla.

Kate se întoarse pe o parte şi ridică receptorul. Jordan nu o putea evita la nesfârşit, şi se hotărî să-i lase un mesaj care să-i garanteze că o va suna înapoi.

Îi răspunse mesageria vocală. Kate aşteptă semnalul sonor şi apoi spuse:

— Mă gândeam că ar trebui să ştii că eu… Se opri brusc. Şi dacă altcineva asculta mesajul şi o auzea spunând că se culcase cu Dylan? Ştii ce? Nu mai contează, spuse ea în receptor.

Tocmai voia să închidă telefonul când auzi pe cineva vorbind:

— Ce-ar trebui să ştie Jordan?

Era vocea unui bărbat.

— Cine e la telefon?

— Michael Buchanan. Tu eşti, Kate?

Slavă Domnului că-şi venise în fire.

— Ce faci în Boston?

— Sunt în concediu. Am ajuns mai devreme şi stau cu Jordan până la sfârşitul săptămânii viitoare. Apoi mă voi muta la Nathan’s Bay. Mama şi tata vor ajunge şi ei acasă până atunci.

Michael absolvise la Annapolis şi se pregătea să devină membru al trupelor speciale SEAL. Era un aventurier în adevăratul sens al cuvântului şi, dintre toţi fraţii Buchanan, el era cel mai competitiv.

— Când te întorci în Boston? o întrebă el. Vreau să-mi iau revanşa.

— De ce? Vei pierde din nou.

Râsul lui era la fel ca al lui Dylan.

— Vom vedea noi.

— Ştiai că Dylan e aici?

— Da. Jordan mi-a spus că te ajută cu o mică problemă.

O mică problemă?

— Da, aşa-i.

Mai vorbiră vreun minut. Kate promise să-i spună lui Dylan că Michael era acasă, iar Michael promise s-o convingă pe Jordan s-o sune înapoi.

Tocmai închisese telefonul când Dylan ieşi din baie. Îşi pusese pantalonii scurţi kaki; voia să coboare să vadă ce făceau poliţiştii şi să se asigure că erau acolo unde trebuiau să fie. Kate se gândi că era un pic cam obsedat în privinţa asta.

Rămase jos o lungă perioadă de timp. Kate încercă să adoarmă, dar mintea ei nu se putea odihni. Continua să se gândească la „mica" ei problemă, şi anume cine anume voia să o ucidă. Trebuia să fie unul dintre membrii familiei MacKenna, dar care dintre ei? Poate că toţi. Ar fi ceva, nu? Şi Vanessa ar putea fi implicată, în momentul acela, orice era posibil.

capitolul 33

Kate se tot zvârcolea de câteva ore, sau cel puţin aşa i se păruse ei, când Dylan se băgă, în cele din urmă, în pat. Era trecut bine de miezul nopţii.

Nu o întrebă dacă putea să se culce cu ea. Se dezbrăcă pur şi simplu de pantalonii scurţi şi se băgă în pat lângă ea. Era extrem de sigur pe sine, se gândi ea şi era pe cale să-i spună asta, când o trase în braţele lui.

— Eşti trează, Murătură?

— Sunt prea agitată în privinţa zilei de mâine ca să adorm.

— Bine, spuse el. Îi ridică părul de pe ceafă şi începu să-i sărute şi să-i muşte uşor pielea delicată.

Kate simţi cum o trec fiorii din cap până în picioare şi se mişcă neliniştită lângă el.

— De ce este bine? întrebă ea, aproape fără răsuflare.

— Este bine pentru că nu va trebui să te trezesc ca să fac dragoste cu tine.

Poate că-i mai spusese ceva; nu reuşi să-şi amintească. Felul în care o atingea o făcea să nu mai fie atentă la nimic altceva şi-i deveni pur şi simplu imposibil să formeze un gând coerent.

Făcură dragoste diferit în acea seară, mai pasional şi mult mai intens. Şi, după ce ajunseră amândoi la punctul culminant, el continuă să o

ţină în braţe şi să-i mângâie spatele. Îşi odihnea bărbia pe creştetul capului ei şi o săruta din când în când.

De îndată ce se risipi ceaţa pasiunii, Kate se simţi îngrozitor. Voia să-i spună ce simte, dar nu putea. De ce? Pentru că cel mai rapid mod prin care îl putea face să dispară ar fi fost să recunoască faptul că voia să rămână cu el pentru totdeauna.

Îşi dorea acel vis imposibil, din toată inima ei. Cum ar reacţiona el dacă i-ar spune că îl dorea pentru totdeauna? Probabil că ar leşina. Reuşi chiar să schiţeze un zâmbet, gândindu-se cum ar înnebuni el la auzul celor două cuvinte.

Bine că ştia să acorde primul ajutor.

Dylan se întoarse cu faţa în sus şi se uită în tavan.

— Kate, de ce vrei să iei un împrumut? spuneai că asta ai de gând să faci. Glumeai?

— Nu, vorbeam serios. Am nevoie de un împrumut, ca să achit un alt împrumut. Este o soluţie temporară prin care voi câştiga ceva timp.

— Înţelegi că de-ndată ce semnezi hârtiile alea mâine, vei fi milionară, nu-i aşa?

— Da, ştiu, spuse ea. Dar nu voi fi milionară pentru mult timp. Când voi merge la bancă şi voi completa cererea, va trebui să listez banii ca un bun… un bun temporar, sublinie ea.

El căscă.

— O să creadă că eşti nebună.

— Poate că sunt, şopti ea şi se lipi de el.

Şi chiar nu era prea îngrijorată de reputaţia ei de persoană sănătoasă la cap, deoarece adormi în mai puţin de un minut. Dylan trase cearşaful peste ei şi încercă să-şi limpezească mintea, ca să poată adormi. Ceea ce se dovedi a fi imposibil. Nu se putea abţine să nu se gândească la ziua de mâine şi la toate lucrurile care puteau merge prost.

Kate dormi buştean în noaptea aceea, dar nu se simţi odihnită când se ridică din pat în dimineaţa următoare, îi era atât de teamă de ziua pe care o avea în faţă. Spera din tot sufletul ca niciunul dintre membrii familiei MacKenna să nu vină la întâlnire. Bryce era probabil încă în spital, şi Kate se simţea un pic ruşinată pentru că spera să nu fi fost externat între timp. De Roger şi de Ewan îi era cel mai mult teamă. Nu credea că avea puterea să le înfrunte iar vulgarităţile şi, dacă începeau să-i jignească iarăşi mama, nu ştia ce ar fi fost în stare să facă.

Dylan era jos în bucătărie şi vorbea cu cineva. I se păru că-i auzise vocea şefului Drummond, dar nu putea fi sigură.

Ora nouă. Nu-i venea să creadă cât era ceasul. Nu mai dormise niciodată aşa de târziu. Nu avea niciun motiv să se grăbească, decise ea. Întâlnirea de la biroul lui Anderson era de-abia la şapte seara, şi presupuse că ea şi Dylan nu vor

pleca din Silver Springs decât după-amiază târziu.

Anderson nu se va întoarce de la înmormântare mai devreme de ora cinci, poate mai târziu. Din motive necunoscute, Compton MacKenna insistase ca funeraliile lui să înceapă exact la ora două după-amiază. Făcuse un desfăşurător al „evenimentelor” şi indusese chiar şi numele persoanelor îndoliate care urmau să vorbească în onoarea lui. Kate se întrebă dacă nu cumva îşi scrisese şi propriul elogiu.

Se gândi la bătrânul nebun în timp ce făcu un duş şi se îmbrăcă pentru călătorie. În eventualitatea în care trebuiau să stea peste noapte în Savannah, îşi împachetă iar lucrurile de care avea nevoie.

Îşi duse geanta jos, o lăsă în hol şi se îndreptă spre bucătărie.

— Bună dimineaţa, spuse ea.

Dylan îşi ştergea mâinile. Puse apoi prosopul împăturit pe umăr şi se îndreptă spre ea. O sărută plin de entuziasm şi, când se dădu înapoi, fu mulţumit de reacţia ei. Chiar se înroşise.

Trase un scaun de sub masă şi o sărută din nou, dar atât de repede de data asta încât ea nu fu deloc pregătită. Apoi o forţă delicat să se aşeze.

— Ce vrei la micul dejun? o întrebă el. Îţi pregătesc eu.

— Aş dori pâine prăjită. Cu cine vorbeai? Mi s-a părut că l-am auzit pe şeful Drummond.

— Chiar l-ai auzit, spuse el. Tocmai a plecat. Albă sau graham?

— Pot să-mi pregătesc singură micul dejun.

— Vei primi graham.

Nu o întrebă dacă voia suc de portocale. Îi turnă un pahar şi i-l puse pe masă, în faţa ei.

— De îndată ce termini micul dejun, pornim la drum.

Se sprijinea de masă stând cu faţa la ea, picior peste picior, arătând absolut superb, şi ea se simţi dintr-odată copleşită de prezenţa lui.

Pâinea prăjită sări în aparat.

— Gata.

Îi puse pâinea prăjită pe o farfurie şi i-o dădu. Gătitul nu era, evident, unul dintre talentele lui. Kate luă o felie şi rupse un colţ.

— De ce eşti aşa grăbit? îl întrebă ea. Mai avem o mulţime de timp.

— A avut loc o schimbare de planuri.

— Ce schimbare şi care planuri?

— Am avut un plan şi l-am schimbat, îi explică el. Haide, Kate. Mănâncă-ţi micul dejun. Ţi-ai pregătit o geantă pentru diseară?

— Da. Este în hol.

— O s-o pun în maşină, spuse el şi, când ieşi din bucătărie, îi ordonă: Mănâncă!

Imediat ce dispăru, Kate aruncă pâinea prăjită în coşul de gunoi, înghiţi sucul de portocale şi îşi clăti farfuria şi paharul.

Chiuveta de bucătărie părea nou-nouţă. Era clar că Dylan o curăţase temeinic. Poate că nu era bucătar-şef, dar cu siguranţă ştia cum să facă curăţenie. Ar fi un om bun de avut prin preajmă… din diferite motive.

Fugi la etaj să-şi ia geanta şi laptopul. Nici nu mai ştia de când nu mai apucase să răspundă la e-mailuri şi spera că va avea timp în acea după-amiază sau seara, după întâlnire. Îşi puse computerul în spatele compartimentului capitonat din servietă şi se întoarse la parter.

Şeful Drummond tocmai se urca în maşina lui. Îşi parcase jeepul pe alee, în spatele maşinii închiriate a lui Dylan.

— Ar fi trebuit să-mi spui că ne aşteaptă. M-aş fi grăbit.

— Te-am rugat să te grăbeşti, îi răspunse Dylan.

— Nu-i totuna.

El n-avea de gând să încerce măcar să-nţeleagă ce voia ea să spună.

— Şeful voia să verifice maşina, ca să se asigure că nu ne aşteaptă nicio surpriză.

— Vrei să spui o bombă? îl întrebă ea, dar nu aşteptă niciun răspuns. A găsit ceva?

— Nu, totul e în regulă.

— Vine cu noi?

— Nu, răspunse el. Dar ne-a lăsat instrucţiuni. Vom merge pe nişte drumuri care nu sunt trecute pe nicio hartă.

Kate crescuse în Silver Springs şi credea că ştia zona mai bine ca oricine; condusese până la Savannah de atâtea ori, că nu mai ţinea minte numărul exact, dar trebui să admită că nu mai văzuse niciodată unele dintre drumurile lăturalnice pe care conduse Dylan. Câteva dintre ele nici măcar nu erau drumuri. Erau brazde pietruite.

Peisajul era pitoresc, şi Dylan îi arăta din când în când câte un detaliu care i se părea lui fascinant. Îi plăceau sălciile şi florile sălbatice care creşteau în pâlcuri, pe terenurile neamenajate. Nu ştia cum se numesc şi fu impresionat că ea le cunoştea.

— Cum ai putea să-ţi doreşti să pleci vreodată de aici? o întrebă el. E frumos prin părţile astea.

— Eu nu voi pleca pentru mult timp, asta dacă voi pleca vreodată. Cred că-mi este sortit să rămân aici.

— Aş putea s-o fac. Aş putea trăi aici.

Kate nu voia să-şi facă speranţe deşarte că poate avea să rămână în viaţa ei, aşa că încercă să se gândească la toate motivele pentru care ar trebui să plece.

— Te-ai plictisi.

— Nu cred.

— Îţi va fi dor de Boston. Este atâta energie acolo.

— Da, îmi va fi dor de Boston, fu el de acord. Dar sunt pregătit să fac o schimbare. În plus, Charleston este la mică distanţă de Silver Springs şi are toate avantajele şi problemele unui oraş mare. Dacă vrei energie, conduci până acolo. Mie cu siguranţă nu-mi vor lipsi ambuteiajele, adăugă el. Mă întreb care este rata criminalităţii în Silver Springs.

— Înainte sau după ce m-am întors eu acasă?

— Bine, am ajuns, spuse el. Citeşte semnul de pe marginea drumului. Oficial, suntem în Savannah.

Kate presupuse că urmau să meargă la una dintre secţiile de poliţie din Savannah.

— Nu vreau să stau într-o secţie de poliţie până la întâlnire, spuse ea. N-am putea merge la biroul lui Anderson? Aş putea să lucrez ceva cât aştept.

— O idee bună, spuse el.

Cincisprezece minute mai târziu, trase în faţa clădirii Smith&Wesson.

— Plănuiai deja să venim aici, nu-i aşa? Nate ştie?

— Da, ştie.

— Putem intra pur şi simplu?

Exact când puse întrebarea, doi poliţişti ieşiră din clădire şi îi aşteptară pe Dylan şi Kate să

coboare din maşină. Încă un poliţist veni de peste drum.

— Puteţi lăsa maşina aici, spuse el. Mă voi asigura că nimeni nu se atinge de ea.

Dylan opri motorul, dar lăsă cheile în contact. O urmă pe Kate înăuntru şi, odată ce uşa se închise în urma lui, întrebă:

— Care dintre voi a verificat clădirea?

— Echipa de dezamorsare a dispozitivelor explozive tocmai a plecat. Locul este curat, spuse unul dintre poliţişti. Avem un om care păzeşte uşa şi câţiva agenţi de pază, unul înăuntru şi unul în spate. Noi doi avem ordine să rămânem cu voi. Unde vrei să stăm?

— Aici, la intrare, este foarte bine. Cine este în clădire acum?

— Aproape toată lumea este plecată, fie la înmormântare, fie în vacanţă. Recepţionista e aici, la fel şi asistentul lui Smith, un tip pe nume Terrance. E sus în biroul lui Smith. Dacă vrei, putem să-l scoatem afară.

— El poate rămâne.

Probabil că Terrance auzise toată agitaţia. Coborî în grabă.

— Domnişoară MacKenna, mă tem că domnul Smith încă nu a ajuns. Înmormântarea…

— Ştiu, îl întrerupse ea. Am ajuns destul de devreme. Mă întrebam dacă aş putea folosi un birou. Aş vrea să lucrez ceva până când se întoarce Anderson.

Părea nervos, şi faptul că ea îi zâmbi nu-l făcu să se destindă. În cele din urmă, îşi dădu seama de ce era atât de nervos. Îi era frică de Dylan. Terrance îl privea cu coada ochiului, comportându-se ca şi cum se aştepta să-l înşface.

— Aş vrea să văd sala de conferinţe, spuse Dylan.

Terrance îi conduse în sus pe scări şi de-a lungul holului, pe dreapta. Sala de conferinţe era alături de biroul lui Anderson.

— Tocmai aranjam cărţile de vizită în faţa fiecărui scaun, spuse Terrance.

— Te-ar deranja dacă aş lucra aici? îl întrebă Kate. Dacă aş putea să-mi conectez computerul…

— Da, desigur. Trase scaunul din capul mesei şi îi arătă unde era priza.

Dylan lăsă uşa deschisă şi îşi continuă drumul până la capătul coridorului. În stânga era o firidă cu o uşă de incendiu conectată la alarmă. O luminiţă roşie clipea, semn că sistemul era activat. O bară de metal lată bloca uşa pe mijloc. Dylan presupuse că de cealaltă parte a uşii erau scările de evacuare în caz de incendiu, care duceau jos.

Scările acoperite cu covor erau în dreapta lui. Coborî la parter, unde un agent de pază era pe poziţie, în faţa ieşirii care ducea la parcare.

Dylan îi arătă legitimaţia şi vorbi cu el câteva minute înainte de a se întoarce.

Mulţumit de măsurile de protecţie asigurate, se întoarse la Kate, care îşi instalase laptopul pe masa din sala de conferinţe şi răspundea la e-mailuri. Când auziră pe cineva strigând numele lui Dylan, acesta îşi duse imediat mâna la armă şi făcu un pas spre ea, ca s-o protejeze.

A doua oară, Dylan recunoscu vocea şi se relaxă. Câteva secunde mai târziu, Nate intră în fugă în cameră. Era roşu la faţă şi zâmbea.

— S-a terminat, anunţă el triumfător.

— S-a terminat? întrebă Kate. Chiar s-a terminat cu adevărat?

— Într-adevăr. Puteţi răsufla uşuraţi din nou şi să vă continuaţi viaţa. Cazul este închis, adăugă el. Sau va fi, adăugă el. De îndată ce va fi completată toată hârţogăria.

— Povesteşte-mi, îi ceru Dylan.

Nate se bucura de acel moment. Ochii îi erau luminaţi de entuziasm.

— Roger MacKenna. Exact aşa cum am crezut. Nenorocitul plănuise totul. După ce am văzut acea înregistrare video, am fost sigur că el era suspectul numărul unu. Am cerut un mandat de percheziţie, dar acum nu mai e necesar. Avem toate dovezile de care avem nevoie. Roger a pus totul la cale. A fost ajutat, desigur.

— Jackman.

— Da, confirmă el. Şi Jackman a avut toate relaţiile necesare ca să ducă treaba la bun sfârşit. Cămătarul nu prea a avut de ales, a trebuit să-l ajute pe Roger. Era singura modalitate prin care-şi putea recupera banii pe care i-i datora Roger.

— Cum l-ai făcut pe Roger să mărturisească? întrebă ea. Nu pare genul de om care să coopereze cu poliţia.

— Nu a mărturisit. S-a sinucis.

Kate nu se aşteptase să audă asta.

— Ce-a făcut? întrebă şocată.

— S-a sinucis, repetă el. Se uită la Dylan şi continuă: Pusesem să fie urmărit, dar omul nostru nu a auzit împuşcătura. Roger locuia într-un bloc turn, explică el. Detectivul nostru era într-o maşină parcată în faţă şi l-a văzut intrând. Mi-a spus că a auzit despre asta prin staţie. O femeie a sunat la poliţie şi a spus că a auzit un foc de armă. Atunci detectivul a intrat înăuntru şi l-a găsit pe Roger pe podea. O împuşcătură în cap, adăugă el. A găsit dovezi incriminatoare, şi încă multe. Nu s-a atins de nimic, desigur. A spus că totul era aşezat pe masă, la vedere. Cred că Roger a vrut ca poliţia să ştie că Jackman i-a fost complice. De-abia aştept să ajung acolo, să arunc o privire.

— Cei de la Serviciul de Investigaţii Criminale au ajuns? îl întrebă Dylan.

— Sunt pe drum. Vrei să ne întâlnim acolo? Apartamentul lui este la aproximativ un kilometru de aici. Sau aş putea să te las în drum. Eu trebuie şi să vorbesc mai întâi cu cei de la poliţia din Savannah şi de-abia apoi mă voi îndrepta într-acolo.

— Da, vreau să văd locul şi nu vreau să fie mutat nimic până ajung acolo. Asigură-te de asta.

Nate zâmbi.

— Şi agentul FBI a spus acelaşi lucru. Serviciul de Investigaţii Criminale va avea însă prioritate. Cu cât ajungem mai repede acolo, cu atât va fi mai bine.

— Da, bine. De unde a luat Roger arma?

— Nu ştiu încă.

— Avea o armă când a venit la citirea testamentului, spuse Kate. Îţi aduci aminte?

— Poliţia nu i-ar fi dat-o înapoi, spuse Nate. Roger tocmai a fost eliberat pe cauţiune. Purta o armă, fără să aibă permis.

— Ţi-au spus de la poliţie de unde luase arma aia?

— Da, răspunse el. Roger a spus că i-a dat-o Ewan şi că fratele lui o cumpărase de pe stradă.

— Unde e Ewan acum?

— S-a dus să se predea de bunăvoie. Este în drum spre secţia de poliţie, fără îndoială împreună cu un avocat gata să-l salveze. De aceea mă îndrept acum într-acolo. Ewan va afla

despre Roger când va ajunge la secţie. Am verificat şi pe unde este Bryce. El nu va auzi niciodată despre Roger. Ba îşi recapătă cunoştinţa, ba şi-o pierde din nou. Soţia lui este alături de el şi va rămâne până la sfârşitul care va veni în curând.

— Dar Jackman?

— Agenţii FBI din Las Vegas l-au săltat pentru interogatoriu. E problema lor acum. Nate se îndreptă spre uşă şi spuse: Ne vedem acolo.

— Chiar s-a terminat totul, nu-i aşa? Mie încă nu-mi vine să cred, spuse Kate. Dylan dădu din cap, dar părea cu gândul în altă parte. S-a întâmplat ceva?

— Nu, dar vreau ca poliţiştii ăia să rămână până când semnezi documentele.

Coborî la parter cu Nate şi împreună vorbiră cu poliţiştii de serviciu, care îi asigurară că vor rămâne pe loc atâta timp cât era Kate în clădire.

— Am crezut că vrei să vezi dovezile, îi spuse ea când Dylan se întoarse în sala de conferinţe.

— Da, vreau.

— Du-te, spuse ea. Voi fi bine.

— Da, dar…

— Du-te şi închide uşa după tine. Eu nu plec nicăieri.

capitolul 34

Lui Kate încă nu-i venea să creadă vestea. Omul care încercase s-o ucidă era mort, iar complicele lui era în arest. Şi iată că ea stătea şi răspundea la e-mailuri, de parcă nu se întâmplase nimic ieşit din comun.

Probabil că în seara asta, după ce va rămâne singură, va ceda nervos. Dylan putea fi deja pe drumul de întoarcere spre Boston până atunci. Pentru o clipă, simţi cum o apucă un atac de panică şi se înfurie pe ea însăşi. De ce ar trebui să fie supărată? Ştiuse de la bun început că el va pleca. Lucrul acesta nu era nicio surpriză. Avea să depăşească acel moment, aşa cum depăşise toate evenimentele dureroase prin care trecuse în viaţa ei.

Dar Dylan va pleca de abia mâine, se linişti ea. O va duce înapoi la Silver Springs, îşi va petrece noaptea cu ea şi va pleca a doua zi dimineaţă, devreme, în timp ce ea dormea buştean.

Ştia că Dylan ţinea la ea. Trebuise să dea dovadă de mult spirit de convingere ca să-l facă s-o lase singură, să lucreze la computer, iar el să plece la locul crimei împreună cu Nate. Chiar îi sugerase să meargă cu ei.

Kate îşi dădu seama că nu va reuşi să lucreze nimic dacă mai continua să se gândească la Dylan. Tocmai plecase, iar ei deja îi era dor de el.

Se forţă să se întoarcă iar la treabă. Răspunse la mai multe e-mailuri înainte să fie întreruptă de asistentul lui Anderson. Acesta bătu timid la uşă şi păşi înăuntru.

— Domnişoară MacKenna, vă sună cineva pe linia unu. Domnul nu a vrut să-mi spună numele lui, dar a insistat că e un prieten.

Cine ar suna-o la biroul de avocatură? Singurele persoane care ştiau unde era aveau numărul ei de telefon mobil.

— Să-i spun că nu sunteţi disponibilă?

— Nu, voi prelua apelul, spuse ea.

Terrance luă telefonul de pe birou şi îl puse pe colţul mesei.

— Vreţi să vă mai ajut cu ceva? Să vă aduc ceva?

— Nu, dar mulţumesc de întrebare.

— Dacă aveţi nevoie de mine, voi fi în bibliotecă. Doar apăsaţi butonul de interfon.

Ea îi mulţumi din nou şi răspunse la telefon după ce el închise uşa.

— Kate MacKenna? întrebă un bărbat.

Ea nu recunoscu persoana de la celălalt capăt al firului. Avea o voce plăcută, totuşi.

— Da, eu sunt, spuse ea. Şi cu cine vorbesc?

— Nu cred că este o idee bună să-mi dau numele. Vreau să te ajut, spuse el. Şi nu-ţi vreau

răul. Am informaţii pentru tine, se grăbi el să adauge. Vei asculta, te rog, ce-am de spus?

— Da, răspunse ea circumspectă. Voi asculta, dar mai întâi, spune-mi, te rog, de ce nu e o idee bună să-mi spui numele tău.

— Sunt căutat de poliţie, răspunse el şi se grăbi să adauge: N-am omorât pe nimeni… cel puţin nu intenţionat. Râse, apoi răsuflă cu zgomot. Glumeam… dar chiar nu am ucis pe nimeni.

Kate nu ştia ce să creadă despre el, dar convorbirea asta începea să o sperie. Se uită în jur. Era singură, iar uşa de la sala de conferinţe era închisă.

Înainte să-l poată întreba motivul pentru care era căutat de poliţie, bărbatul continuă:

— Autorităţile nu-mi cunosc numele adevărat şi aş prefera să nu-l afle niciodată. Promiţi să rămâi calmă? Vreau să te ajut şi, ca să fac asta, trebuie să auzi ce am de spus. Nu poţi să devii isterică.

— Bine-nţeles că voi rămâne calmă, îi spuse ea. Spune-mi doar cine eşti.

Îşi putea auzi teama în propria voce.

El râse.

— Bună încercare. N-am de gând să-ţi spun cum mă cheamă. Dar iată ce voi face: îţi voi spune numele pe care mi l-a dat poliţia.

— Şi care-i ăsta?

— Florarul.

Lui Kate aproape îi alunecă telefonul din mână. Primul ei instinct fu de neîncredere.

— Nu e amuzant… nu cred… de ce aş…

— Ai promis să rămâi calmă.

Kate se uită iar la uşa închisă, dorindu-şi să se deschidă, să intre Terrance – sau oricine altcineva –, ca să-i poată face un semn. Poate că cineva ar putea urmări apelul.

— Asta e o glumă bolnavă, spuse ea.

— Nu este nicio glumă, insistă el. Nu aş face glume cu tine. Mi se spune Florarul şi chiar vreau să te ajut.

— Să mă ajuţi? Dacă eşti cine spui că eşti, atunci bombele tale aproape că m-au omorât de două ori.

Kate apăsă butonul interfonului sperând că va auzi cineva conversaţia, dar aparatul nu-i permitea să acceseze interfonul, atâta timp cât vorbea deja la telefon.

— Nu am încercat să te omor, spuse el exasperat. Eu doar am pregătit explozibilul.

— E o nebunie, spuse ea.

— Trebuie să auzi ce am de spus.

Nu vorbea ca un nebun. Părea chiar raţional. Avea de gând să-i ofere scuze?

— Te ascult. Explică-mi.

— Îmi place să arunc chestii în aer.

Bine, deci până la urmă era nebun. Se gândi că ar trebui să spună ceva drept răspuns.

— Vrei să-mi spui de ce? Dacă l-ar putea ţine la telefon, poate că ar reuşi să cheme pe cineva în ajutor.

— Motivul nu este important, spuse el. Am câştigat o sumă frumuşică. Luna trecută mi-am cumpărat un televizor cu un ecran mare şi cu sistem de sunet stereo. Nu ţi-ar veni să crezi cât de viu se vede canalul Nature la el… dar mă abat de la subiect. Adevărul este că îmi place venitul suplimentar şi îmi permite să fac ceva ce mă pasionează.

— Să arunci chestii în aer.

— Îmi place să construiesc dispozitive explozibile şi în trecut nu am lăsat pe nimeni să se apropie de ele. Până de curând. Prietenul unui prieten al unui prieten… ştii cum este. M-au atras banii şi am fost înşelat. Mi s-a spus că dispozitivele explozibile vor fi folosite în deşert. S-a vorbit mult despre peşteri şi clădiri subterane. O, da, mi s-a spus o minciună bine pusă la punct şi eu am crezut. Am fost extrem de naiv şi de lacom. Am luat banii şi m-am întors la slujba mea de zi cu zi. Nu m-am mai gândit la treaba asta, până când am deschis ziarul şi am văzut fotografia unei explozii la o galerie. Ajunsese la ştirile naţionale. Mi-am recunoscut imediat munca. Am fost revoltat că m-au păcălit şi, după ce am citit articolul în care se spunea că de-abia ai scăpat cu viaţă, m-am speriat şi mi-a părut foarte rău pentru tine. Pufni din nou în râs.

Chiar mi-a părut rău... ha, ha. M-am gândit să-ţi trimit flori. Am încercat să dau de persoana de contact, dar dispăruse. Apoi am citit despre o altă explozie care a distrus o clădire şi care aproape te-a ucis din nou. Am ştiut atunci că tu eşti ţinta.

Îl auzi respirând adânc şi lăsând să-i scape un oftat lung.

— Este o afacere periculoasă.

De abia acum îşi dădea şi el seama de asta?

— Da, spuse ea.

— M-am decis să renunţ.

— M-ai sunat să-mi spui că te retragi? îl întrebă ea bănuitoare.

El nu-i răspunse la întrebare.

— Există un domn care mă urmăreşte de mai mulţi ani deja. Numele lui este Sutherland şi lucrează pentru ATF. Aş aprecia foarte mult dacă l-ai suna şi i-ai spune să plece acasă.

— Pentru că te retragi.

— Da.

Aceasta era cea mai neobişnuită conversaţie pe care o avusese vreodată.

— Cred că tu ar trebui să-i spui asta. Sunt sigură că i-ar plăcea să te cunoască, chiar şi numai prin telefon.

— O, ne-am întâlnit, de mai multe ori, de fapt. Doar că el pur şi simplu nu şi-a dat seama.

Kate parie că Sutherland va fi încântat să audă asta. Îşi zări geanta pe un scaun, lângă

fereastră. Telefonul ei mobil era înăuntru. Dacă ar putea ajunge la el, atunci ar putea lua legătura cu cineva.

Trebuia să-l ţină la telefon, să-l facă să vorbească în continuare.

— Pot să te întreb ceva? îl întrebă ea, ridicându-se şi mutând telefonul la capătul mesei, atât cât îi permise cablul, în aşa fel încât să poată ajunge la geantă.

— Desigur. Dacă pot, îţi voi răspunde, şi nu, nu sunt cu adevărat florar. Dacă mi-ai putea vedea grădina, ai…

— Nu asta voiam să te întreb. Mi s-a spus că îţi pui mereu dispozitivele explozibile în coşuri. Eram curioasă să ştiu de ce.

— Asta este o concepţie greşită, deseori întâlnită. Nu le pun în coşuri. Ele sunt coşurile. E o muncă destul de complexă. Îmi place să mă gândesc la mine ca la un maestru. Un Beethoven al exploziilor, dacă vrei, adăugă el şi chicoti.

— De ce m-ai sunat de fapt?

— Trebuie să devin serios acum, spuse el, oprindu-se din râs cu un oftat. Vreau să-ţi salvez viaţa.

— Cum ai de gând să faci asta?

— Oferindu-ţi informaţii importante. Prima explozie a aruncat în aer un deal.

— Da. Ea apucă mânerul genţii şi o trase spre ea.

— Ai scăpat doar cu câteva zgârieturi. Ştii care sunt şansele, din punct de vedere statistic, ca să se întâmple aşa ceva? El nu aşteptă un răspuns. A doua explozie a aruncat în aer o clădire, şi tu tot ai supravieţuit. Asta e uimitor, absolut uimitor.

— Da, spuse ea din nou. Unde voia să ajungă cu asta? Băgă mâna pe fundul genţii, după telefon.

— Şansele devin astronomice. Sunt destul de îngrijorat pentru tine. Pur şi simplu nu ai cum să supravieţuieşti încă unei explozii.

— Încă uneia?

— Da. Vezi tu, am făcut trei.

— Ce? Se opri. Ce-ai spus?

— Mai este o bombă şi trebuie să mă asculţi cu atenţie…

Kate era atât de concentrată pe ceea ce îi spunea Florarul, încât nu auzi uşa deschizându-se în spatele ei.

capitolul 35

Apartamentul lui Roger MacKenna mirosea a gunoi vechi. Şi Roger mirosea de parcă s-ar fi rostogolit în el, înainte să se sinucidă. Era întins pe podea, în sufragerie, cu faţa în sus şi cu arma încă în mână. O baltă de sânge se adunase în

jurul capului şi al umerilor săi şi formase ceea ce părea a fi un contur perfect, desenat cu cretă neagră. Moartea îi îngheţase pentru totdeauna expresia de disperare pe chip. Avea un ochi închis, iar celălalt era pe undeva prin partea din spate a craniului.

Nu era o privelişte frumoasă.

Apartamentul era împânzit cu agenţi FBI, iar cel responsabil, Joel Kline, se dovedi a fi surprinzător de amabil. Era cam de vârsta lui Dylan, dar deja avea cute adânci în colţurile gurii. Trupul lui înalt şi subţire era adus de umeri, de parcă ar fi rămas aşa din cauză că se aplecase peste prea multe scene ale crimei.

După ce Dylan îl înştiinţă cu respect că nu era în niciun fel interesat să-i uzurpe poziţia, Kline îi înmână o pereche de mănuşi şi-i spuse să arunce o privire în jur. Şi că ar fi interesat să afle părerea lui.

Medicul legist era un bărbat de vârstă mijlocie, doctorul Luke Parrish. Stătea în genunchi, lângă cadavru. Dylan se lăsă pe vine lângă el, se prezentă şi-i arătă insigna.

Lui Parrish îi plăcea să vorbească.

— Am locuit aproape de Silver Springs, spuse el. Este o zonă foarte frumoasă. Dar nu sunt suficiente crime ca să mă ţină ocupat sau interesat, aşa că m-am mutat aici. Şi oraşul Savannah este foarte frumos, adăugă el. Cu

accentul ăsta al tău, aş spune că eşti din nord-est. Am dreptate?

— Da, spuse el. Boston.

— Ai fost detaşat aici?

— Nu, este o misiune temporară.

Se întoarseră amândoi să se uite la cadavru.

— Ăsta a ştiut ce face, spuse Parrish. O singură împuşcătură curată a rezolvat totul. Cei mai mulţi nu ştiu unde să ţintească.

Arma era un glock. Parrish îl puse într-o pungă şi i-o dădu unui agent care stătea prin preajmă.

— La naiba, dar ce pute! Nu cred c-a făcut vreodată duş. Nu este mort de mult. Duhnea în halul ăsta încă de când era în viaţă. Cum poate cineva să trăiască în halul ăsta? Uită-te în jur. Locul ăsta este o groapă de gunoi. Ai zice că un om care-şi poate permite mobilier scump ca ăsta ar putea încerca să-l şi menţină curat. Numai canapeaua aia din piele trebuie să fi costat câteva mii.

Parrish nu exagera în privinţa apartamentului. Era o groapă de gunoi. Pe mese şi scaune erau scrumiere pline până la refuz şi peste tot erau împrăştiate sticle de whisky goale. Canapeaua arăta numai bună de aruncat la groapa de gunoi a oraşului. Pernele erau toate rupte, iar braţele canapelei aveau găuri de ţigară.

Măsuţa de cafea era singura suprafaţă curată din tot apartamentul. Hârtiile de pe ea erau frumos aşezate.

— Aţi găsit un bilet de adio? întrebă Dylan.

Kline traversă camera ca să i se alăture.

— Nu, nu încă. Dar ne-a lăsat toate aceste documente. Cred că a vrut să ne ajute să-l prindem pe Jackman.

— Este suficient ca să-l condamne?

— Nu am terminat de căutat.

Cu alte cuvinte, nu, se gândi Dylan.

— Spuneţi-mi ce aveţi.

— Am comparat ceea ce-am găsit aici cu informaţiile pe care ni le-a trimis deja Nate Hallinger. Îi va plăcea la nebunie să vadă toate dovezile astea când va ajunge aici. Se pare ca Roger ştia cam tot ce era de ştiut despre Kate MacKenna. Avea toate numerele ei de telefon, adresa de la serviciu, de acasă, marca şi modelul maşinii pe care o conducea, numărul de înmatriculare, numerele de telefon şi adresele partenerilor ei de afaceri, numerele de telefon mobil ale surorilor ei. Avea chiar şi numele şi numărul de telefon al fostului prieten al lui Isabel MacKenna.

— Avea numele lui Reece Crowell?

— În plus, sublimase adresa lui Carl Bertolli şi avea data şi ora petrecerii de la galerie. Avea şi adresa depozitului.

— Dumnezeule, le avea pe toate, nu-i aşa?

— Şi de-abia am început. Am sigilat deja ca probă calendarul pe care l-am găsit în bucătărie, lângă telefon. Era acoperit cu amprente. Se pare

că şi altcineva în afară de Roger a luat notiţe. Erau două tipuri diferite de scris. L-am trimis la laborator acum mai mult de o oră şi le-am spus să se grăbească. Ar trebui să primim un raport preliminar în orice clipă. În afară de date şi locuri, mai erau numere de zboruri de avion. Numerele zborului lui Kate. Ştia când urma să plece la Boston şi când avea să se întoarcă acasă.

Dylan de-abia îşi putea stăpâni furia. De cât timp o urmărea acel nenorocit pe Kate? Fusese oare şi în casa ei? Ar fi fost uşor pentru el. Ea nu încuia niciodată uşile alea blestemate.

— Te-ai uitat deja prin maşina lui?

— Da, răspunse Kline. Este un Ford alb cu geamuri fumurii. Asta trebuie să fie maşina pe care Kate i-a descris-o lui Hallinger, cea care a încercat s-o calce.

— I-a luat mult timp şi hotărâre ca să adune toate informaţiile astea. Dylan îşi frecă ceafa. Mai e ceva?

— Două date erau încercuite cu putere pe calendar.

— Datele exploziilor.

— Exact, spuse Kline. Roger a făcut o mulţime de însemnări. Una a fost cu adevărat interesantă: „Jackman are coşurile”. „Două sute de mii”, era scris lângă ea. Asta trebuie să fie suma plătită pentru dispozitivele explozive.

— Nate mi-a spus că Jackman a fost arestat.

— Da, răspunse el. Chiar acum stă într-o cameră de interogatoriu din Vegas, aşteptându-şi avocatul.

— Însemnările lui Roger nu vor fi de ajuns ca să-l ţină mult timp acolo. Şi tot nu ştii cine a fost în spatele camerei, atunci când Compton MacKenna şi-a filmat cuvintele de adio.

— Ştim că nu a fost unul dintre nepoţii lui, pentru că nu avea încredere în niciunul dintre ei şi nu voia ca ei să ştie ce punea la cale, răspunse el. Asta reieşea destul de evident din înregistrarea video. Luăm însă în considerare şi o serie de alte persoane. Una dintre ele este menajera. Tocmai am aflat că a depus o sumă mare în contul ei, acum şase săptămâni. O aducem la secţie ca să avem o mică discuţie. Şi suntem interesaţi şi de avocatul lui Compton MacKenna. Nu-mi fac griji. Vom afla cine a fost.

Dylan se uită prin apartament cu atenţie şi studie documentele şi notiţele scrise de mână. Un pachet pus la punct şi frumos aranjat, se gândi el. Roger nu putea fi mai amabil de atât, nici dacă ar fi încercat. Lăsase suficiente indicii cât să-l implice pe Jackman, dar nu destule dovezi cât să-l condamne.

Ceva nu era în regulă. Dylan analiză încă o dată informaţiile adunate de agenţi, dar de fiecare dată când îşi răspundea la o întrebare, apărea o alta. Ce căuta numele lui Reece în însemnările lui Roger? De ce le lăsase informaţii,

dar totuşi niciun bilet de adio? De unde făcuse rost de o armă atât de repede? În viaţa lui Roger nu era nimic ordonat, aşa că de ce era scena asta atât de organizată?

O împuşcătură perfectă… ştiuse exact unde să ţintească.

Paramedicii veniră să bage cadavrul într-o husă specială de transport. Agentul Kline se dădu la o parte din calea lor şi îl văzu pe Dylan holbându-se la hârtii, încruntându-se.

— Te deranjează ceva? îl întrebă el.

Dylan dădu din cap.

— Ceva nu mi se pare în regulă. Ceva nu se leagă.

Amândoi urmăriră cum fu luat cadavrul.

— Avem aici un pachet bine pus la punct şi frumos aranjat, spuse Dylan.

Kline ridică din umeri.

— Uneori se mai întâmplă aşa… ca toate piesele puzzle-ului să se potrivească perfect şi să ne conducă în direcţia corectă.

— Da? De când se întâmplă asta? Totul să fie atât de organizat şi aşezat frumos în faţa noastră? Singurul lucru care lipseşte de pe masă sunt nişte săgeţi, care să indice clar spre dovezile din documentele alea. Clătină din cap. Nu-mi place când totul e frumos şi ordonat, şi ştii de ce? Mă face să mă gândesc că, poate, toate astea au fost înscenate.

capitolul 36

Dylan rămăsese la locul crimei mult mai mult decât intenţionase şi era nerăbdător să se întoarcă la Kate. O luă pe scările blocului de apartamente în care locuise Roger şi, de pe drum, o sună pe mobil ca s-o anunţe că se întorcea la biroul avocatului. Era la doar zece minute distanţă, dar trebuia să-i audă vocea. Îi intră însă căsuţa vocală. Ce naiba? De ce nu răspunsese? Unde era? Încercând să nu între în panică, sună repede la Smith&Wesson.

— Domnişoara MacKenna vorbeşte la telefon pe o altă linie. Doriţi să aşteptaţi sau să-i lăsaţi un mesaj? îl întrebă recepţionista.

Nu lăsă niciun mesaj, dar se mai linişti. Era bine. Kate era acolo unde trebuia să fie.

Tocmai traversa strada, îndreptându-se spre locul în care îşi lăsase maşina, când îi sună telefonul. Era Nate.

— Avem o problemă. Ewan MacKenna nu s-a prezentat la secţia de poliţie. Avocatul lui încă îl aşteaptă acolo şi jură că nu ştie unde este clientul lui. Nu-i pot găsi nici maşina. Am trimis nişte oameni la el acasă. Nu au găsit nici maşina, nici pe Ewan. Dar a plecat în grabă, pentru că uşa de la intrare era larg deschisă. Poliţia a intrat şi a căutat. Nimic.

— Ce s-a întâmplat cu poliţiştii care-l supravegheau pe Ewan?

— Evident, un idiot i-a retras când a fost găsit Roger, cu toate dovezile alea. Am pus nişte tipi să verifice pe la câteva centre de fitness pe care le frecventa Ewan.

— Ar fi bine să trimiţi pe cineva la spital, să te asiguri că Bryce şi Vanessa n-au dispărut.

— Tocmai voiam să trimit pe cineva. Vorbim mai târziu.

Dylan scoase cheia de la maşină din buzunar şi tocmai o băga în portieră, când îl văzu pe agentul Kline traversând strada în grabă şi făcându-i cu mâna, ca să-i atragă atenţia.

— Mă bucur că te-am prins! Ewan MacKenna lipseşte, îi spuse Kline când ajunse lângă el.

— Da, am auzit, răspunse Dylan.

— Ei bine, încă n-am terminat! Tocmai am primit un telefon de la laborator. Au primit rezultatele pentru amprentele de pe calendar, şi se pare că-i aparţin lui Ewan MacKenna. Poate că ai dreptate. Poate că scena crimei a fost aranjată. Deci, acum cred că avem o problemă al naibii de urâtă de rezolvat.

Kline îşi încrucişă braţele şi se uită o secundă în pământ, gânditor.

— Iată care e teoria mea iniţială, începu el. Cineva în care bătrânul a avut încredere face înregistrarea video şi-şi face o copie şi pentru el. Apoi i-o vinde lui Roger. Roger se uită la ea şi

ştie că trebuie să scape de Kate, altfel nu va vedea niciun ban. Deci, ce face? Îl sună pe Jackman şi-l face complice, pentru că are nevoie de relaţiile lui. Toate astea au sens, nu crezi? Dar acum trebuie să luăm în considerare că fie Ewan este şi el complice cu Roger şi Jackman, fie înregistrarea i-a fost vândută lui Ewan. Roger nu ştie nimic despre asta. Ewan se uită la ea, îl ia pe Jackman drept complice şi aranjează împreună ca Roger să fie arestat pentru asta. S-ar putea să se fi întâmplat aşa pentru că, îţi spun, în familia asta cu siguranţă nu există niciun pic de dragoste frăţească.

Dylan îşi puse braţele pe portiera maşinii şi ascultă ipotezele agentului.

Kline continuă să gândească cu voce tare:

— Totul e frumos şi ordonat, corect? întrebă el. Acum trebuie să mă întreb cum e cu sincronizarea. De ce s-a sinucis Roger tocmai acum?

— Nu cred că s-a sinucis, spuse Dylan.

Umerii lui Kline se mai lăsară un pic.

— Da, se poate.

Dylan se urcă în maşină şi dădu geamul în jos.

— Să sperăm că dovezile vor arăta asta.

— Dacă Roger a fost ucis, Ewan devine suspectul numărul unu. E capabil de crimă.

— În familia aia, toţi sunt capabili de crimă.

— Te anunţ când îl vom găsi pe Ewan, spuse Kline.

Apoi traversă iar strada în pas alergător şi intră în clădire.

Dylan nu putea scăpa de sentimentul neplăcut că-i scăpa ceva. Indiciul era în faţa lui, dar el nu-l vedea, îşi concentra atenţia pe comentariul lui Kline, legat de desfăşurarea în timp a evenimentelor. Poate că asta era! Sincronizarea era greşită. Da, asta îl deranja!

La primul semafor scormoni prin buzunar, găsi numărul de telefon mobil al lui Anderson şi îl sună.

Avocatul, care uitase să-şi închidă telefonul, răspunse în şoaptă:

— Pot să te sun înapoi?

— Nu, nu poţi, spuse Dylan ferm. Am nevoie să-mi răspunzi la o întrebare chiar acum.

— Aduc un ultim omagiu…

— Asta poate aştepta.

— Lasă-mă doar să ies afară… Vocea îi deveni mai puternică. În regulă. Ce vrei să ştii?

— Îmi lipsesc nişte piese din puzzle, răspunse Dylan. Trebuie să mă ajuţi să-mi dau seama în ce ordine s-au desfăşurat evenimentele.

capitolul 37

Într-adevăr, sincronizarea era cel mai important detaliu, iar desfăşurătorul apelurilor

de la Smith&Wesson avea să confirme concluzia la care ajunsese în cele din urmă Dylan.

Însă adevărul nu-l făcu să se simtă bine; din contră, îl înfurie. Cum de fusese atât de orb? Şi de ce îi luase atât de mult să vadă ceea ce fusese tot timpul în faţa lui?

Îşi dădu seama că începuse să conducă nebuneşte. Nu-i păsa. Începea să fie cuprins de panică şi nu se putea gândi decât la Kate şi la cum să ajungă la ea. Avea nevoie s-o vadă şi să ştie că era în siguranţă. Ea nu-şi dădea seama de pericolul în care se afla şi era prea încrezătoare. Stătea în mijlocul unui cuib de viespi. Nenorocitul ştia unde era şi avea să vină după ea.

La colţ, viră pe două roţi, puse o frână bruscă şi începu să alerge imediat cum puse piciorul pe pământ. Avea un plan. După ce se va asigura că ea era în siguranţă, avea de gând să-l omoare pe nenorocitul ăla.

Dylan intră în grabă în clădire. Doi poliţişti coborau în fugă pe scări, spre el. De îndată ce le văzu expresia feţei, ştiu că ceva nu era în regulă.

— Unde e Kate? întrebă el.

— S-a dus... a dispărut, răspunse unul din poliţişti.

Celălalt se grăbi să adauge:

— Am căutat prin toată clădirea. A plecat în grabă.

Vorbeau amândoi în acelaşi timp.

— Telefonul nu era pus în furcă, geanta şi servieta sunt încă acolo…

— Alarma de la uşa din spate… cineva a dezactivat-o… nu se poate să fi fost ea.

Un agent de pază se repezi spre ei, vizibil agitat.

— Este numai vina mea. A ieşit pe uşa din spate. Am fost chemat prin interfon la uşa de la intrare şi nu mi-am pus nicio întrebare. Am crezut că este unul dintre poliţişti.

— Am anunţat de îndată ce ne-am dat seama. Agenţii FBI sunt pe drum. Agentul Kline ne-a spus să aşteptăm aici, spuse primul poliţist.

Dylan ajunsese prea târziu. Nenorocitul o avea pe Kate.

capitolul 38

Lumina se strecură încet în spaţiul întunecat. Kate se luptă să deschidă ochii. Se dovedi o sarcină mai dificilă decât îşi imaginase şi, când în cele din urmă izbuti, nu reuşi să vadă clar camera în care se afla. Capul îi vuia cu tot felul de gânduri, dar nimic nu avea sens.

Era întinsă pe ceva tare şi rece. Ce era? O masă? O lespede? Nu putea fi pe o lespede. Nu era moartă, îşi putea auzi respiraţia. Avusese un accident? Nu-şi putea aminti. Nu o durea nimic şi

nu credea că avea ceva rupt. Îşi pipăi încet braţele şi picioarele, ca să se asigure. Bine, se putea mişca, dar cu dificultate. Se simţea atât de slăbită şi de lipsită de energie şi nu înţelegea motivul. Ce i se întâmplase?

O, nu! Doar nu fusese aruncată iarăşi în aer, nu?

Panica o făcu brusc să-şi vină în fire. Isabel! O, Doamne, Isabel avea probleme! Cineva o răpise! Kate îşi aminti că alerga. Trebuia să ajungă la ea, înainte ca el să-i facă vreun rău.

Unde era sora ei? Kate încercă să o strige, dar vocea nu o ascultă.

Drogată. Fusese drogată. Îşi aminti de mirosul ciudat, presat pe faţa ei. Şi apoi o durere. Da, cineva îi prinsese braţul ca într-un cleşte.

Nu ştia cât timp zăcuse inconştientă, dar mintea începea să i se limpezească acum şi putea simţi cum îi revin puterile. Reuşi să se ridice. O cuprinse un val de greaţă, dar îi trecu repede.

Acum putea vedea camera cu claritate. Stătea pe o podea din lemn de esenţă tare. Pe perete erau rafturi cu cărţi şi în faţa ei se afla un birou – o bibliotecă. De ce i se părea atât de cunoscut locul acesta? Înregistrarea video. Da, acolo văzuse acel birou. Compton MacKenna stătuse acolo. Se afla în biblioteca lui. Tabloul care se vedea spatele lui în film era încă acolo, agăţat pe

perete. O scenă de vânătoare... cu kilturi. O regiune rurală din Scoţia.

Ce căuta ea acolo?

Încercă să se ridice încet şi aproape că se răsturnă. Se prinse de braţul scaunului ca să-şi recapete echilibrul şi tocmai voia să încerce din nou, când auzi o uşă trântindu-se. Apoi auzi voci apropiindu-se.

— Eşti sigur că i-ai dat destul? Sunt îngrijorată că se va trezi înainte să fiu pregătită.

Kate îngheţă. Recunoscuse vocea. Era Vanessa.

Cu cine vorbea? Auzi o altă voce, dar era prea îndepărtată şi înăbuşită.

Vanessa continuă să vorbească:

— Am nevoie de cel puţin cincisprezece minute. Douăzeci ar fi mai bine. Şi e destul timp? Bine, nu-mi voi mai face griji. Totuşi, trebuie să ne grăbim. Du-l în bibliotecă. Se auzi o altă uşă închizându-se cu zgomot. Şi grăbeşte-te! Trebuie să te întorci înainte să observe cineva că lipseşti.

Vanessa era chiar în faţa uşii acum. Kate se aruncă la podea şi se rostogoli uşor pe spate. Inima îi bătea puternic. Auzi o bufnitură, un zgomot ca de sticlă spartă şi apoi râsete.

— Nu-ţi face griji, spuse Vanessa. Nimic din această capcană de şobolani nu valorează nimic. Îţi vine să crezi că bătrânul ăla senil a crezut că mă voi mulţumi cu casa asta şi o sută de mii de dolari nenorociţi? Şi a crezut că îşi putea da

averea pe mâna unui străin. Jur, aproape că l-am ucis cu camera video. Nemernicul! N-am suportat un beţiv doar pentru dărăpănătura asta! Apropo, iubitule, Bryce poate muri în orice moment acum. Era prea beat ca să-şi dea seama cât de multe analgezice a luat. Le-am spus doctorilor că eram îngrijorată că ar putea lua o supradoză din greşeală. Se auzi un zgomot de picioare târşâite şi apoi: Am mâinile ocupate. Poţi să-mi deschizi uşa?

Kate simţi o pală de curent când se deschise uşa. Auzi un foşnet de fustă. Vanessa se îndrepta spre ea.

Se opri şi o lovi pe Kate în picior, iar Kate ştiu că femeia se holba la ea. Apoi îi dădu un picior în coapsă. Cu putere. Kate era sigură că Vanessa se uita la faţa ei. Nu îndrăzni să tresară.

— E încă inconştientă, spuse Vanessa plină de sine, apoi se duse la birou.

Ce făcea? Şi unde era „iubitul”?

Apoi îl auzi şi pe el. Târâia ceva. Aruncă obiectul pe podea şi acesta căzu cu o bufnitură grea.

Sună un telefon, iar Vanessa icni uşor.

— Asta trebuie să fie mobilul tău. Al meu e în maşină. Trebuie să ne grăbim. Du-te! Du-te! Sunt chiar în spatele tău. O, aproape am uitat! Ia telefonul fix cu tine. Voi încuia uşa – pentru orice eventualitate.

Se auziră paşi repezi şi uşa bibliotecii se închise. Apoi, o altă uşă închisă. Kate se gândi că ar putea fi uşa de la intrare. Oare chiar plecaseră? Sau fusese o păcăleală? Se lăsă o linişte de moarte. Mai rămase nemişcată câteva secunde şi, în cele din urmă, îndrăzni să deschidă ochii.

Plecaseră. Dar ea nu era singură. Ewan MacKenna era întins pe podea, cu faţa spre ea. Avea ochii închişi. Era mort sau viu? Se târî mai aproape de el şi puse mâna pe pieptul lui. Respira. Fusese şi el drogat?

Trebuia să cheme ajutoare. Reuşi să se ridice în genunchi şi întinse mâna să se sprijine de birou. Şi atunci îl văzu. Un coş de flori.

capitolul 39

Lifturile se mişcau al naibii de încet. Nate parcurse în fugă treptele celor trei etaje până la secţia de Terapie intensivă. Se repezi prin uşile duble, observă camera asistentelor în dreapta lui şi se îndreptă acolo.

Un tehnician şi o asistentă medicală lucrau în spatele biroului.

— Unde e Vanessa MacKenna? întrebă el, gâfâind. Soţul ei, Bryce, este internat aici.

Cei doi se uitară unul la celălalt îngrijoraţi şi asistenta se apropie mai mult de birou.

— Domnule, sunteţi un membru al familiei? îl întrebă ea. Vocea ei era liniştitoare, ca şi cum ar fi consolat o rudă înnebunită de durere.

— Nu, sunt detectivul Hallinger, spuse el. Le arătă insigna. Acum, răspundeţi-mi la întrebare.

— Doamna MacKenna nu este aici, spuse asistenta. Nu mai încerca să-i arate compasiune. Acum avea un ton cordial. A primit un telefon aici, la spital.

Tehnicianul dădu din cap.

— Eu am răspuns. Era un bărbat. A spus că era Ewan, fratele lui Bryce MacKenna. Îmi amintesc numele pentru că l-a repetat de câteva ori. Era supărat şi a spus că trebuia să vorbească urgent cu doamna MacKenna. M-am dus şi am chemat-o, iar ea a vorbit cu el. Orice i-ar fi zis, a supărat-o. Am auzit-o spunându-i de mai multe ori să se calmeze, iar când a închis telefonul, era foarte tulburată. Nu-i aşa, Leeanne?

— Da, aşa-i.

— Mi-a spus că era o urgenţă şi că trebuia să plece.

— A spus unde se duce? întrebă Nate cu insistenţă.

Urmări secundarul ceasului din spatele biroului. Ştia că trebuia să se grăbească.

— Gândiţi-vă! le ceru el.

— Nu, nu a spus unde se duce, răspunse tehnicianul.

— Oricum, cred că nu a plecat prea departe, interveni Leeanne. Mi-a spus că nu i-ar lua mult timp să se întoarcă, dacă am avea nevoie de ea.

— A mai spus că nu va fi plecată mult, adăugă tehnicianul, încercând să fie de ajutor.

— Casa lui Compton MacKenna este aproape, comentă Nate. I-a pomenit cumva numele?

— Nu.

— Sunaţi-o, le ceru el. Aveţi numărul ei. Sunaţi-o şi vedeţi dacă e acolo.

— Am încercat să o sunăm, dar nu a răspuns. Am pus chiar să o sune pe pager, de la spital…

— Încearcă din nou, spuse el. Îşi băgă mâinile în buzunare şi aşteptă.

Asistenta nu îl contrazise. Găsi numărul şi sună.

— Sună, şopti ea.

— Ce face soţul ei? îl întrebă Nate pe tehnician.

— Domnul MacKenna a murit acum câteva minute. De aceea încercam să o găsim pe doamna MacKenna. Sperase să fie alături de soţul ei. Este o soţie devotată. Şi el a avut un comportament atât de autodistructiv. Dar ea ştia că era pe moarte – e pregătită pentru asta.

— La al patrulea apel a intrat căsuţa vocală, spuse asistenta. Să-i las un mesaj?

El clătină din cap şi întinse mână după telefon.

— Dă-mi o linie exterioară. Trebuie să anunţ asta.

capitolul 40

Vanessa era pe cale să se metamorfozeze într-o femeie îngrozită, care alerga ca să-şi salveze viaţa.

Trebuia să-şi joace rolul perfect. Fugi până la jumătatea dealului, se întoarse pe alee, închise ochii, apoi se aruncă pe genunchiul stâng şi ateriză pe ciment. Pielea i se crăpă exact cum sperase, iar tăietura începu să sângereze. Poticnindu-se, îşi aruncă un pantof din picior şi se aruncă înadins în tufişuri.

Din instinct, îşi proteja faţa cu braţele, dar când se uită, văzu că avea tăieturi şi zgârieturi peste tot. Se rostogoli şi se asigură că îi rămăseseră un fir sau două de iarbă în păr şi murdărie pe faţă. Genunchiul îi pulsa de durere – dar era un preţ mic de plătit pentru milioanele pe care urma să le moştenească. Se uită iar la ceas, ca să vadă cât timp mai avea la dispoziţie.

Nu se gândise să-şi rupă hainele, dar când se ridică poticnindu-se, îşi auzi fusta pârâind. Un detaliu foarte potrivit, se gândi ea şi o rupse un pic mai mult.

Era aproape timpul să sune. Deja mutase maşina lui Ewan la capătul aleii de la poalele dealului şi o parcase pe-a ei în spatele lui. Trebuia să fie ferită atunci când avea să explodeze casa; ea va putea să spună poliţiei că Ewan blocase aleea şi ea nu se putuse apropia. Planificase totul până în cele mai mici detalii. Nimic nu putea fi trecut cu vederea.

Ironia sorţii o făcu să cadă cu adevărat, la doar câţiva paşi distanţă de portieră. Chiar se izbi cu fruntea de aripa maşinii.

Deschise uşa şi se aşează pe scaunul şoferului. Privirea îi rămase fixată pe ceasul de la mână, numărând secundele care treceau. Mai rămăseseră mai puţin de trei minute. O sincronizare perfectă. Se uită în sus la vechiul conac victorian din cărămidă aflat în vârful dealului şi râse în sinea ei. Era ridicol să crezi că şi-ar dori vreodată o astfel de monstruozitate! În treizeci de ani, bătrânul nu făcuse nimic ca s-o îmbunătăţească sau s-o întreţină. Era doar un monument imens şi urât, închinat vieţii lui răutăcioase şi egoiste.

Ştia că trebuia să aştepte până după explozie ca să sune, dar se gândi că ar fi mai convingătoare dacă ar fi vorbit la telefon, cerând deja ajutor, când va exploda casa.

Încă două minute. Acum, se gândi ea. Tastă 911.

Un operator răspunse de la primul apel.

— Ce urgenţă aveţi?

— Vă rog, vă rog, ajutaţi-mă, strigă ea. Are o bombă şi o va omorî. Eu am reuşit să scap, dar ea e încă în casă cu el şi eu nu pot… o, vă rog…

— Care este adresa dumneavoastră? întrebă dispecerul pe un ton calm.

— Barkley Road 417. Vă rog, grăbiţi-vă, strigă ea.

— Avem două maşini în zona dumneavoastră, doamnă. Sunt pe drum. Rămâneţi pe linie cu mine până când ajung acolo. Care este numele dumneavoastră?

Vanessa plângea cu hohote şi gâfâia, sperând să pară înnebunită de spaimă.

— Vanessa MacKenna. Trebuie să ajungă aici, acum. Nu înţelegi? O s-o omoare.

— Pe cine, doamnă? Despre cine vorbiţi?

— Kate MacKenna. Cumnatul meu, Ewan, o ţine captivă.

Rămăsese mai puţin de un minut.

Dispecerul continuă să-i pună întrebări:

— Unde sunteţi acum, doamnă? Sunteţi departe de casă?

— Da. Am fugit când nu a fost atent. Sunt la poartă, în capătul aleii – lângă maşina mea. O, aud sirenele. Se apropie.

— Doar rămâneţi cu mine până când ajung la dumneavoastră, bine?

— Da, rămân. O, vă rog, trebuie să-l oprească. Îşi luă telefonul de la ureche şi îl întoarse spre casă.

Cinci… patru… trei… doi… unu.

Timpul se scurse… şi nu se întâmplă nimic.

capitolul 41

Dylan era şocat. Cum permisese să se întâmple asta? Kate… O, Doamne, Kate!

Nici nu apucă bine să proceseze vestea că ea dispăruse, când auzi o maşină oprindu-se cu scârţâit de roţi, în faţa clădirii. Agentul Kline îi spusese că se vor întâlni la Smith&Wesson, dar nu coborî din maşină, ci îl claxonă.

Agentul de pază care îşi părăsise postul se dădu din drumul lui în ultimul moment, altfel Dylan l-ar fi călcat în picioare când se năpusti afară din maşină. Creierul său funcţiona pe pilot automat acum.

Kline avea geamul coborât şi-i strigă:

— Urcă! Haide, haide! Se aplecă peste scaun şi deschise uşa pasagerului.

Dylan sări înăuntru. Tocmai închidea portiera când Kline călcă pedala de acceleraţie. Maşina porni în trombă.

— Kate a dispărut, urlă Dylan.

— Ştiu, răspunse Kline. Am auzit prin staţie. Ştiu unde este, spuse agentul, rugându-se la Dumnezeu să aibă dreptate. Un apel primit de Poliţia din Savannah a fost redirecţionat către noi. Vanessa a părăsit spitalul, spunând că are o urgenţă. Se întâlnea cu Ewan la casa lui Compton. Locuieşte acolo şi bănuiesc că şi Kate e cu ea. Am procedat prin eliminare, se grăbi el să spună.

Trecu pe roşu, făcu stânga şi porni în josul străzii.

— Vanessa a spus cuiva unde se duce? Ar putea fi o capcană, totuşi, spuse Kline.

— Da, exact la asta mă gândeam şi eu, spuse Dylan, încercând să înţeleagă ce se petrecea.

Kate putea fi deja moartă, amândoi ştiau asta, dar niciunul nu-şi exprimă temerile.

— Kate trebuie să fie acolo cu Vanessa, spuse Dylan. Şi dacă nu este, nu ştiu unde ar fi putut s-o ducă. N-ar fi trebuit s-o las singură. Ar fi trebuit să rămân.

— Suntem aproape, zise Kline. Şi fiecare unitate disponibilă este pe drum. Vom ajunge la ea în timp util. Viră din nou pe două roţi, redresă maşina şi, cu anvelopele scârţâind, acceleră.

Dylan îşi scoase pistolul din toc, scoase încărcătorul, îl verifică şi apoi îl împinse înapoi cu podul palmei.

— Dacă cineva îi face rău lui Kate, îl voi omorî. Şi nu va fi nici rapid, nici curat.

Discursul vehement al lui Dylan îl enervă pe Kline.

— Încearcă să-ţi aminteşti că sunt agent federal, bine? Nu-mi spune că ai de gând să omori pe cineva. Asta se numeşte crimă cu premeditare. Eşti detectiv, ştii asta!

Dylan îşi împinse arma înapoi în toc.

— Nu poţi să conduci mai repede?

Radioul din maşina de poliţie pe care o rechiziţionase Kline prinse viaţă când dispeceratul transmise apelul de urgenţă din partea Vanessei.

Dylan auzi cuvântul „bombă”. Avu impresia ca primise o lovitură zdrobitoare în stomac.

Dispecerul trimitea maşini de poliţie, ambulanţe şi maşini de pompieri în cartier. Kline vorbi în staţie şi-i spuse operatorului în cât timp aveau să ajungă.

Cotiră pe o stradă cu patru benzi, foarte aglomerată, zburând pe lângă alte vehicule. Majoritatea şoferilor opriră când auziră sirena, dar mai erau câţiva care, fie nu auziseră zgomotul, fie îl auziseră şi nu le păsa. Kline îşi croia drum cu eficienţa unui conducător auto de curse NASCAR.

Cu toate astea, Dylan tot era de părere că se putea conduce mai bine şi mai repede de atât.

— Vanessa spune că Ewan are o bombă, nu? îl întrebă Kline.

— Nu e Ewan, strigă Dylan.

— Ştiu, ştiu, spuse Kline. M-ai convins, dar ceea ce vreau să spun este că nu cred c-a fost detonată încă. Dacă e la fel ca celelalte două bombe, am fi auzit de ea până acum.

— Da, ai dreptate. Dylan simţi chiar un sâmbure de speranţă. Nu i-am spus niciodată…

— Nu i-ai spus ce?

El nu răspunse.

— Încetineşti.

— Încetinesc, pe naiba! Ne apropiem! Genistii ar trebui să fie chiar în spatele nostru. La naiba, o altă bombă! A treia oară e cu noroc, nu? Trebuie să-l prindem pe nemernicul ăsta.

Kline observă în oglinda retrovizoare o ambulanţă care-şi croia drum prin trafic.

— Încă o curbă în faţă şi apoi drept înainte cam un kilometru jumătate, spuse el. În acest cartier bogat, proprietăţile sunt răsfirate – asta e bine, pentru că n-aş vrea să mă gândesc… Se opri, dar nu la timp.

Dylan îi termină gândul:

— Dacă ar fi case înghesuite şi ar exploda o bombă, numărul victimelor ar creşte considerabil. Crezi că nu ştiu riscurile? izbucni el.

Kline strigă înapoi la el:

— Nu vreau ca tu să devii problema mea, înţelegi asta? Ai o relaţie cu Kate, nu-i aşa? Pot s-o aud în vocea ta şi s-o văd pe faţa ta. Implicarea emoţională te face să devii un risc. Trebuie să te aduni, sau nu-mi vei fi de niciun ajutor!

Kline nu încetini suficient ce viră după colţ şi fu cât pe ce să se rostogolească. Se redresă repede şi recâştigă controlul asupra maşinii.

— Când totul se va termina, Kline, trebuie să faci şcoala de şoferi. Conduci ca o babă.

— Merg cu aproape o sută, pe o stradă din oraş.

Drept înainte era o intersecţie. Două maşini de poliţie veneau în viteză din direcţii opuse. Kline trecu şerpuit printre maşinile oprite la semafor, ratând la mustaţă ambele maşini.

Maşinile se grăbeau spre conacul MacKenna din toate direcţiile. Două maşini de poliţie blocaseră strada, iar poliţişti în uniformă împrejmuiau zona. Unul dintre ei îi făcu semn lui Kline să se oprească, dar el ignoră ordinul, conducând peste bordură, înspre porţile de fier. Dylan zări casa printre copaci. O ambulanţă era parcată lângă o altă maşină care îl împiedica să vadă persoanele adunate.

Kline avea o perspectivă mai bună.

— Hallinger e aici. Aia e maşina lui, nu-i aşa?

— N-o văd pe Kate. O vezi pe Kate? întrebă Dylan, întinzând mâna spre mânerul portierei.

— Stai! Lasă-mă să intru pe poartă. Continuă să te uiţi, îi ceru Kline. A, iat-o pe Vanessa. Acolo, în dreapta. Mă laşi pe mine să mă ocup de ea, mă auzi?

— N-o văd pe Kate. N-o văd.

— Geniştii sunt aici. Se pregătesc acum. Dylan, ce naiba…

Kline apăsă pedala de frână, dar Dylan sărise deja din maşină şi alerga spre porţi. Blestemând, Kline opri maşina, sări afară şi-l urmări.

— Dylan, stai, stai! strigă Kline.

Dylan nu-l asculta. O căuta înnebunit pe Kate, în timp ce Kline încerca în disperare să ajungă la el înainte de-a face o nebunie.

Dylan coti pe lângă duba geniştilor. Doi poliţişti stăteau cu Vanessa, care plângea şi arăta spre casă. Unul dintre ei îl văzu pe Dylan apropiindu-se şi fugi să-l oprească.

— Ai văzut-o pe Kate MacKenna? îl întrebă Dylan.

— De-abia am ajuns aici şi am fost primii la locul faptei. După noi a venit o ambulanţă şi apoi un detectiv, Nate Hallinger, a tras în spatele nostru.

Kline îi ajunse, gâfâind.

— Vanessa MacKenna ne-a spus că sunt persoane înăuntru, continuă poliţistul. Detectivul Hallinger tocmai a intrat, idiotul. Va încerca să-i scoată afară înainte ca bomba să explodeze. Nu l-am putut opri.

Dylan plecase deja. Traversă aleea, sărind peste capota unei maşini care-i stătea în cale şi alergă în sus pe deal.

Kate era încă înăuntru… şi dacă bomba exploda… Ceva trebuie să fi mers prost,

deoarece casa era încă în picioare. Poate că Vanessa nu cronometrase corect, poate c-a sunat prea repede. Care naiba era planul?

Gândurile îi goneau prin minte. Trebuia să existe un plan de rezervă.

Tocmai ajunsese la intrarea conacului, când auzi un foc de armă.

Îşi scoase arma, trase siguranţa şi intră pe furiş în casă. Nu vedea pe nimeni, nicăieri.

Nate era în uşa bibliotecii, în partea din spate a casei, în graba lui de a pătrunde înăuntru blocase încuietoarea şi fusese forţat s-o împuşte şi să lovească cu piciorul uşa ca să intre. Cuprinse cu privirea întreaga cameră, dintr-odată. Ewan era pe podea, cu faţa în sus şi cu ochii închişi. Nate se uită după Kate, dar n-o zări. Văzu coşul de flori pe birou şi se dădu înapoi, ştiind că ar putea exploda în orice clipă. Deschise gura ca s-o strige pe Kate, dar nu reuşi să scoată decât un sunet sugrumat. Simţi ţeava unui pistol la ceafă.

— Aruncă arma sau eşti mort!

Dylan stătea în spatele lui.

Nate tresări.

— Ce faci? Eşti nebun? Ia arma de lângă mine! Încerc să-i scot afară pe Kate şi Ewan înainte de…

— Aruncă arma, nenorocitule!

— Ce naiba e cu tine? urlă Nate.

— Unde e Kate?

— Nu ştiu, încerc s-o salvez, spuse el.

— Mai degrabă s-o omori, nu? Aveai de gând să foloseşti pistolul lui Ewan sau pe-al tău? Frumos şi ordonat, nu? Fă în aşa fel încât să se creadă că Ewan a împuşcat-o. Şi atunci tu eşti eroul dacă îl prinzi.

— E o nebunie. De ce aş…

— Ai făcut o mare greşeală! îl întrerupse Dylan. Ştiai despre bani, deşi încă nu vorbiseşi cu avocatul. Dylan împinse şi mai tare ţeava pistolul în craniul lui Nate şi strigă: Unde este Kate?

— Îţi spun, ai înţeles…

— Sunt aici. Uşa bibliotecii din spatele lor se întredeschise şi Kate păşi pe lângă ea cu un foarfece în mâna dreaptă. Îşi coborî braţul şi spuse uimită: Am crezut că se întoarce Vanessa şi eu…

Arma lui Nate fusese îndreptată spre Ewan, dar acum mişcă ţeava spre coşul de pe birou.

— Nu o să mă duc la fund pentru asta, Dylan. Apăs pe trăgaci şi murim toţi. Dă-mi arma şi nimeni nu va fi rănit. Kate va fi garanţia mea. O să iasă afară cu mine şi toată lumea rămâne în viaţă. Eu n-am nimic de pierdut. Acum, grăbeşte-te şi ia o decizie! Bomba asta poate exploda în orice secundă.

Dylan nu-şi coborî arma.

— Kate, ieşi de aici! Fugi!

— Dar, Dylan…

— Du-te! Acum!

Kate nu se clinti.

— Dylan…

Uşa de la intrare se deschise cu zgomot. Nate întoarse capul pentru o fracţiune de secundă. Ca un fulger, Dylan îi lovi braţul cu mâna liberă şi făcu să-i zboare arma printre degete. Dintr-o mişcare, îi lovi picioarele şi-l trânti pe jos, ţintuindu-l la podea cu piciorul şi cu arma încă îndreptată spre capul lui.

Geniştii se grăbiră spre bibliotecă, îmbrăcaţi cu costume de protecţie, şi Dylan strigă la ei în timp ce-l ridica pe Nate în genunchi:

— Scoateţi-o mai întâi pe Kate. Şi pe Ewan. Grăbiţi-vă!

Kate reuşi în cele din urmă să vorbească. Când echipa păşi spre ea, ridică mâna:

— Nu este nevoie, eu…

Nate era în picioare acum, şi Dylan îl îmbrânci spre uşă.

— Acum, Kate! îi ordonă Dylan.

— Nu înţelegi… Kate se duse spre birou şi puse foarfecă jos, apoi deschise cealaltă palmă. Acolo avea un fir albastru de doar câţiva centimetri. Bomba nu va exploda.

— Dar de unde ştii…? începu Dylan.

Ea zâmbi uşurată şi spuse:

— N-o să ghiceşti cine m-a sunat.

capitolul 42

Rezemată de partea laterală a unei maşini de poliţie, prea obosită ca să se mai mişte, Kate privea tăcută toată agitaţia.

Dylan vorbea cu un locotenent de la Departamentul de Poliţie din Savannah, dar continua să se uite la ea – probabil ca să se asigure că nu va dispărea din nou.

Paramedicii îl scoseseră pe Ewan din casă pe o targă. Era încă inconştient, dar Kate îl auzi pe unul dintre poliţişti spunând că avea să-şi revină. Iar când urma să deschidă ochii, se va trezi încătuşat de patul de spital. Îl aşteptau mai multe capete de acuzare. Faptul că-i furnizase fratelui său o armă furată, care fusese folosită într-o crimă, era în fruntea listei de infracţiuni.

Sosiseră deja reporteri şi cameramani de la toate posturile de televiziune care monitorizaseră apelurile la 911, dar poliţiştii îi ţineau în afara porţilor.

Majoritatea cameramanilor îşi îndreptaseră obiectivele spre casă, aşteptând ca suspectul să iasă afară, dar şi Vanessa se bucura de ceva atenţie. Era isterică şi de data asta nu se prefăcea.

— Faceţi o greşeală îngrozitoare, plângea ea în hohote. Eu sunt victima în toată situaţia asta!

Încercam să le salvez vieţile când am sunat la 911. Nu am făcut nimic rău. Sunt o victimă! ţipa ea.

Tocmai fusese încătuşată de un poliţist care îi spunea că are dreptul să tacă. Când îi termină de citit drepturile, o întrebă dacă înţelesese. Se linişti suficient cât să răspundă că da, înţelesese, dar apoi începu să urle din nou. Ţipetele ei te zgâriau pe creier şi erau îngrozitor de enervante.

— Doamnă, chiar aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Vă sugerez cu tărie să vă exercitaţi acest drept.

Un detectiv care-i împrumutase lui Kate telefonul mobil se întoarse să şi-l recupereze. Tocmai i-l înapoia, mulţumindu-i, când Dylan veni lângă ea.

— Ai reuşit să dai de Isabel? o întrebă el.

Ea zâmbi.

— Da, şi e bine. Ştiam ca aşa va fi, dar aveam nevoie să-i aud vocea. Am sunat-o şi pe Kiera. Şi ea e bine, adăugă Kate. Când Nate a venit în fugă în sala de conferinţe de la Smith&Wesson şi mi-a spus că Reece o luase pe Isabel şi că o rănise, am intrat în panică. N-am stat să mă gândesc de două ori înainte de a-l urma pe uşa din spate. Singurul lucru pe care îmi amintesc este că m-am urcat în maşina lui… şi apoi m-am trezit pe podeaua din bibliotecă.

— E bine de ştiut că şi ele sunt în regulă, dar tu? Tu eşti bine? Îşi puse braţul în jurul ei şi o strânse.

— Da, îl asigură ea, apoi se uită spre casă. De ce durează atât de mult să-l scoată pe Nate afară?

— Fac totul ca la carte, spuse el. Şi nu a trecut aşa de mult timp. Eşti nerăbdătoare să pleci de aici, nu-i aşa?

— Putem pleca acum?

— Nu.

Doi paramedici traversară aleea în grabă, îndreptându-se spre Kate. Dylan îi văzu apropiindu-se.

— Te vor consulta, îi spuse el.

— Sunt bine, sincer.

Auzind protestul ei, unul dintre paramedici interveni:

— Ar trebui să vă consultăm, să vă controlăm semnele vitale şi restul. Îi trecu o lanternă prin faţa ochilor. Nu sunt dilatate.

— Kate, mergi cu ei, pentru mai multă siguranţă. Voi aştepta aici, spuse Dylan.

Deşi Kate insistă că nu era necesar, merse până la ambulanţă cu ei şi le permise să-i măsoare tensiunea arterială şi pulsul. Recunoscu în sinea ei că nu se simţea prea bine. Era sigură că nu-i era greaţă din cauza drogului care-i fusese administrat. Adevărul despre Nate Hallinger îi întorsese, de fapt, stomacul pe dos.

Dar paramedicilor nu le pomeni nimic de stomacul ei.

Odată ce stabiliră că nu are nimic mai grav decât o stare de surmenare, un paramedic îi întinse mâna şi o ajută să iasă din ambulanţă; când se uită în sus spre deal, văzu mai mulţi bărbaţi ieşind din casă.

— Hei, acum coboară dealul cu suspectul. Hopa! Se pare că îl aşteaptă şi detectivul cu care erai şi uită-te la expresia de pe faţa lui. Se întoarse spre partenerul său. La urma urmei, este posibil să mai avem treabă pe aici.

Dylan era cu spatele, aşa că ea nu-i putea vedea faţa. O luă la fugă spre el, rugându-se să nu facă nimic nebunesc. Nu, bineînţeles că nu avea să facă. Nu avea mâna pe armă. Era un semn bun, nu? Şi avea braţele încrucişate pe piept. Poziţia asta sugera că era relaxat.

Acesta nu era un semn bun. Ar fi vrut să poată vedea expresia de pe chipul lui Dylan. Atunci ar fi sigură.

— Dylan! strigă ea.

— Stai acolo, Kate.

În cele din urmă, ajunse la el.

— Ţi-am spus să rămâi acolo, îi spuse fără să o privească.

Îşi puse mâna pe braţul lui.

— De când fac eu tot ce-mi spui tu?

— Kate… Simţi tonul de avertizare din vocea lui.

Ambulanţa era la aproximativ un metru în spatele ei. Dylan o apucă de mâna şi practic o târî până acolo.

— Treci înăuntru.

Ea rămase pe poziţie.

— N-ai de gând să faci vreo prostie, nu?

— Nu.

Nu era sigură dacă-l putea crede.

— Nici să nu vorbeşti cu el.

— Avea de gând să te omoare, îi reaminti el.

Agentul Kline îi strigă ceva lui Dylan.

— Stai aici, Kate, îi spuse el. Te rog.

— Bine, cedă ea.

El o privi bănuitor.

— Vorbesc serios.

Dylan se întoarse şi porni spre Nate, oprindu-se când era doar la un metru distanţă. Kline îl apucase pe Nate de braţ şi-l conducea în jos pe deal. Îi făcuse o mare plăcere să-i pună cătuşele detectivului. Poliţiştii şi detectivii se mişcau odată cu ei, formând un cerc în jurul lor, pe măsură ce se îndreptau spre o maşină de poliţie.

Nate se uită la Dylan.

— Nu va ţine niciodată. N-ai nicio dovadă.

— Avem destule, spuse Kline vesel.

— Dacă ai ceva, sunt numai probe circumstanţiale.

Zâmbetul lui Dylan nu prea se reflecta şi în ochii lui.

— Te-ai străduit din răsputeri, nu-i aşa? Şi pun pariu că ai avut impresia că totul va fi foarte uşor. O bombă şi, bum, problemă rezolvată. Kate este moartă chiar înainte de a afla de existenţa testamentului.

— Nu, te înşeli.

— De cât timp lucrezi la poliţia din Savannah? îl întrebă Kline pe Nate.

— De suficient timp cât s-o cunoască pe Vanessa şi să ajungă să trăiască cu ea, răspunse Dylan în locul lui. E cunoscut faptul că ea se culca cu oricine nimerea. Din câte am aflat – şi am aflat până la urmă –, tu erai acela.

— Ai urzit planul şi te-ai transferat la Departamentul de Poliţie din Charleston, spuse Kline. Trebuia să stai mai departe de Vanessa şi voiai să afli tot ce se putea despre Kate.

— M-am transferat pentru că se eliberase un post şi am vrut să fac o schimbare, îl contrazise Nate.

— Ai vrut cele optzeci de milioane de dolari, nenorocitule! rosti Dylan. Vanessa era în spatele camerei şi-l filma pe bătrân. Compton avea încredere în ea şi a rugat-o să-l filmeze. Trebuie să fi fost cu adevărat supărată când Compton s-a uitat înspre camera video şi a spus că-i lasă totul lui Kate. Deja îşi schimbase testamentul, aşa că n-o ajuta cu nimic să-l omoare după filmare.

— Ţi-a povestit ea totul, nu-i aşa? spuse Kline.

— Nu poţi dovedi… obiectă Nate.

— Tu eşti cel care i-a verificat alibiul pentru ziua în care a fost făcută înregistrarea video. Ai spus că era solid. Nu aveam niciun motiv să cred că minţi, spuse Dylan. Nate nu răspunse, dar Dylan nici nu se aşteptase la vreo reacţie din partea lui. Ai avut relaţiile necesare ca să ajungi la Florar sau te-ai dus la Jackman şi i-ai făcut o ofertă pe care n-o putea refuza?

— Nu poţi dovedi nimic. Sunt doar supoziţii.

— Apoi s-au cam complicat lucrurile, nu-i aşa? spuse Kline, ignorându-i protestele. Kate nu coopera. Două explozii, şi ea a rămas în viaţă. Bafta ei şi ghinionul tău. Ai cumpărat toate cele trei bombe în acelaşi timp sau a trebuit să mergi înapoi ca să iei mai multe?

— Ştiai că avea să fie la petrecerea lui Carl, interveni Dylan. Ai ştiut înainte de a se anunţa în ziar. Carl era sursa ta de informaţii, chiar dacă el nu ştia lucrul acesta. Îi place să promoveze firma lui Kate şi organizează o mulţime de evenimente de caritate în Savannah. Compton a pomenit că activitatea Vanessei a ajutat la promovarea numelui MacKenna. Vanessa a fost îndeajuns de deşteaptă cât să nu se întâlnească direct cu Carl, dar era mereu prin preajmă şi asculta, nu-i aşa? Ai ştiut cu mult timp înainte şi ai avut timp să plănuieşti totul cum trebuie.

— S-a întâmplat să fii în zonă când a explodat bomba, nu-i aşa? întrebă Kline. Ai ajuns primul la scena crimei şi ai fost primul care a găsit-o pe

Kate. Cât de dezamăgit trebuie să fi fost, când ai văzut că încă respira.

— Este ridicol! strigă Nate.

Kline şi Dylan îi ignorară din nou indignarea.

— Ai cam exagerat când ai adăugat numele lui Reece Crowell printre hârtiile din apartamentul lui Roger, nu crezi? Ai încercat să ne derutezi sau trebuia să fie un indiciu? întrebă Dylan. Dar a trebuit să schimbi planul în continuare, nu-i aşa? L-ai ucis pe Roger şi ai plantat dovezile ca să-l acuzi pe Ewan. Desigur, ultima bombă trebuia să-i omoare pe Kate şi pe Ewan, dar nenorocita n-a explodat. Aşa că a trebuit să intri acolo şi să rezolvi tu problema.

— Pistolul lui Ewan şi telefonul lui mobil erau în buzunarul tău, continuă Kline.

— Pot explica asta, spuse Nate.

— Poţi să explici de ce i-ai spus lui Kate că Reece o are pe sora ei?

— Aşa am crezut. Ewan m-a sunat…

Kline se uită la Dylan.

— Uau. Fabulează atât de repede că de-abia mai pot ţine pasul cu el. Tu poţi?

— Eşti un lacom nenorocit, Nate! conchise Dylan. Dar ai făcut o mare greşeală. Îţi aminteşti ce mi-ai spus? „Am auzit că ea a refuzat-o.” Asta m-a pus pe gânduri. De unde puteai să ştii? Vanessa plecase înainte să se răzgândească ea şi să accepte moştenirea. N-aveai de unde să auzi, decât de la Vanessa.

— Anderson mi-a spus.

— Da, aşa am presupus şi eu, pentru o vreme, cel puţin. Se pare că Anderson are o memorie extraordinară. La momentul respectiv, el încă nu vorbise cu tine. Vezi tu, Nate, ceasul meu merge foarte bine, şi ştiu că am vorbit cu tine la mai puţin de zece minute după ce-am plecat de la birou. Anderson îşi aminteşte că l-ai sunat, desigur, dar jură că i-a luat cel puţin cincisprezece minute ca să termine cu poliţia, atunci când au venit să confişte arma lui Roger, şi de-abia apoi a fost chemat înapoi în biroul său, ca să vorbească cu tine. Ştii ce? Anderson are înregistrările apelurilor ca să dovedească asta.

— Frumoase presupuneri, Dylan, dar niciuna nu va ţine.

— Eu cred că da, spuse Dylan. Vanessa te va denunţa. Dădu din cap în direcţia ei. Uită-te la ea. E cu ochii pe tine şi dacă privirile ar putea ucide… Ei bine, să spunem doar că, în clipa asta, nu pare a fi cel mai mare fan al tău. Când îşi va da seama ce-o aşteaptă, va cădea la o înţelegere.

Şi pentru că tot venise vorba de sincronizare, când Vanessa fu obligată să se aşeze pe bancheta din spate a unei maşini de poliţie, izbucni:

— Eu nu am făcut nimic! A fost ideea lui. Sunt nevinovată!

Toată lumea o auzi.

De data asta, Dylan zâmbi sincer.
— Despre asta vorbeam!

capitolul 43

Kate stătea în biroul căpitanului, între Kline şi Dylan. Era interogată de toată lumea, în afară de primar.

De unde ştiuse ce fir să taie! El îi spusese. Cine? Florarul. De unde ştiuse că un glonţ tras în coş n-ar şi declanşat explozia? Simplu. O dezamorsase. Tăiase firul albastru, apoi îndepărtase cu grijă panoul de jos şi îl pusese în sertarul biroului. De ce făcuse asta? El îi spusese că trebuia scos. Ea nu ştia de ce.

Îi cereau să-şi amintească fiecare cuvânt pe care i-l spusese Florarul. Doi poliţişti o rugară, pe rând, să o ia de la început. Repetă conversaţia telefonică de cel puţin cinci ori, dar tot nu-şi pierdu răbdarea.

Dylan era uimit de cât de calmă era. Părea să facă totul cu uşurinţă.

Încercase să iasă din bibliotecă? Desigur că încercase, dar nu reuşise să descuie uşa. Încercase să o lovească, dar lemnul era solid şi nu cedase. Se gândise să iasă pe fereastră şi să scape înainte ca bomba să explodeze, dar ştia că

nu avea cum să-l ridice pe Ewan şi să-l rostogolească peste pervazul ferestrei.

Ewan cântărea cel puţin optzeci de kilograme. Nu avea cum să-l ducă într-un loc sigur şi i-ar fi fost imposibil să-l târâie după ea.

Timpul era principalul ei inamic. Kate considerase că nu avea de ales. Trebuia să desfacă rapid coşul.

Ceilalţi ştiau că, de fapt, avusese de ales. Ar fi putut să fugă, să se salveze, dar faptul că nu luase în considerare posibilitatea de a-l părăsi pe Ewan era dovada vie a caracterului ei.

Dylan rămase cu ea tot timpul, încercând să menţină numărul întrebărilor la un nivel minim. Când fu de părere că poliţia şi agenţii FBI obţinuseră toate informaţiile de care aveau nevoie, puse capăt interogatoriului şi o scoase de acolo.

Kate îi fu recunoscătoare că o salvase. Avusese o zi îngrozitoare... şi încă nu se terminase.

Exact la ora şapte, Kate şi Dylan intrară în biroul de avocatură Smith&Wesson. Kate îşi petrecu următoarele două ore ascultând politicoasă rapoartele contabililor şi consilierilor amabili, dar îngâmfaţi, ai lui Compton. Dylan îi stătea alături, cu braţele încrucişate, tăcut, în timp ce ea procesa toate informaţiile.

Atitudinea bărbaţilor, îmbrăcaţi în costumele lor negre, cu cămăşi albe şi cravate conservatoare, era năucitoare. Se comportau de parcă banii le-ar fi aparţinut lor, ca grup, şi că-i făceau pur şi simplu o favoare spunându-i lui Kate ce decizii luaseră în trecut şi ce aveau de gând să facă – cu moştenirea ei – pe viitor. Voiau să le semneze diverse formulare prin care le dădea permisiunea să-i administreze finanţele în continuare, dar toţi o asigurară că va primi rapoarte anuale care o vor ţine la curent cu tot ce se întâmpla.

După ce terminaseră cu elogiile aduse muncii prestate de ei înşişi, fură martori la semnarea actelor pe care le pregătise Anderson şi prin care Kate accepta moştenirea. Odată ce formalităţile fură încheiate, avocatul o anunţă că nu mai existau alte prevederi şi că toate dorinţele lui Compton fuseseră îndeplinite.

Oamenii începură să-şi adune lucrurile, pregătindu-se să plece, dar Kate le făcu semn să rămână aşezaţi în timp ce ea se ridică în picioare ca să le spună câteva cuvinte. În primul rând, le mulţumi cu amabilitate pentru munca şi devotamentul lor, după care le spuse că nu mai avea nevoie de serviciile lor.

Aproape toată lumea din cameră rămase cu gura căscată.

Anderson îşi păstră calmul, deşi părea că-i vine să chiuie de bucurie.

Unul dintre consilieri sări în picioare.

— Ce veţi face cu toţi banii ăia?

Un altul se ridică şi protestă:

— Compton n-a vrut să-i risipeşti tu agoniseala de-o viaţă şi eu sunt – mai degrabă, noi – suntem îngrijoraţi de lipsa ta de experienţă în domeniul financiar – nu vei face exact lucrul ăsta? N-o vei risipi?

Când toţi consilierii începură să vorbească în acelaşi timp, Anderson ridică mâna.

— Nu mai este treaba voastră ce alege domnişoara MacKenna să facă cu moştenirea ei. Puteţi trimite ultimele facturi la acest birou şi mă voi uita peste ele.

În disperare de cauză, unul dintre bărbaţi se întoarse spre Dylan:

— Eşti, cu siguranţă, conştient de greşeala pe care o face! Vorbeşte cu ea! îi ceru el.

Cu braţele încă încrucişate, Dylan se lăsă pe spate în scaun şi, cu un zâmbet amuzat, ridică pur şi simplu din umeri.

Omul se făcu roşu la faţă, ca dungile de pe cravata pe care o purta la gât.

— Dar are vreo idee ce va face cu…?

— Da, îl întrerupse Kate. Am. În timp ce-şi aduna hârtiile răspândite pe masă, le explică în doar câteva cuvinte: Îi voi dona pe toţi.

— Pe toţi? întrebă el, nevenindu-i să creadă.

— Dar… Dar… se bâlbâi un alt bărbat.

— Cui îi dai? întrebă un al treilea bărbat, care arăta de parcă i-ar fi fost rău.

— Am mai multe idei, răspunse ea. Şi le voi discuta împreună cu surorile mele, înainte de a lua o decizie finală, dar mă gândesc serios să-i donez unui centru de cercetare. Mama mea a murit de o boală cumplită, explică ea. De asemenea, mă gândesc şi la o nouă aripă de oncologie pentru spitalul din Silver Springs. Cu toate astea un lucru ştiu sigur. Indiferent pentru ce vor fi utilizaţi banii, acel lucru va purta numele mamei mele. Leah MacKenna.

Toţi o priveau îngroziţi.

— Compton se va răsuci în mormânt, se smiorcăi omul cu cravata cu dungi roşii. Nici măcar nu considera ca ea face parte din familia lui.

Kate pornise deja spre uşă, dar se întoarse la auzul acestui ultim comentariu. Se gândi o secundă înainte de-a răspunde:

— Mulţumesc. Mi-aţi făcut un compliment minunat.

capitolul 44

Kate nu se mai simţise niciodată atât de bine acasă. Casa era veche şi dărăpănată, avea

nevoie disperată de un strat nou de vopsea şi de obloane noi, dar ei tot i se părea că e frumoasă.

Se făcuse deja ora unu dimineaţa când trase cearşaful şi se băgă în patul ei, alături de Dylan. El adormise deja. Kate făcuse un duş lung şi relaxant. Pentru că se simţea deja epuizată, era sigură că va adormi în momentul în care va pune capul pe pernă.

Dar mai întâi trebui să-şi tragă perna de sub el. Tocmai se aşezase confortabil, când începu să tremure, în câteva secunde, ajunse să tremure puternic. Nu înţelegea ce era în neregulă cu ea. Se cutremura şi patul. Dacă ar fi fost pe role, s-ar fi deplasat prin tot dormitorul.

Dylan se trezi cu o mişcare bruscă. Se ridică, miji ochii la ea şi o trase spre el.

Kate se ghemui lângă trupul lui cald şi relaxat şi-şi aşeză capul sub bărbia lui.

— Îmi pare rău că te-am trezit, spuse ea. Nu mă pot opri din tremurat, dar nu mi-e frig.

Dylan îi mângâie spatele.

— Ziua de azi îşi spune, în cele din urmă, cuvântul, o linişti el. Până acum te-au ţinut în priză adrenalina şi frica.

— Ţie îţi este vreodată frică? şopti ea după un minut.

— Da, îmi este.

Dylan se gândi la Kate, aflată în casa aceea cu o bombă şi un criminal cu sânge-rece. Fusese al naibii de speriat atunci.

— Dylan?

— Da, Murătură.

Îl auzi căscând.

— Mă gândeam…

— Asta nu poate fi bine.

— Am avut încredere în el, spuse ea, cu vocea tremurândă. A trebuit să am încredere în el. Trebuia să cred ce mi-a spus.

El încercă să o liniştească.

— De ce să nu fi avut încredere în Nate? Nenorocitul era poliţist. Ar fi trebuit să poţi avea încredere în el.

— Nu, nu Nate! spuse ea. Florarul! A trebuit să am încredere în el.

Dylan se sprijini într-un cot şi se aplecă peste ea, aşteptând să continue.

— Am urmat instrucţiunile unui om care a recunoscut faţă de mine că îi place să arunce în aer lucrurile. O, Doamne, Dumnezeule!

Kate îşi puse mâna peste ochi. Amploarea calvarului prin care trecuse ajunsese, în cele din urmă, să o copleşească.

— N-ai avut de ales. Nu asta mi-ai spus? Trebuia să ai încredere în el.

Deocamdată nu era pregătită să gândească raţional.

— Da, îmi amintesc că le-am spus tuturor că n-am avut de ales. Dar ştii ce nu le-am spus despre Florar?

El îi trase mâna de pe faţă.

— Ce anume?

— Că mi-a fost un pic milă de el, spuse ea. Sunt nebună?

O sărută pe frunte.

— Da, poate puţin.

Kate se gândi la coşul de flori şi la cât de îngrozită fusese atunci când tăiase firul albastru. Acel gând duse la altul şi, dintr-odată, se înfurie pe Dylan.

El încercă să o sărute, dar ea îl împinse.

— Ai alergat în casa aia, ştiind că era o bombă care putea exploda în orice clipă! Puteai fi ucis! De ce-ai făcut un lucru atât de stupid?

— Tu erai înăuntru. De aia.

Ochii ei i se umplură de lacrimi.

— Geniştii erau acolo. Tu ar fi trebuit să…

— Tu erai înăuntru, repetă el cu fermitate.

Ea clătină din cap.

— Ai riscat prosteşte.

— Am mai auzit criticile astea şi înainte – de altfel, tot de la tine.

Dylan încercă din nou să pună stăpânire pe gura ei, dar ea îl evită.

— Când am mai spus eu vreodată…

El oftă.

— În spitalul din Boston, după operaţia mea… sau poate a doua zi. M-am trezit şi te-am văzut. M-am simţit bine, ştiind că erai acolo, dar nu am putut să-mi dau seama de ce. Ai fost întotdeauna o pacoste pe…

— Nu-i adevărat!

— De fiecare dată când veneai la Nathan’s Bay, făceai câte ceva să mă enervezi.

Kate îi auzi zâmbetul din glas.

— Dă-mi un exemplu.

— Dacă răspundeai telefon şi era pentru mine, inventai nişte poveşti absolut scandaloase.

— Nu, n-am făcut aşa ceva, se apără ea.

— I-ai spus lui Janey Callahan că m-am înrolat în Legiunea Străină Franceză.

— Ei bine, poate o singură dată, dar dacă a fost atât de proastă încât să creadă aşa ceva, atunci n-ar fi trebuit să te întâlneşti cu ea de la bun început.

— Am pierdut o mulţime de prietene din cauza ta, zise el şi-i sărută lobul urechii. Dar cel mai rău lucru pe care l-ai făcut…

— Da?

— A fost că m-ai ignorat. M-ai înnebunit. Lăsă să-i scape un căscat exagerat. Crezi că vei putea să dormi după?

— După ce?

Dar nu avu nevoie să-i explice. Trupul său îl acoperea deja pe-al ei.

*

Dylan intră în biroul şefului Drummond, la ora zece, în dimineaţa următoare. Şeful era nerăbdător să stea de vorbă cu el.

— Închide uşa şi ia loc, spuse Drummond. Vreau să-mi povesteşti totul. Hallinger a avut măcar cea mai mică bănuială că ştiai?

Dylan puse arma şi insigna pe birou.

— Nu, n-a avut, spuse el. Apoi se aşează şi îi povesti cum se desfăşuraseră evenimentele. După ce termină, mai spuse: Nu mi-aş fi dat seama la timp dacă nu m-ai fi ajutat. N-am vrut să merg la poliţia din Savannah doar cu o bănuială pe care mi-o dictase instinctul, mai ales că el lucrase pentru ei.

Drummond dădu din cap.

— Când m-ai întrebat dacă te poţi consulta cu mine în privinţa unei chestiuni şi mi-ai spus despre acea remarcă ciudată pe care a făcut-o Hallinger…

— C-a auzit de Kate că refuzase banii, termină Dylan.

— Exact. Bănuiai deja ceva. Doar că nu puteai concepe aşa ceva. Nu am făcut decât să te ajut un pic. După patruzeci de ani în poliţie, am învăţat un lucru sau două, şi unul dintre aceste lucruri este cum să obţin rapid informaţii. N-a fost nevoie decât să dau câteva telefoane unui prieten de-al meu şi să-l rog să verifice înregistrările telefonice şi chitanţe de pe cărţile de credit, care arată că Nate Hallinger şi Vanessa MacKenna se aflau în acelaşi loc, în acelaşi timp. Se pare ca au avut o întâlnire

frumoasă în Cancun, în urmă cu aproximativ şase luni.

— Şi faptul că am aflat că Vanessa se culca cu Nate, continuă Dylan. Ăsta a fost, practic, elementul decisiv.

— Dar Jackman? îl întrebă Drummond.

— Au trebuit să-i dea drumul.

— Din lipsă de dovezi, nu-i aşa?

Dylan dădu din cap.

— E strigător la cer, spuse Drummond.

Mai vorbiră despre caz pentru câteva minute, apoi Drummond schimbă subiectul.

— Voi ieşi la pensie în curând, spuse el, întinzând braţele şi împreunându-şi mâinile după ceafă.

— Da, am auzit.

— Voi rămâne în zonă, desigur. E prea frumos aici ca să plec.

Dylan fu de acord.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa traficului, spuse el. Asta îmi place mult aici. În Boston este cu totul altceva.

— Îţi place să pescuieşti?

— Da, răspunse el.

— Se pescuieşte frumos pe-aici. Te-ai gândit vreodată să te retragi din poliţie?

— Nu.

— Bine. Avem nevoie de oameni ca tine. Ce zici de o schimbare de ritm? Nu avem prea multe crime sau bombe care să explodeze pe-aici. Kate

o să fie subiectul preferat al oraşului mulţi ani de acum încolo. E o figură, nu-i aşa?

— Da, este.

— După cum spuneam, am de gând să mă pensionez. Probabil că aş mai putea aştepta încă vreo şase luni. Ce părere ai? E suficient timp ca să te hotărăşti?

Dylan plecase.

Kate tocmai se trezea când auzi uşa de la intrare închizându-se. Sărise în sus. Auzi o maşină pornind şi se enervă imediat. Cum putea să plece fără să-i spună măcar un „ne vedem mai târziu?”

— O, nu prea cred, murmură ea.

Aruncă cearşaful şi sări din pat, gata să alerge după el şi să-i zică ceva de dulce pentru că nu se deranjase să-şi ia rămas-bun. Din fericire, îşi veni în fire înainte să iasă din dormitor. Dumnezeule, era goală-puşcă! N-ar fi fost asta încă o amintire de nepreţuit? O fostă iubită, nebună şi goală, ţipând isteric şi alergând după el pe stradă.

Probabil că îi lăsase un bilet, îşi zise ea, dar nu era prea dornică să-l citească. N-ar fi reuşit decât să-i frângă inima. Se îmbrăcă încet şi în cele din urmă coborî la parter. Trecu pe lângă geanta lui cu haine, se opri şi se întoarse. Acum chiar că se simţea ca o neghioabă. Până la urmă, nu plecase spre Boston.

Dar urma să plece astăzi. Avea totul împachetat şi gata de luat, nu? Biletul pe care-l găsi în bucătărie îi confirmă acest lucru. Scrisese numărul zborului şi ora pe o bucată de hârtie. Numărul de telefon al companiei aeriene era scris mai sus.

„Ştiai că aşa se va întâmpla”, îşi spuse ea.

Oftă. Da, ştiuse, dar asta n-o făcea să se simtă mai bine. Cum îi va spune adio? Doar acest gând era suficient s-o dărâme emoţional. Ar fi fost umilitor dacă ar fi plâns. „Nu mă lăsa să plâng”, se rugă ea. „E destul timp pentru asta după ce va pleca el.”

N-avea niciun rost să-şi mai facă griji în privinţa asta în continuare. El avea să plece şi cu asta, basta! Micul dejun. Da, îşi va pregăti micul dejun, pentru că asta făcea un om normal şi raţional. Şi când va termina, îşi va începe ziua şi tot restul vieţii ei… singuratice, derizorii, inutile, o viaţă în-care-n-am-nevoie-de-nimeni.

Apucă o cutie de Cheerios din cămară şi o deschise. Nu se deranjă să-şi pună câteva cereale într-un castron. Rămase în picioare lângă chiuvetă, uitându-se la grădina năpădită de buruieni şi mâncă cerealele uscate.

Cum va suporta Dylan despărţirea lor? Cu stil, presupuse ea. Da, cu stil. Era un profesionist, până la urmă. Cu toată experienţa lui, probabil îşi ştia replicile ca pe apă. De-a lungul anilor, se despărţise de foarte multe femei.

Şi acum, Kate era una dintre ele.

Cum de fusese atât de proastă? Nu era decât vina ei că se alesese cu inima frântă. Dylan n-o păcălise să se îndrăgostească de el. Ea ştia foarte bine de Don Juan era.

Îşi petrecuse toate acele weekenduri în Nathan's Bay cu Jordan şi cu familia Buchanan şi în fiecare weekend în care Dylan şi fraţii lui erau prin preajmă, telefonul suna întruna. Persoanele care sunau erau, de fiecare dată, de sex feminin şi îl căutau mereu pe Dylan. Iar asta o înnebunea. Iar el continua şi acum să o înnebunească.

Va încerca din răsputeri să-şi ţină emoţiile în frâu până la plecarea lui. Cu siguranţă va găsi ceva inteligent de spus... şi speţa să aibă brusc inspiraţie chiar în acea clipă, pentru că auzi uşa de la intrare deschizându-se.

— Kate? o strigă el.

Şi iată-l acolo, stând în pragul uşii, arătând aproape prea frumos ca iasă în public. Nu era de mirare că femeile se înghesuiau în jurul lui. Era irezistibil.

— Pleci, izbucni ea. O, Doamne, ce inspirată fusese!

— Curând, dar...

— Te rog, îl întrerupse ea, nu e nevoie să-mi dai explicaţii. Apreciez ajutorul tău cu... ştii tu... toată nebunia, dar acum este timpul să te duci acasă. Viaţa ta este în Boston.

Ochii lui străluceau. Oare la ce se gândea? Şi de era atât de amuzat? Despărţirile nu erau amuzante.

— Iar viaţa mea e aici, continuă ea. N-am de gând să-mi mut firma în Boston. Locul meu este aici. M-am uitat la înregistrare şi ştiu că nu semăn deloc cu unchiul Compton, dar, ascultându-l, mi-am dat seama că nu vreau să fiu mereu pe fugă şi nu vreau să devin obsedată de extinderea firmei mele. Mă voi extinde, dar în ritmul meu. Cu toate astea, adăugă ea, o voi mai vizita pe Jordan în Boston şi cu siguranţă ne vom mai întâlni. E inevitabil. Nu vreau ca ceea ce s-a întâmplat între noi… De ce zâmbeşti?

— Doar n-ai de gând să-mi serveşti iarăşi discursul ăla cu „aia a fost atunci, asta este acum”, nu?

Ei bine, nu, acum n-avea să-l mai repete.

— Adio, izbucni ea. Asta e tot ce-am avut de spus.

Se gândi să-l sărute pe obraz şi să-i spună că-i va fi dor de el, dar se hotărî să se abţină. Dacă s-ar apropia prea mult, probabil că s-ar arunca în braţele lui şi-ar începe să plângă.

— E rândul meu acum? o întrebă el.

„Şi acum urmează?”, îşi zise ea. „Discursul elegant de adio.”

— Bine-nţeles, spuse tare, adunându-şi toate puterile.

Dylan se sprijinea nepăsător de uşă, de parcă ar fi avut tot timpul din lume să o părăsească.

— Uram murăturile când eram copil. Dar cred că gustul pentru ele poate fi dobândit în timp, explică el. Acum îmi plac la nebunie.

„Ei, ăsta chiar era un început neobişnuit”, trebui să recunoască în sinea ei.

— Iar ţie îţi spun Murătură.

Kate se încruntă, nedumerită.

— Doamne, Kate, trage şi tu concluzia! exclamă el, îndepărtându-se de uşă.

— Înţeleg, spuse ea. Dar ţie îţi plac foarte multe mâncăruri. Îţi plac măslinele negre, covrigii uscaţi, porumbul dulce, pizza şi ardeii iuţi şi…

— Nu-i adevărat. Toate alea sunt mâncăruri bune. Dar… eu iubesc doar murăturile.

— Asta e cel mai ciudat adio…

— Dar eu nu-ţi spun adio. Îţi spun că te iubesc.

— Iubeşti… Poftim? Nu, nu-i adevărat, protestă ea, scuturând întruna cutia de cereale. Nu spune… nu poţi! Cerealele zburau peste tot.

— De fiecare dată când am dat de tine la Nathan’s Bay, te-ai băgat în viaţa mea amoroasă. Erai aşa o pacoste! Când nu stricai lucrurile, te purtai ca şi cum nu eram acolo. Eram al naibii de enervat pe tine tot timpul, dar am continuat să mă întorc de fiecare dată. Apoi, mi-am dat seama că mereu aveam grijă să aflu când aveai să vii acolo în weekend, şi apăream şi

eu. Da, te iubesc. Pur şi simplu mi-a luat ceva timp să-mi dau seama. Şi când am înţeles, am început să-ţi spun „Murătură”, doar ca să te enervez.

— Ştiai că nu-mi place.

— Şi ce? Nici mie nu prea mi-a plăcut să fiu îndrăgostit de tine. Pentru o lungă perioadă de timp, am crezut că mă ignori şi asta… m-a enervat.

Ea îndreptă cutia spre el.

— Cum adică, ai crezut că te ignor?

— Mă iubeşti, Kate. Mi-a luat ceva timp să înţeleg şi asta. Cred că mă iubeşti de ceva timp, doar că încă nu ţi-ai dat seama.

Ea clătină din cap.

— Nu.

— Ba da, spuse şi făcu un pas spre ea. Te iubesc.

Lui Kate îi era frică să-l creadă.

— Le spui tuturor prietenelor tale că le iubeşti, înainte să le părăseşti? Asta e o răutate.

— Jill Murdock.

Ea se dădu înapoi şi ajunse în sufragerie.

— Cine?

— Jill Murdock, repetă el, înaintând spre ea. Când a sunat acasă, i-ai spus că încă nu am ieşit pe cauţiune.

— Nu-mi aduc aminte…

— Heather Conroy. Continua să meargă spre ea, iar ea continua să se retragă. I-ai spus că eşti

soţia mea, dar că ţineam totul secret pentru că eram verişori primari.

Kate zâmbi. Uitase de asta.

— De fapt, Jordan a venit cu ideea aia.

— Stephanie Davis.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— Nu-mi amintesc de ea.

— N-am putut să ies cu ea în oraş pentru că am avut ciuma bubonică şi am fost băgat în carantină, îi aminti el.

— Faptul că telefonul suna întruna enerva pe toată lumea.

— Care lume?

— O enerva pe mama ta.

Dylan o privi cu scepticism pentru câteva secunde, după care izbucni în râs.

— Pe mama?

Kate ridică din umeri.

— Probabil că mă enerva şi pe mine, recunoscu ea.

Părea un pic cam prea mulţumit de răspunsul ei, aşa că agită cutia de Cheerios spre el. Cerealele se împrăştiară peste tot. Câteva aterizară în candelabrul de deasupra mesei din sufragerie. Alte două aterizară în părul ei. Nu se mai comportase niciodată aşa, dar nici nu se mai simţise aşa ceva vreodată. Dylan o prinse în colţ. Singura cale de ieşire era prin el.

— Şi de ce erai atât de enervată, Kate? o întrebă el.

Îi era frică să-l creadă. El n-avea cum s-o iubească... nu? Exista un singur mod prin care putea afla: un angajament. Un singur lucru l-ar fi putut face să dispară şi acesta era adevărul.

— Pentru că te iubesc, spuse ea.

Dar el nu dispăru. Doar zâmbi. Kate clătină din cap şi se încruntă.

— Te iubesc, repetă ea. Uşa e în spatele tău.

O prinse în braţe şi se aplecă deasupra ei. Gura lui era la doar doi centimetri de a ei când îi şopti:

— Căsătoreşte-te cu mine.

Epilog

Într-o zi minunată de vineri, Kate şi surorile ei, Isabel şi Kiera, intrară în Banca Naţională din Silver Springs şi ruinară bucuroase trei vieţi.

Era, într-adevăr, o zi frumoasă.

În urma instrucţiunilor ei, Anderson avusese o discuţie lungă cu Andy Radcliffe, noul director al băncii, şi programase o întâlnire. În biroul acestuia se adunase un grup destul de numeros. Fostul contabil al lui Leah MacKenna, vulpoiul Tucker Simmons şi soţia lui insipidă, Randy, aşteptau ceea ce ei credeau că avea să fie transferul companiei lui Kate pe numele lor. Edward Wallace era şi el acolo. El era ofiţerul de

credit care adăugase câteva note la documentele de împrumut, după ce le semnase Leah.

Şeful Drummond le aştepta pe surori în hol şi intră în birou odată cu ele. Kiera şi Isabel refuzară să se aşeze. Rămaseră împreună cu şeful, lângă uşă.

Kate nu se deranjă să se prezinte sau să salute. Îi dădu pur şi simplu directorului un dosar.

— În interior veţi găsi documentele de împrumut pe care le-a semnat mama mea, Leah MacKenna. Veţi observa că a enumerat toate bunurile sale. Acum, vă rug să citiţi copia originalului care este înregistrat aici, la bancă.

— Aţi consultat documentele bancare, protestă Wallace. Asta e ilegal.

— Ilegal? Ai auzit, domnule Drummond? îl întrebă Kate.

Radcliffe îl împiedică pe Wallace să spună mai multe.

— Eu am scos documentele pentru domnişoara MacKenna, explică el şi se întoarse înapoi spre Kate. Acum, ce pot face pentru dumneavoastră?

— Vedeţi ce a fost adăugat? întrebă ea. Persoana care a modificat documentul nici măcar nu s-a deranjat să imite scrisul mamei mele.

— „Şi toate celelalte bunuri, inclusiv Compania Kate MacKenna”, citi Radcliffe. Da, nu există nicio îndoială că asta a fost adăugată.

Toată lumea se uită la Wallace. El sări în picioare.

— Îmi amintesc acum! Uitasem să adaug asta! Mă interesasem… da, mă interesasem, şi am constatat că Leah MacKenna era partener la Compania Kate MacKenna.

— Scuzaţi-mă că vă întrerup, dar cine sunteţi? o întrebă Randy Simmons pe Kate.

Kate refuză să se uite la femeia aceea.

— E Kate MacKenna, iată cine este! răspunse şeful Drummond în locul ei.

Randy îşi înşfăcă poşeta.

— Cred că ar trebui să plecăm acum, Tucker. Nu mai avem niciun motiv să rămânem.

— Staţi jos înapoi, îi ordonă Drummond.

— Pot să arunc o privire asupra documentelor de împrumut? întrebă Tucker. Îşi scoase ochelarii din buzunar şi şi-i puse pe nas. Se aplecă în faţă şi citi textul şi notaţiile lui Wallace.

Probabil că văzuse dovada acuzatoare, căci înţepeni dintr-odată. Îşi ridică brusc capul şi-i făcu semn discret, dar cu disperare, lui Wallace să nu spună nimic. Încercă să nu facă vreun gest prea vizibil cu capul, aşa că încercă să-i atragă atenţia tuşind; apoi făcu cu ochii mari şi dădu din nou din cap.

Aluzia nu prea subtilă de a păstra tăcerea nu fu pricepută de cel căruia îi era adresată. Wallace se aruncă în discuţie cu îndrăzneală, căci era sigur că nimeni nu putea dovedi înşelăciunea.

— Este doar o mare neînţelegere! Am adăugat Compania Kate MacKenna la lista de bunuri şi am informat-o pe doamna MacKenna în privinţa asta.

— Aţi informat-o pe mama, repetă Kate.

Tucker tuşi din nou şi clătină din cap.

— Sigur că da, spuse Wallace. Am sunat-o şi am informat-o de schimbare prin telefon, şi ea a trecut pe la bancă să semneze. Îmi place să fiu meticulos şi încerc să fac totul ca la carte, adăugă el, întorcându-se spre Radcliffe. În partea de jos a paginii, veţi vedea că am notat data şi ora la care am vorbit cu doamna MacKenna.

— Aţi vorbit cu mama mea? întrebă Kate.

Tucker mai avea puţin şi-i făcea cu mâna lui Wallace să se oprească.

— Da, desigur că am vorbit cu ea.

— Trebuie să fi fost dificil.

— Nu, absolut deloc.

— Conform datei pe care aţi notat-o, aţi vorbit cu mama mea la trei săptămâni după ce a murit. Kate îşi pierdu calmul atunci: Mama mea era pe moarte şi ştiaţi asta! A venit la dumneata să facă un împrumut, ca să-şi plătească facturile medicale. Aţi văzut o oportunitate şi aţi profitat

de ea! Aţi pus-o în legătură cu Tucker Simmons şi soţia lui, şi toţi trei aţi pus la cale totul.

— Chiar aţi crezut că pur şi simplu Kate va renunţa la tot, fără să lupte? întrebă Kiera.

— Sau v-aţi gândit că până îşi va da ea seama ce-aţi făcut, va fi prea târziu? interveni Isabel. Să vă fie ruşine! îi admonesta ea. Mama noastră nu ar fi pus niciodată în pericol firma lui Kate. Niciodată.

— Pe câţi aţi mai înşelat astfel? întrebă Kate.

— Nu-ţi face griji, Kate. Voi afla noi, spuse Drummond.

— Dacă îmi pierd slujba din cauza acestor acuzaţii false… începu Wallace.

Drummond îl întrerupse:

— Mă îndoiesc că vei putea să lucrezi din închisoare.

— Tucker, du-mă acasă. Acum, se rugă Randy.

— O, nu cred că veţi merge acasă deocamdată, spuse Drummond. Procurorul a fost ocupat toată dimineaţa citind dovezile. Cred că va avea câteva lucruri de spus cu privire acuzaţiile de conspiraţie, în primul rând. Ce-ar fi să veniţi toţi la secţie cu mine?

Drummond îi mână pe suspecţii nefericiţi afară din bancă.

De îndată ce în birou se făcu linişte, Radcliffe se întoarse spre Kate.

— Vă asigur că banca va coopera întru totul cu şeful Drummond în cadrul anchetei. De

asemenea, suntem pregătiţi să acceptăm plata împrumutului mamei dumneavoastră cu un alt împrumut – fără garanţii. Dacă veţi trece pe la bancă mâine, voi avea pregătite documentele.

— Mulţumesc, spuse Kate.

— Nu, eu sunt cel care ar trebui să vă mulţumească, răspunse el. Banca Naţională este onorată că ne-aţi ales – sub supravegherea domnului Anderson Smith, bineînţeles – să păstrăm fondurile pentru fundaţia caritabilă.

Kate şi surorile ieşiră din bancă zâmbind. Odată ajunse afară, Isabel începu să râdă.

— Tocmai ai făcut un împrumut, dar ai donat milioane de dolari! N-ai vrut să foloseşti nimic din moştenire ca să plăteşti împrumutul mamei.

— Ea nu ar fi vrut să fac asta, explică Kate.

— Ce voi face eu cu terenurile din Scoţia? întrebă Isabel.

— După ce vei absolvi, te vei duci să le vezi şi apoi te vei hotărî.

— Dar tu, Kiera? Ce vei face cu obligaţiunile pe care le-ai primit?

Kiera ridică din umeri.

— Nu sunt sigură încă, dar orice voi decide, va purta numele mamei.

Stăteau lângă maşina lui Kiera şi aşteptau, în timp ce ea scotocea prin geantă după chei.

— Hei, ghici ce? spuse Isabel. Am auzit cea mai amuzantă veste. Reece Crowell este logodit. Cu o fată din Europa, cred.

— Biata fată, comentă Kiera.

— Grăbeşte-te şi găseşte cheile, o zori Kate. Vine Dylan în după-amiaza asta.

— Aţi stabilit data nunţii şi sunt şi eu sunt invitată? întrebă Isabel.

— Nu, nu am stabilit data, şi da, eşti invitată.

— Ştiam eu că ţi-e sortit să te căsătoreşti cu Dylan.

— Pentru că te pricepi atât de bine la bărbaţi, spuse Kiera.

Îşi găsi cheile şi în curând erau pe drumul spre casă.

— Chiar mă pricep la bărbaţi, insistă Isabel.

— Ai vrut să ies cu Nate Hallinger, îi aminti Kate. Cât de inteligentă a fost propunerea asta?

— I-am oferit acelui om ceva de băut, spuse Isabel cu indignare.

Când maşina trase pe aleea din faţa casei lor, Kate nu mai acordă atenţie conversaţiei din maşină. Îl văzu pe Dylan pe verandă. O aştepta. Probabil că prinsese un zbor mai devreme. Fu străbătută de un fior de nerăbdare.

Faptul că renunţase la milioane de dolari şi luase un împrumut uriaş nu mai păreau lucruri atât de importante acum.

Dylan îi făcu cu mâna şi-i zâmbi.

Avea tot ce-şi putea dori.

Frumoasa și independenta Kate MacKenna consideră că duce o viață obișnuită. Deși ea și surorile ei tocmai și-au pierdut mama din cauza unei boli necruțătoare, este hotărâtă să descurce pe cont propriu ițele încâlcite ale situației materiale dezastruoase în care au rămas, folosindu-se de spiritul antreprenorial care a ajutat-o să-și dezvolte o afacere încă din timpul facultății. Și tocmai atunci se întâmplă inimaginabilul: situația explodează la propriu, și viața începe cu adevărat să o ia razna...

Prima explozie o aduce față în față cu un detectiv chipeș din poliția locală.

Cea de-a doua explozie o trimite în brațele altuia – Dylan Buchanan, un bărbat mult prea îndrăzneț și atrăgător pentru binele ei și fratele celei mai bune prietene ale sale. Îndrăgostit de ea fără să-și dea seama, încă din adolescență, Dylan este hotărât să o apere cu orice preț: cineva încearcă să o distrugă pe Kate, și el este singurul care poate să o apere. Iar pasiunea care mocnește între cei doi nu ușurează deloc misiunea lui Dylan.

Julie Garwood este una dintre cele mai apreciate autoare de *romantic suspense,* ale cărei cărți au fost publicate în 32 de limbi și tipărite în 36 de milioane de exemplare. Multe dintre romanele ei au ajuns pe primul loc în topul *New York Times.*

Află mai mult pe:
www.lirabooks.ro
ISBN 978-606-33-0175-9
9 786063 301759
Lira®